

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 145

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 54

31 maja 2011

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011 z dnia 11 maja 2011 r. określające normy emisji dla nowych lekkich samochodów dostawczych w ramach zintegrowanego podejścia Unii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2011 z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie wprowadzenia w życie dwustronnej klauzuli ochronnej zawartej w umowie o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Korei 19
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 512/2011 z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 732/2008 wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. 28
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 513/2011 z dnia 11 maja 2011 r. dotyczące zmiany rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 w sprawie agencji ratingowych ⁽¹⁾ 30

Cena: 4 EUR

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 510/2011

z dnia 11 maja 2011 r.

określające normy emisji dla nowych lekkich samochodów dostawczych w ramach zintegrowanego podejścia Unii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu, która została zatwierdzona w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 94/69/WE ⁽³⁾, jest osiągnięcie stabilizacji stężeń gazów cieplarnianych w powietrzu na poziomie, który zapobiega groźnej antropogenicznej ingerencji w system klimatyczny. Aby osiągnąć ten cel, wzrost średniej rocznej temperatury na powierzchni Ziemi w skali światowej nie powinien przekroczyć 2 stopni Celsjusza w stosunku do poziomów sprzed epoki przemysłowej. Czwarte sprawozdanie z oceny Międzynarodowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) pokazuje, że aby osiągnąć ten cel, światowe emisje gazów cieplarnianych mogą wzrastać najwyżej do 2020 r. Na spotkaniu w dniach 8–9 marca 2007 r. Rada Europejska zdecydowanie zobowiązała się do zmniejszenia do 2020 r. łącznych emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie o co najmniej 20 % w porównaniu z poziomami z 1990 r., oraz o 30 % pod warunkiem, że inne kraje rozwinięte zobowiążą się

do porównywalnego zmniejszenia emisji, a bardziej zaawansowane gospodarczo kraje rozwijające się wniosą wkład odpowiadający ich możliwościom.

- (2) W 2009 r. Komisja zakończyła przegląd unijnej strategii zrównoważonego rozwoju, koncentrującej się na najpilniejszych problemach związanych ze zrównoważonym rozwojem, takich jak transport, zmiana klimatu, zdrowie publiczne i oszczędność energii.
- (3) W celu osiągnięcia niezbędnego zmniejszenia emisji, polityki i działania powinny być wdrażane na poziomie państw członkowskich i Unii we wszystkich sektorach gospodarki unijnej, a nie tylko w sektorze przemysłowym i sektorze energetyki. Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych ⁽⁴⁾ przewiduje średnie zmniejszenie emisji o 10 % w porównaniu z poziomami z 2005 r. w sektorach nieobjętych unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji, ustanowionym na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽⁵⁾, w tym w transporcie drogowym. Sektor transportu drogowego znajduje się na drugim miejscu wśród sektorów emitujących najwięcej gazów cieplarnianych w Unii, a wielkość emisji pochodzących z tego sektora, w tym z lekkich samochodów dostawczych, wciąż rośnie. Jeśli emisje transportu drogowego będą nadal rosły, znacząco osłabi to wysiłki podejmowane przez inne sektory na rzecz walki ze zmianą klimatu.
- (4) Ustanowienie unijnych poziomów docelowych dla nowych pojazdów drogowych daje producentom większe poczucie pewności przy planowaniu i większą elastyczność przy spełnianiu wymogów dotyczących zmniejszenia emisji CO₂ niż w przypadku określenia odrębnych

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 11.2.2011, s. 157.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 lutego 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 31 marca 2011 r.⁽³⁾ Dz.U. L 33 z 7.2.1994, s. 11.⁽⁴⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136.⁽⁵⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

krajowych docelowych poziomów zmniejszenia emisji. Przy określaniu norm emisji ważne jest uwzględnienie skutków dla rynków i konkurencyjności producentów, bezpośrednie i pośrednie koszty dla branży oraz korzyści wynikające z zachęcania do innowacji i ograniczenia zużycia energii i kosztów paliwa.

- (5) Aby zwiększyć konkurencyjność europejskiego przemysłu motoryzacyjnego, należy stosować systemy zachęt, takich jak uwzględnianie innowacji ekologicznych oraz przyznawanie superjednostek.
- (6) W komunikatach z dnia 7 lutego 2007 r., zatytułowanych „Wyniki przeglądu wspólnotowej strategii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych i lekkich pojazdów dostawczych” oraz „Ramy prawne będące podstawą dla zwiększania konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego w XXI w. (CARS21)” Komisja podkreśliła, że cel Wspólnoty przewidujący średni poziom emisji 120 g CO₂/km dla nowych samochodów osobowych nie zostanie osiągnięty do 2012 r. bez dodatkowych środków.
- (7) W komunikatach tych zaproponowano zintegrowane podejście służące osiągnięciu we Wspólnocie docelowego poziomu emisji 120 g CO₂/km pochodzących z nowych samochodów osobowych i lekkich samochodów dostawczych zarejestrowanych we Wspólnocie do 2012 r. poprzez skoncentrowanie się na obowiązkowym zmniejszeniu emisji CO₂ w celu osiągnięcia poziomu 130 g CO₂/km dla nowych średnich pojazdów poprzez udoskonalenie technologii silników pojazdów oraz dalsze zmniejszenie emisji o 10 g CO₂/km, lub równoważnik, jeśli będzie to konieczne ze względów technicznych, dzięki dalszym udoskonaleniom technologicznym oraz postępowi w zakresie efektywności paliwowej lekkich samochodów dostawczych.
- (8) Przepisy wdrażające cel w zakresie emisji z lekkich samochodów dostawczych powinny być spójne z ramami prawnymi wdrażającymi cele w zakresie emisji pochodzących z nowych samochodów osobowych ustalonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określającym normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych ⁽¹⁾.
- (9) Ramy prawne służące wprowadzaniu w życie średniego docelowego poziomu emisji parku dla nowych lekkich samochodów dostawczych powinny zapewnić docelowe poziomy zmniejszenia emisji, które są neutralne z punktu widzenia konkurencyjności, społecznie sprawiedliwe i zrównoważone, oraz uwzględniać różnorodność europejskich producentów samochodów i nie powodować nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji między nimi. Ramy prawne powinny być zgodne z ogólnym dążeniem do osiągnięcia unijnych docelowych poziomów zmniejszenia emisji i powinny być uzupeł-

nione innymi, bardziej praktycznymi instrumentami, takimi jak zróżnicowane podatki od samochodów i energii lub środkami ograniczającymi prędkość rozwijaną przez lekkie samochody dostawcze.

- (10) W celu zachowania różnorodności rynku lekkich samochodów dostawczych i jego możliwości sprostania różnym potrzebom konsumentów docelowe poziomy emisji CO₂ dla lekkich samochodów dostawczych powinny zostać określone liniowo w zależności od użyteczności pojazdów. Dla opisanie tej użyteczności właściwym parametrem jest masa pojazdu, który zapewnia korelację z aktualnymi poziomami emisji, a zatem skutkuje bardziej realnymi i neutralnymi z punktu widzenia konkurencyjności celami. Ponadto dane dotyczące masy są łatwo dostępne. Należy gromadzić dane odnoszące się do alternatywnych parametrów użyteczności, takich jak powierzchnia postojowa (iloczyn średniego rozstawu kół i rozstawu osi) i ładowność, w celu ułatwienia długoterminowej oceny podejścia opierającego się na aspekcie użyteczności.
- (11) Niniejsze rozporządzenie aktywnie wspiera innowacje ekologiczne i uwzględnia rozwój technologiczny w przyszłości, co może podnieść długotrwałą konkurencyjność przemysłu europejskiego oraz przyczynić się do powstania większej liczby wysokiej jakości miejsc pracy. Jako środek systematycznej oceny poprawy w zakresie emisji wynikającej z innowacji ekologicznych, Komisja powinna rozważyć możliwość włączenia środków w zakresie innowacji ekologicznych w ramy przeglądu procedur badawczych, zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów ⁽²⁾, biorąc pod uwagę konsekwencje techniczne i gospodarcze takiego włączenia.
- (12) Dyrektywa 1999/94/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1999 r. odnosząca się do dostępności dla konsumentów informacji o zużyciu paliwa i emisjach CO₂ w odniesieniu do obrotu nowymi samochodami osobowymi ⁽³⁾ wprowadza już wymóg, aby literatura promocyjna dotycząca samochodów osobowych dostarczała użytkownikom końcowym oficjalnych danych dotyczących wartości emisji CO₂ i zużycia paliwa przez pojazdy. W swoim zaleceniu 2003/217/WE z dnia 26 marca 2003 r. dotyczącym zastosowania do innych mediów przepisów dyrektywy 1999/94/WE dotyczącej literatury promocyjnej ⁽⁴⁾ Komisja zinterpretowała ten wymóg jako obejmujący reklamę. Zakres dyrektywy 1999/94/WE należy zatem rozszerzyć na lekkie samochody dostawcze, tak aby materiały reklamowe dotyczące wszelkich lekkich samochodów dostawczych najpóźniej do 2014 r. musiały dostarczać użytkownikom końcowym danych

⁽²⁾ Dz.U. L 171 z 29.6.2007, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 12 z 18.1.2000, s. 16.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 82 z 29.3.2003, s. 33.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 1.

o oficjalnych wartościach emisji CO₂ i oficjalnym zużyciu paliwa przez pojazd, w przypadku gdy podane są informacje dotyczące energii i ceny.

- (13) Niniejsze rozporządzenie ma na celu przyspieszenie i ułatwienie, na zasadzie tymczasowej, procesu wprowadzania na rynek unijny pojazdów ultraniskoemisyjnych na początkowym etapie ich sprzedaży, zważywszy na bardzo wysokie koszty badawczo-rozwojowe oraz jednostkowe koszty produkcji wczesnej generacji technologii pojazdów bardzo niskoemisyjnych, które mają być wprowadzone na rynek w związku z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.
- (14) Stosowanie niektórych paliw alternatywnych może zapewnić znaczące zmniejszenie emisji CO₂ na wszystkich etapach łańcucha paliwowego. Niniejsze rozporządzenie zawiera zatem szczególne przepisy mające na celu propagowanie dalszego rozpowszechniania na rynku unijnym niektórych pojazdów napędzanych paliwami alternatywnymi.
- (15) Najpóźniej do dnia 1 stycznia 2012 r. oraz mając na uwadze usprawnienie gromadzenia danych na temat zużycia paliw oraz pomiarów jego zużycia, Komisja powinna rozważyć wprowadzenie zmian do stosownych przepisów w celu wprowadzenia w odniesieniu do producentów ubiegających się o homologację typu dla pojazdów kategorii N₁, określonych w załączniku II do dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów⁽¹⁾, obowiązku wyposażenia każdego pojazdu w licznik zużycia paliwa.
- (16) W celu zapewnienia spójności z rozporządzeniem (WE) nr 443/2009 i uniknięcia nadużyć docelowe poziomy powinny mieć zastosowanie do nowych lekkich samochodów dostawczych zarejestrowanych w Unii po raz pierwszy, które nie były uprzednio zarejestrowane poza Unią lub były tam rejestrowane na ograniczony okres czasu.
- (17) Dyrektywa 2007/46/WE ustanawia zharmonizowane ramy zawierające przepisy administracyjne i ogólne wymogi techniczne homologacji wszystkich nowych pojazdów objętych jej zakresem. Organem odpowiedzialnym za zapewnienie przestrzegania niniejszego rozporządzenia powinien być ten sam organ, który odpowiada za wszystkie kwestie związane z procesem homologacji typu zgodnie z dyrektywą 2007/46/WE oraz za zapewnienie zgodności produkcji.
- (18) Producenci powinni mieć swobodę decyzji w zakresie sposobów osiągnięcia poziomów docelowych określonych niniejszym rozporządzeniem oraz powinni mieć możliwość uśrednienia poziomu emisji w odniesieniu do wszystkich swoich nowych pojazdów zamiast spełniać docelowe poziomy emisji CO₂ dla każdego z poszczególnych pojazdów. Powinno się zatem wymagać od producentów zapewnienia, aby średni indywidualny poziom emisji dla wszystkich nowych lekkich samochodów dostawczych zarejestrowanych w Unii, za które są oni odpowiedzialni, nie przekraczał średnich docelowych poziomów emisji dla tych pojazdów. Wymóg ten powinien być wprowadzany etapami w okresie od 2014 r. do 2017 r., aby ułatwić ten proces. Zgodne jest to z harmonogramem i etapami wprowadzania określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 443/2009.
- (19) W celu zapewnienia, aby docelowe poziomy odzwierciedlały specyfikę małych i niszowych producentów oraz odpowiadały możliwościom producentów w zakresie zmniejszania emisji, należy ustalić dla takich producentów alternatywne docelowe poziomy zmniejszania emisji, uwzględniające możliwości technologiczne pojazdów danego producenta w zakresie zmniejszania ich indywidualnego poziomu emisji CO₂ i odpowiadające cechom danego segmentu rynku. Odstępstwo to powinno zostać objęte przeglądem docelowych indywidualnych poziomów emisji w załączniku I, który ma zostać zakończony najpóźniej do początku 2013 r.
- (20) Unijna strategia zmniejszania emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych i lekkich samochodów dostawczych przewiduje zintegrowane podejście w celu osiągnięcia do 2012 r. unijnego docelowego poziomu 120 g CO₂/km, równocześnie stanowiąc długoterminową wizję dalszego zmniejszania emisji. Rozporządzenie (WE) nr 443/2009 potwierdza tę długoterminową wizję, ustalając docelowy poziom 95 CO₂/km jako średni poziom emisji dla nowych samochodów. W celu zapewnienia spójności z tym podejściem oraz pewności dla przemysłu w zakresie planowania należy ustalić długoterminowy docelowy indywidualny poziom emisji CO₂ z lekkich samochodów dostawczych w 2020 r.
- (21) Aby zapewnić producentom elastyczność w celu osiągnięcia przez nich docelowych poziomów emisji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, mogą oni tworzyć grupy w oparciu o otwarte, przejrzyste i niedyskryminujące zasady. W przypadku powstania grupy producentów docelowy indywidualny poziom emisji producenta powinien zostać zastąpiony wspólnym docelowym poziomem emisji dla grupy producentów, który powinien zostać osiągnięty wspólnie przez członków grupy.
- (22) Indywidualne poziomy emisji CO₂ z pojazdów kompletnych powinny być przyznawane producentowi pojazdu podstawowego.
- (23) W celu zapewnienia, aby wartości emisji CO₂ z pojazdów kompletnych oraz ich efektywność paliwowa były reprezentatywne, Komisja powinna opracować specjalną procedurę oraz, w stosownych przypadkach, rozważyć przegląd przepisów dotyczących homologacji typu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 263 z 9.10.2007, s. 1.

- (24) Niezbędny jest rozbudowany mechanizm zgodności, aby zapewnić osiągnięcie docelowych poziomów zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (25) Pomiaru indywidualnych poziomów emisji CO₂ z lekkich samochodów dostawczych dokonuje się w Unii w oparciu o zharmonizowaną podstawę, zgodnie z metodologią określoną w rozporządzeniu (WE) nr 715/2007. W celu ograniczenia obciążeń administracyjnych wynikających z takiego systemu zgodność powinna być oceniana w odniesieniu do danych dotyczących nowych pojazdów zarejestrowanych w Unii, zgromadzonych przez państwa członkowskie i przekazanych Komisji. Dla zapewnienia spójności danych wykorzystywanych do celu oceny zgodności, zasady gromadzenia tych danych i ich przekazywania powinny być w największym możliwym zakresie zharmonizowane.
- (26) Dyrektywa 2007/46/WE stanowi, że do każdego nowego lekkiego samochodu dostawczego producenci wydają certyfikat zgodności oraz że państwa członkowskie dopuszczają do użytku oraz zezwalają na rejestrację nowego lekkiego samochodu dostawczego, tylko jeśli taki samochód posiada ważny certyfikat zgodności. Dane zgromadzone przez państwa członkowskie powinny być spójne z certyfikatem zgodności wystawionym przez producenta dla lekkiego samochodu dostawczego i opierać się jedynie na tym wskaźniku. Powinna istnieć unijna standardowa baza danych zawierająca dane certyfikatów zgodności. Baza ta powinna służyć jako jedyne źródło odniesienia umożliwiające państwom członkowskim łatwiejsze zachowanie danych rejestracyjnych podczas nowych rejestracji pojazdów.
- (27) Przestrzeganie przez producentów docelowych poziomów określonych niniejszym rozporządzeniem powinno być oceniane na poziomie Unii. Producenci, których średnie indywidualne poziomy emisji CO₂ przekraczają poziom dopuszczalny na mocy niniejszego rozporządzenia, powinni uiszczać opłatę z tytułu przekroczenia poziomu emisji za każdy rok kalendarzowy, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r. Wysokość opłaty powinna być zmienna w zależności od stopnia, w jakim producent przekroczył dopuszczalny poziom emisji. W celu zapewnienia spójności mechanizm opłat powinien być podobny do mechanizmu określonego w rozporządzeniu (WE) nr 443/2009. Wpływy z opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji powinny być traktowane jako dochód budżetu ogólnego Unii Europejskiej.
- (28) Wszelkie środki krajowe, które państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzać zgodnie z art. 193 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) nie powinny, z uwzględnieniem celów i procedur ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, nakładać dodatkowych lub surowszych sankcji na producentów, którzy nie osiągają docelowych poziomów zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (29) Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla pełnego stosowania unijnych zasad konkurencji.
- (30) Należy rozważyć nowe warunki osiągnięcia długoterminowego poziomu docelowego, w szczególności nachylenie krzywej, parametr użyteczności oraz schemat przekroczenia poziomu emisji.
- (31) Prędkość pojazdów drogowych ma ogromny wpływ na ich zużycie paliwa i emisję CO₂. Ponadto, przy braku ograniczeń prędkości dla lekkich samochodów dostawczych, możliwe jest pojawienie się elementu konkurencji w postaci maksymalnej prędkości, co mogłoby skutkować zbyt silnymi mechanizmami napędowymi i wynikającym z tego faktu nieefektywnym działaniem w czasie eksploatacji przy niższych prędkościach. Wskazane jest zatem zbadanie możliwości rozszerzenia zakresu dyrektywy Rady 92/6/EWG z dnia 10 lutego 1992 r. w sprawie montowania i zastosowania urządzeń ograniczenia prędkości w niektórych kategoriach pojazdów silnikowych we Wspólnocie⁽¹⁾, w celu włączenia lekkich samochodów dostawczych objętych niniejszym rozporządzeniem.
- (32) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do przyjmowania szczegółowych zasad monitorowania i sprawozdawczości w zakresie średnich emisji, a mianowicie gromadzenia, zapisywania, przedstawiania, transmisji, obliczania i przekazywania danych dotyczących średnich emisji, oraz stosowania wymogów określonych w załączniku II, jak również w odniesieniu do przyjmowania szczegółowych uzgodnień dotyczących pobierania opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji, oraz szczegółowych przepisów w zakresie procedury zatwierdzania technologii innowacyjnych, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽²⁾.
- (33) Komisja powinna zostać upoważniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu zmiany wymogów dotyczących monitorowania i sprawozdawczości określonych w załączniku II w świetle doświadczenia w zakresie stosowania niniejszego rozporządzenia, do dostosowywania pozycji M₀, o której mowa w załączniku I, do średniej masy nowych lekkich samochodów dostawczych w okresie trzech poprzednich lat kalendarzowych, do ustanawiania zasad dotyczących interpretacji kryteriów kwalifikowania się do odstępstwa, w sprawie treści wniosków o odstępstwo oraz treści i oceny programów na rzecz zmniejszania indywidualnych poziomów emisji CO₂, a także do dostosowywania wzorów zawartych w załączniku I, tak aby odzwierciedlać wszelkie zmiany w regulacyjnej procedurze kontrolnej pomiaru indywidualnych poziomów emisji CO₂. Szczególne znaczenie ma przeprowadzenie przez Komisję stosownych konsultacji podczas prac przygotowawczych, w tym na szczeblu ekspertów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 57 z 2.3.1992, s. 27.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

(34) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie wymogów dotyczących emisji CO₂ dla nowych lekkich samochodów dostawczych, nie może zostać osiągnięty przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i cele

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia wymogi dotyczące emisji CO₂ dla nowych lekkich samochodów dostawczych. Niniejsze rozporządzenie ustanawia średni poziom emisji CO₂ dla nowych lekkich samochodów dostawczych na poziomie 175 g/km, poprzez udoskonalenie technologii pojazdów, mierzone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 i jego przepisami wykonawczymi, oraz dzięki technologiom innowacyjnym.

2. Niniejsze rozporządzenie ustanawia od roku 2020 wartość docelową 147 g CO₂/km dla średniego poziomu emisji z nowych lekkich samochodów dostawczych zarejestrowanych w Unii, z zastrzeżeniem potwierdzenia jego wykonalności, zgodnie z art. 13 ust. 1.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pojazdów silnikowych kategorii N₁ określonych w załączniku II do dyrektywy 2007/46/WE, o masie odniesienia nieprzekraczającej 2 610 kg, oraz do pojazdów kategorii N₁, na które rozszerzono homologację typu zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 (zwanych dalej „lekkimi samochodami dostawczymi”), które po raz pierwszy rejestruje się w Unii i których nie rejestrowano wcześniej poza terytorium Unii (zwane dalej „nowymi lekkimi samochodami dostawczymi”).

2. Nie uwzględnia się wcześniejszej rejestracji poza terytorium Unii, której dokonano w okresie krótszym niż trzy miesiące przed rejestracją w Unii.

3. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do pojazdów specjalnego przeznaczenia określonych w pkt 5 części A załącznika II do dyrektywy 2007/46/WE.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „średni indywidualny poziom emisji CO₂” oznacza, w odniesieniu do producenta, średnią indywidualnych poziomów emisji CO₂ wszystkich nowych lekkich samochodów dostawczych, których jest on producentem;
- b) „certyfikat zgodności” oznacza certyfikat, o którym mowa w art. 18 dyrektywy 2007/46/WE;

c) „pojazd skompletowany” oznacza pojazd, któremu udzielono homologacji typu w wyniku procesu wielostopniowej homologacji typu zgodnie z dyrektywą 2007/46/WE;

d) „pojazd kompletny” oznacza każdy pojazd, który nie musi być skompletowany w celu spełnienia stosownych wymogów technicznych dyrektywy 2007/46/WE;

e) „pojazd podstawowy” oznacza każdy pojazd, który jest używany w początkowym etapie procesu wielostopniowej homologacji typu;

f) „producent” oznacza osobę lub podmiot, odpowiedzialne wobec organu udzielającego homologacji za wszystkie aspekty procesu homologacji typu WE zgodnie z dyrektywą 2007/46/WE oraz za zapewnienie zgodności produkcji;

g) „masa” oznacza masę gotowego do jazdy pojazdu razem z nadwoziem, podaną w certyfikacie zgodności i określoną w części 2.6 załącznika I do dyrektywy 2007/46/WE;

h) „indywidualny poziom emisji CO₂” oznacza poziom emisji z lekkiego samochodu dostawczego, mierzony zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 i określony w certyfikacie zgodności jako wielkość emisji CO₂ (wartość uśredniona) dla pojazdów kompletnych lub skompletowanych;

i) „docelowy indywidualny poziom emisji” oznacza, w odniesieniu do producenta, średnią indywidualnych orientacyjnych poziomów emisji CO₂, określoną zgodnie z załącznikiem I, dla każdego nowego lekkiego samochodu dostawczego, którego jest on producentem, lub – w przypadku gdy producentowi przyznano odstępstwo na mocy art. 11 – docelowy indywidualny poziom emisji określony zgodnie z tym odstępstwem;

j) „powierzchnia postojowa” oznacza iloczyn średniego rozstawu kół i rozstawu osi samochodu podany w certyfikacie zgodności i określony w częściach 2.1 i 2.3 załącznika I do dyrektywy 2007/46/WE;

k) „ładunek” oznacza różnicę pomiędzy technicznie dopuszczalną maksymalną masą całkowitą zgodnie z załącznikiem II do dyrektywy 2007/46/WE oraz masą pojazdu.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia „grupa producentów powiązanych” oznacza producenta i powiązane z nim przedsiębiorstwa. W odniesieniu do producenta „przedsiębiorstwa powiązane” oznaczają:

- a) przedsiębiorstwa, w których producent ma, bezpośrednio lub pośrednio:
 - (i) więcej niż połowę praw głosu; lub
 - (ii) prawo mianowania więcej niż połowy członków rady nadzorczej, zarządu lub organów prawnie reprezentujących przedsiębiorstwo; lub
 - (iii) prawo zarządzania przedsiębiorstwem;

- b) przedsiębiorstwa, które bezpośrednio lub pośrednio mają, w stosunku do producenta, prawa wymienione w lit. a);
- c) przedsiębiorstwa, w których przedsiębiorstwo, o którym mowa w lit. b), ma – bezpośrednio lub pośrednio – prawa wymienione w lit. a);
- d) przedsiębiorstwa, w których producent wraz z jednym lub większą liczbą przedsiębiorstw, o których mowa w lit. a), b) lub c), lub w których dwa lub większa liczba tych ostatnich przedsiębiorstw mają wspólnie prawa wymienione w lit. a);
- e) przedsiębiorstwa, w których prawa wymienione w lit. a) wspólnie należą do producenta lub do jednego lub większej liczby powiązanych z nim przedsiębiorstw, o których mowa w lit. a)–d) oraz do jednej lub kilku osób trzecich.

Artykuł 4

Docelowe indywidualne poziomy emisji

Za rok kalendarzowy rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2014 r. i za każdy kolejny rok kalendarzowy każdy z producentów lekkich samochodów dostawczych zapewnia, aby jego średni indywidualny poziom emisji CO₂ nie przekraczał jego docelowego indywidualnego poziomu emisji określonego zgodnie z załącznikiem I lub, w przypadku przyznania producentowi odstępstwa na mocy art. 11, zgodnie z tym odstępstwem.

W przypadku gdy indywidualny poziom emisji pojazdu skompletowanego nie jest dostępny, producent pojazdu podstawowego wykorzystuje średni indywidualny poziom emisji CO₂ pojazdu podstawowego w celu określenia jego indywidualnego poziomu emisji.

W celu określenia średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ dla każdego z producentów uwzględnia się następujące ilości procentowe nowych lekkich samochodów dostawczych każdego z producentów, zarejestrowanych w danym roku:

- 70 % w 2014 r.,
- 75 % w 2015 r.,
- 80 % w 2016 r.,
- 100 % od 2017 r.

Artykuł 5

Superjednostki

Obliczając średni indywidualny poziom emisji CO₂, każdy nowy lekki samochód dostawczy o indywidualnym poziomie emisji CO₂ poniżej 50 g CO₂/km liczy się jako:

- 3,5 lekkiego samochodu dostawczego w 2014 r.,
- 3,5 lekkiego samochodu dostawczego w 2015 r.,
- 2,5 lekkiego samochodu dostawczego w 2016 r.,
- 1,5 lekkiego samochodu dostawczego w 2017 r.,
- 1 lekki samochód dostawczy, począwszy od 2018 r.

W okresie obowiązywania systemu superjednostek maksymalna liczba nowych lekkich samochodów dostawczych o indywidualnym poziomie emisji CO₂ poniżej 50 g CO₂/km, jaka będzie brana pod uwagę w stosowaniu mnożników podanych w akapicie pierwszym, nie przekracza 25 000 lekkich samochodów dostawczych na producenta.

Artykuł 6

Docelowe indywidualne poziomy emisji dla lekkich samochodów dostawczych zasilanych paliwem alternatywnym

Aby określić, w jakim stopniu producent przestrzega swoich docelowych indywidualnych poziomów emisji CO₂, o których mowa w art. 4, indywidualne poziomy emisji CO₂ dla każdego lekkiego samochodu dostawczego mogącego wykorzystywać do jazdy mieszaną benzyny z 85 % bioetanolu („E85”) i spełniającego stosowne wymogi przepisów Unii lub europejskie normy techniczne, zostają obniżone do dnia 31 grudnia 2015 r. o 5 % z uwagi na większy potencjał w zakresie technologii i zmniejszania emisji w przypadku stosowania biopaliw. Poziomy te obniża się tylko w przypadku, gdy na przynajmniej 30 % stacji paliw w państwie członkowskim, w którym lekki samochód dostawczy został zarejestrowany, dostępny jest ten rodzaj paliwa alternatywnego, spełniającego kryteria zrównoważonego rozwoju dla biopaliw, określone w stosownych przepisach Unii.

Artykuł 7

Grupy producentów

1. Producenci nowych lekkich samochodów dostawczych, inni niż producenci, którym przyznano odstępstwo na mocy art. 11, mogą utworzyć grupę w celu wypełnienia swoich obowiązków wynikających z art. 4.

2. Umowa powołująca grupę może dotyczyć jednego roku kalendarzowego lub kilku lat kalendarzowych, pod warunkiem że całkowity okres obowiązywania umowy nie przekracza pięciu lat kalendarzowych, i musi zostać zawarta najpóźniej w dniu 31 grudnia pierwszego roku kalendarzowego, w odniesieniu do którego ma nastąpić połączenie poziomów emisji. Producenci tworzący grupę przekazują Komisji następujące informacje:

- a) producenci, którzy wejdą w skład grupy;
- b) producent wyznaczony jako zarządzający grupą, który będzie pełnił funkcję punktu kontaktowego grupy i będzie odpowiadał za uiszczanie wszelkich opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji nakładanych na grupę zgodnie z art. 9;
- c) dowód, że zarządzający grupą będzie w stanie wypełniać obowiązki przewidziane w lit. b).

3. W przypadku gdy proponowany zarządzający grupą nie spełnia wymogu uiszczania wszelkich opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji nakładanych na grupę zgodnie z art. 9, Komisja powiadamia o tym producentów.

4. Producenci wchodzący w skład grupy wspólnie informują Komisję o wszelkich zmianach dotyczących zarządzającego grupą lub jego sytuacji finansowej, w zakresie, w jakim może to mieć wpływ na jego zdolność spełniania wymogu uiszczania wszelkich opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji nakładanych na grupę zgodnie z art. 9, oraz o wszelkich zmianach składu grupy lub o rozwiązaniu grupy.

5. Producenci mogą zawierać umowy powołujące grupy pod warunkiem, że umowy te są zgodne z art. 101 i 102 TFUE, a także umożliwiają otwarty, przejrzysty i niedyskryminujący udział w grupie na rozsądnych warunkach dla każdego producenta ubiegającego się o przyjęcie do grupy. Bez uszczerbku dla ogólnego stosowania unijnych zasad konkurencji w odniesieniu do takich grup, wszyscy członkowie grupy zapewniają w szczególności, aby w ramach ich umowy powołującej grupę nie były wymieniane żadne dane ani informacje, z wyjątkiem następujących informacji:

a) średni indywidualny poziom emisji CO₂;

b) docelowy indywidualny poziom emisji;

c) ogólna liczba zarejestrowanych pojazdów.

6. Ust. 5 nie stosuje się w przypadku, gdy wszyscy producenci tworzący grupę stanowią część tej samej grupy producentów powiązanych.

7. Z wyjątkiem przypadku, gdy zgodnie z ust. 3 przekazano powiadomienie, producentów należących do grupy, w odniesieniu do której przekazano Komisji informacje, traktuje się – do celów wypełnienia obowiązków, o których mowa w art. 4 – jako jednego producenta. Informacje dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w odniesieniu do poszczególnych producentów, jak również wszelkich grup są ewidencjonowane, zgłaszane i udostępniane w rejestrze centralnym, o którym mowa w art. 8 ust. 4.

Artykuł 8

Monitorowanie i sprawozdawczość w odniesieniu do średnich poziomów emisji

1. Dla roku kalendarzowego rozpoczynającego się dnia 1 stycznia 2012 r. i dla każdego kolejnego roku kalendarzowego każde z państw członkowskich ewidencjonuje informacje dla każdego nowego lekkiego samochodu dostawczego zarejestrowanego na jego terytorium zgodnie z częścią A załącznika II. Informacje te udostępnia się producentom i ich wyznaczonym importerom lub przedstawicielom w każdym z państw członkowskich. Państwa członkowskie dokładają wszelkich starań w celu zapewnienia przejrzystego funkcjonowania jednostek sprawozdawczych.

2. Do dnia 28 lutego każdego roku, począwszy od roku 2013, każde z państw członkowskich ustala i przekazuje Komisji informacje wymienione w części B załącznika II w odniesieniu do poprzedniego roku kalendarzowego. Dane przekazuje się zgodnie z formatem określonym w części C załącznika II.

3. Na wniosek Komisji państwa członkowskie przekazują również pełen zbiór danych zgromadzonych zgodnie z ust. 1.

4. Komisja prowadzi centralny rejestr danych przekazywanych przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem i rejestr ten jest publicznie dostępny. Do dnia 30 czerwca 2013 r. i w każdym kolejnym roku Komisja oblicza wstępnie dla każdego producenta:

a) średni indywidualny poziom emisji CO₂ w poprzednim roku kalendarzowym;

b) docelowy indywidualny poziom emisji w poprzednim roku kalendarzowym;

c) różnicę między jego średnim indywidualnym poziomem emisji CO₂ w poprzednim roku kalendarzowym a jego docelowym indywidualnym poziomem emisji w tym samym roku.

Komisja powiadamia każdego z producentów o wyniku wstępnego obliczenia, którego dokonała dla tego producenta. Powiadomienie zawiera dane w podziale na państwa członkowskie, dotyczące liczby zarejestrowanych nowych lekkich samochodów dostawczych oraz ich indywidualnych poziomów emisji CO₂.

5. W ciągu trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia o wyniku wstępnego obliczenia przewidzianego w ust. 4 producenci mogą powiadomić Komisję o wszelkich błędach w danych, wskazując państwo członkowskie, w którym, ich zdaniem, wystąpił błąd.

6. Komisja uwzględnia wszelkie powiadomienia przekazane przez producentów i, do dnia 31 października, potwierdza lub zmienia wstępne wyliczenia zgodnie z ust. 4.

7. Dla roku kalendarzowego 2012 oraz 2013, a także na podstawie obliczeń dokonanych zgodnie z ust. 5, Komisja powiadamia producenta, w przypadkach gdy zdaniem Komisji średni indywidualny poziom emisji CO₂ producenta przekracza jego docelowy indywidualny poziom emisji.

8. W każdym z państw członkowskich właściwy organ odpowiedzialny za gromadzenie i przekazywanie monitorowanych danych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem to organ wyznaczony na mocy art. 8 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 443/2009.

9. Komisja przyjmuje szczegółowe przepisy dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie danych, o których mowa w niniejszym artykule, oraz dotyczące stosowania załącznika II. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 2.

Aby uwzględnić doświadczenia zgromadzone w ramach stosowania niniejszego rozporządzenia, Komisja może zmienić załącznik II za pomocą aktów delegowanych zgodnie z art. 15 i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 16 i 17.

10. Państwa członkowskie gromadzą także i przekazują dane, na podstawie niniejszego artykułu, dotyczące rejestracji pojazdów kategorii M₂ i N₂ określonych w załączniku II do dyrektywy 2007/46/WE o masie odniesienia nieprzekraczającej 2 610 kg oraz pojazdów, na które rozszerzono homologację typu zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007.

Artykuł 9

Oплата z tytułu przekroczenia poziomu emisji

1. W przypadku gdy średni indywidualny poziom emisji CO₂ producenta przekracza jego indywidualny docelowy poziom emisji w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2014 r. i dla każdego kolejnego roku kalendarzowego, Komisja nakłada opłatę z tytułu przekroczenia poziomu emisji odpowiednio na producenta lub zarządzającego grupą.

2. Opłatę z tytułu przekroczenia poziomu emisji na mocy ust. 1 oblicza się przy zastosowaniu następujących wzorów:

a) od 2014 r. do 2018 r.:

(i) za przekroczenie poziomu emisji o ponad 3 g CO₂/km:

$$((\text{przekroczenie poziomu emisji} - 3 \text{ g CO}_2/\text{km}) \times 95 \text{ EUR} + 45 \text{ EUR}) \times \text{liczba nowych lekkich samochodów dostawczych};$$

(ii) za przekroczenie poziomu emisji o ponad 2 g CO₂/km, ale nie więcej niż 3 g CO₂/km:

$$((\text{przekroczenie poziomu emisji} - 2 \text{ g CO}_2/\text{km}) \times 25 \text{ EUR} + 20 \text{ EUR}) \times \text{liczba nowych lekkich samochodów dostawczych};$$

(iii) za przekroczenie poziomu emisji o ponad 1 g CO₂/km, ale nie więcej niż 2 g CO₂/km:

$$((\text{przekroczenie poziomu emisji} - 1 \text{ g CO}_2/\text{km}) \times 15 \text{ EUR} + 5 \text{ EUR}) \times \text{liczba nowych lekkich samochodów dostawczych};$$

(iv) za przekroczenie poziomu emisji o nie więcej niż 1 g CO₂/km:

$$(\text{przekroczenie poziomu emisji} \times 5 \text{ EUR}) \times \text{liczba nowych lekkich samochodów dostawczych};$$

b) od 2019 r.:

$$(\text{przekroczenie poziomu emisji} \times 95 \text{ EUR}) \times \text{liczba nowych lekkich samochodów dostawczych}.$$

Do celów niniejszego artykułu stosuje się następujące definicje:

— „przekroczony poziom emisji” oznacza liczbę dodatnią gramów na kilometr, o którą średni indywidualny poziom emisji CO₂ producenta – przy uwzględnieniu zmniejszenia emisji CO₂ za pomocą technologii innowacyjnych zatwierdzonych zgodnie z art. 12 – przekroczył jego docelowy indywidualny poziom emisji w roku kalendarzowym lub w jego części, do których odnosi się obowiązek wynikający z art. 4, w zaokrągleniu do trzeciego miejsca po przecinku, oraz

— „liczba nowych lekkich samochodów dostawczych” oznacza liczbę nowych lekkich samochodów dostawczych, których jest producentem i które zostały zarejestrowane w tym okresie zgodnie z kryteriami etapowego stosowania określonymi w art. 4.

3. Komisja przyjmuje szczegółowe ustalenia dotyczące pobierania opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji na mocy ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 2.

4. Wpływy z opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji traktuje się jako dochód budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

Artykuł 10

Publikacja wyników osiągniętych przez producentów

1. Do dnia 31 października 2013 r. oraz do dnia 31 października każdego kolejnego roku Komisja publikuje wykaz zawierający w odniesieniu do każdego producenta:

a) jego docelowy indywidualny poziom emisji w poprzednim roku kalendarzowym;

b) jego średni indywidualny poziom emisji CO₂ w poprzednim roku kalendarzowym;

c) różnicę między jego średnim indywidualnym poziomem emisji CO₂ w poprzednim roku kalendarzowym a jego docelowym indywidualnym poziomem emisji w tym samym roku;

d) średni indywidualny poziom emisji CO₂ we wszystkich nowych lekkich samochodach dostawczych zarejestrowanych w Unii w poprzednim roku kalendarzowym;

e) średnią masę wszystkich nowych lekkich samochodów dostawczych zarejestrowanych w Unii w poprzednim roku kalendarzowym.

2. Od dnia 31 października 2015 r. w wykazie publikowanym na mocy ust. 1 podaje się również, czy producent spełnił wymogi art. 4 w odniesieniu do poprzedniego roku kalendarzowego.

Artykuł 11

Odstępstwa dla niektórych producentów

1. Wniosek o odstępstwo od docelowych indywidualnych poziomów emisji obliczonych zgodnie z załącznikiem I może złożyć producent wytwarzający mniej niż 22 000 nowych lekkich samochodów dostawczych zarejestrowanych w Unii w każdym roku kalendarzowym, który:

a) nie jest częścią grupy producentów powiązanych; lub

b) jest częścią grupy przedsiębiorstw powiązanych, która jest odpowiedzialna ogółem za mniej niż 22 000 nowych lekkich samochodów dostawczych zarejestrowanych w Unii w każdym roku kalendarzowym; lub

c) jest częścią grupy przedsiębiorstw powiązanych, ale posiada własny zakład produkcyjny i ośrodek projektowy.

2. Odstępstwo, o które wystąpiono zgodnie z ust. 1, może zostać udzielone na okres nie dłuższy niż pięć lat kalendarzowych. Wniosek jest przedkładany Komisji i zawiera:

a) nazwę producenta i dane osoby odpowiedzialnej za kontakt;

b) dowody na to, że producent kwalifikuje się do odstępstwa na mocy ust. 1;

c) szczegółowe informacje na temat lekkich samochodów dostawczych, które produkuje, w tym dotyczące masy i indywidualnych poziomów emisji CO₂ tych lekkich samochodów dostawczych; oraz

d) docelowy indywidualny poziom emisji zgodny z możliwościami zmniejszenia emisji przez producenta, w tym z ekonomicznymi i technologicznymi możliwościami zmniejszenia jego indywidualnego poziomu emisji CO₂ oraz z uwzględnieniem cech charakterystycznych rynku typu produkowanych lekkich samochodów dostawczych.

3. W przypadku gdy Komisja uzna, że producent kwalifikuje się do odstępstwa, o które wystąpiono zgodnie z art. 1, oraz że docelowy indywidualny poziom emisji zaproponowany przez producenta jest zgodny z jego możliwościami zmniejszenia emisji, w tym z ekonomicznymi i technologicznymi możliwościami zmniejszenia jego indywidualnego poziomu emisji CO₂ oraz z uwzględnieniem cech charakterystycznych rynku typu produkowanych lekkich samochodów dostawczych, przyznaje producentowi odstępstwo. Odstępstwo stosuje się od dnia 1 stycznia roku następującego po dacie przyznania odstępstwa.

4. Producent objęty odstępstwem zgodnie z niniejszym artykułem natychmiast powiadamia Komisję o wszelkich zmianach mających wpływ lub mogących mieć wpływ na kwalifikowanie się tego producenta do odstępstwa.

5. W przypadku gdy na podstawie powiadomienia zgodnie z art. 4 lub na innej podstawie Komisja uzna, że producent nie kwalifikuje się już do odstępstwa, uchyła odstępstwo ze skutkiem od dnia 1 stycznia następnego roku kalendarzowego i powiadamia o tym producenta.

6. W przypadku gdy producent nie osiąga swojego docelowego indywidualnego poziomu emisji, Komisja nakłada na producenta opłatę z tytułu przekroczenia poziomu emisji określonej w art. 9.

7. Komisja przyjmuje zasady uzupełniające ust. 1–6 niniejszego artykułu, dotyczące między innymi interpretacji kryteriów kwalifikowania się do odstępstwa, treści wniosków oraz dotyczące treści i oceny programów zmniejszania indywidualnych poziomów emisji CO₂, za pomocą aktów delegowanych zgodnie z art. 15 i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 16 i 17.

8. Wnioski o odstępstwo wraz z niezbędnymi informacjami, powiadomienia przewidziane w ust. 4, uchyleń przewidziane w ust. 5 oraz każde nałożenie na producenta opłaty z tytułu przekroczenia poziomu emisji przewidziane w ust. 6, a także akty przyjęte zgodnie z ust. 7, udostępnia się publicznie, z zastrzeżeniem rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁽¹⁾.

Artykuł 12

Innowacje ekologiczne

1. Na wniosek dostawcy lub producenta rozważa się ograniczenie emisji CO₂ uzyskane dzięki zastosowaniu technologii innowacyjnych. Całkowity udział tych technologii w zmniejszaniu docelowego indywidualnego poziomu emisji producenta nie może być wyższy niż 7 g CO₂/km.

2. Do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja przyjmuje szczegółowe przepisy dotyczące procedury zatwierdzania takich technologii innowacyjnych. Te akty wykonawcze przyjmuje się

zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. Takie szczegółowe przepisy muszą być zgodne z przepisami art. 12 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 443/2009 oraz oparte na następujących kryteriach dotyczących technologii innowacyjnych:

- a) dostawca lub producent muszą być odpowiedzialni za ograniczenie emisji CO₂ osiągnięte poprzez wykorzystywanie technologii innowacyjnych;
- b) technologie innowacyjne muszą mieć zweryfikowany udział w zmniejszaniu emisji CO₂;
- c) innowacyjne technologie nie mogą być objęte standardowym cyklem testów pomiaru CO₂ ani obowiązkowymi przepisami wynikającymi z uzupełniających środków dodatkowych zgodnych z wymogiem zmniejszenia emisji o 10 g CO₂/km, o którym mowa w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 443/2009, lub być obowiązkowe na mocy innych przepisów prawa Unii.

3. Dostawca lub producent, który ubiega się o zatwierdzenie środka jako technologii innowacyjnej, przedstawia Komisji sprawozdanie, w tym sprawozdanie weryfikujące sporządzone przez niezależny i zatwierdzony organ. W przypadku gdy możliwa jest interakcja środka z inną już zatwierdzoną technologią innowacyjną, w sprawozdaniu zamieszcza się wzmiankę o tej interakcji, a w sprawozdaniu weryfikującym dokonuje się oceny zakresu, w jakim interakcja zmienia zmniejszenie emisji uzyskane dzięki każdemu ze środków.

4. Komisja potwierdza zmniejszenie emisji osiągnięte w oparciu o kryteria, o których mowa w ust. 2.

Artykuł 13

Przegląd i sprawozdawczość

1. Do dnia 1 stycznia 2013 r. Komisja zakończy przegląd docelowych indywidualnych poziomów emisji w załączniku I oraz odstępstw w art. 11 w celu określenia:

- sposobów osiągnięcia w opłacalny sposób, do roku 2020, długoterminowego docelowego poziomu 147 g CO₂/km, z zastrzeżeniem potwierdzenia jego wykonalności na podstawie aktualnych wyników oceny skutków, oraz
- aspektów wprowadzania w życie tego docelowego poziomu, w tym opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji.

W oparciu o taki przegląd i ocenę skutków, która obejmuje ogólną ocenę wpływu dla przemysłu samochodowego i zależnych od niego gałęzi przemysłu, Komisja w stosownych przypadkach przedstawia wniosek w sprawie zmiany niniejszego rozporządzenia zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i w sposób, który jest możliwie najbardziej neutralny z punktu widzenia konkurencyjności, oraz społecznie sprawiedliwy i zrównoważony.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

2. W stosownych przypadkach Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do 2014 r. wniosek w sprawie włączenia do niniejszego rozporządzenia, w celu osiągnięcia długoterminowego docelowego poziomu od 2020 r., pojazdów kategorii N_2 i M_2 określonych w załączniku II do dyrektywy 2007/46/WE o masie odniesienia nieprzekraczającej 2 610 kg oraz pojazdów, na które rozszerzono homologację typu zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007.

3. Do 2014 roku Komisja w następstwie oceny skutków opublikuje sprawozdanie na temat dostępności danych dotyczących powierzchni postojowej i ładowności, a także ich zastosowania jako parametru użyteczności służącego do określania indywidualnych docelowych poziomów emisji oraz, w stosownych przypadkach, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek w sprawie zmiany załącznika I zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.

4. Komisja opracuje do dnia 31 grudnia 2011 r. procedurę mającą na celu określenie reprezentatywnych wartości emisji CO_2 , efektywności paliwowej i masy pojazdów skompletowanych, zapewniając jednocześnie, aby producent pojazdu podstawowego miał terminowy dostęp do masy i do indywidualnego poziomu emisji CO_2 pojazdu skompletowanego.

5. Do dnia 31 października 2016 r., a następnie co trzy lata, Komisja zmieni załącznik I za pomocą aktów delegowanych zgodnie z art. 15 i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 16 i 17 w celu dostosowania pozycji M_0 , o której mowa w tym załączniku, do średniej masy nowych lekkich samochodów dostawczych w okresie trzech poprzednich lat kalendarzowych.

Dostosowania te stają się skuteczne po raz pierwszy z dniem 1 stycznia 2018 r., a następnie co trzy lata.

6. Komisja uwzględni lekkie samochody dostawcze w przeglądzie procedur pomiaru emisji CO_2 zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 443/2009.

Od dnia rozpoczęcia stosowania zmienionej procedury pomiaru emisji CO_2 technologie innowacyjne nie są już zatwierdzane w ramach procedury określonej w art. 12.

Komisja uwzględni lekkie samochody dostawcze w przeglądzie dyrektywy 2007/46/WE zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 443/2009.

Aby odzwierciedlić wszelkie zmiany w regulacyjnej procedurze kontrolnej pomiaru indywidualnych poziomów emisji CO_2 , Komisja przyjmuje wzory zawarte w załączniku I za pomocą aktów delegowanych, zgodnie z art. 15 i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 16 i 17.

Artykuł 14

Procedura komitetowa

1. Komisja jest wspierana przez Komitet ds. Zmian Klimatu powołany na mocy art. 9 decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 15

Wykonanie przekazanych uprawnień

1. Prawo do przyjmowania aktów delegowanych, o którym mowa w art. 8 ust. 9 akapit drugi, art. 11 ust. 7, art. 13 ust. 5 i art. 13 ust. 6 akapit czwarty, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 3 czerwca 2011. Najpóźniej 6 miesięcy przed upływem tego pięcioletniego okresu Komisja sporządza sprawozdanie na temat przekazanych uprawnień. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na okresy jednakowej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada odwołają je zgodnie z art. 16.

2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o nim równocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w art. 16 i 17.

Artykuł 16

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8 ust. 9 akapit drugi, art. 11 ust. 7, art. 13 ust. 5 i art. 13 ust. 6 akapit czwarty, może w dowolnym momencie zostać odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę.

2. Instytucja, która wszczęła procedurę wewnętrzną mającą na celu podjęcie decyzji o ewentualnym odwołaniu przekazanych uprawnień, dokłada starań, aby poinformować o tym drugą instytucję i Komisję w rozsądnym czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując, które z przekazanych uprawnień mogą być odwołane oraz ewentualne przyczyny takiego odwołania.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Decyzja ta nie wpływa na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Zostaje ona opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 49 z 19.2.2004, s. 1.

Artykuł 17

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski i Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o nim.

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten może być przedłużony o dwa miesiące.

2. Jeśli po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, zostaje on opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wchodzi w życie z dniem podanym w tym akcie.

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję o zamiarze niewyrażania sprzeciwu.

3. W przypadku sprzeciwu wobec aktu delegowanego przez Parlament Europejski albo przez Radę wyrażonego w terminie, o którym mowa w ust. 1, akt delegowany nie wchodzi w życie. Instytucja, która wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego, przedstawia powody tego sprzeciwu.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 maja 2011 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

GYŐRI E.
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

DOCELOWE INDYWIDUALNE POZIOMY EMISJI CO₂

1. Orientacyjne indywidualne poziomy emisji dla każdego lekkiego samochodu dostawczego, podane w gramach na kilometr, oblicza się zgodnie z następującą formułą:

- a) od 2014 r. do 2017 r.:

$$\text{orientacyjny indywidualny poziom emisji CO}_2 = 175 + a \times (M - M_0)$$

gdzie:

M = masa pojazdu w kilogramach (kg)

M₀ = 1 706,0

a = 0,093;

- b) od 2018 r.:

$$\text{orientacyjny indywidualny poziom emisji CO}_2 = 175 + a \times (M - M_0)$$

gdzie:

M = masa pojazdu w kilogramach (kg)

M₀ = wartość przyjęta zgodnie z art. 13 ust. 5

a = 0,093.

2. Docelowy indywidualny poziom emisji dla producenta w danym roku kalendarzowym oblicza się jako średnią orientacyjnych indywidualnych poziomów emisji CO₂ każdego nowego lekkiego samochodu dostawczego zarejestrowanego w tym roku kalendarzowym, którego jest on producentem.
-

ZAŁĄCZNIK II

MONITOROWANIE I SPRAWOZDAWCZOŚĆ W ODNIESIENIU DO EMISJI

A. Gromadzenie danych dotyczących lekkich samochodów dostawczych i określanie informacji dotyczących monitorowania CO₂

1. Dla roku rozpoczynającego się w dniu 1 stycznia 2012 r. i każdego kolejnego roku państwa członkowskie ewidencjonują następujące szczegółowe informacje w odniesieniu do każdego nowego lekkiego samochodu dostawczego zarejestrowanego na ich terytorium:

- a) producent;
- b) typ, wariant i wersja pojazdu;
- c) jego indywidualny poziom emisji CO₂ (w g/km);
- d) jego masa (w kg);
- e) jego rozstaw osi (w mm);
- f) jego rozstaw kół osi kierowanej (mm) i drugiej osi (mm);
- g) jego technicznie dopuszczalna maksymalna masa całkowita (w kg) zgodnie z załącznikiem III do dyrektywy 2007/46/WE.

2. Szczegółowe informacje, o których mowa w pkt 1, pochodzą z certyfikatu zgodności danego lekkiego samochodu dostawczego. W przypadku gdy w certyfikacie zgodności podano zarówno masę minimalną, jak i maksymalną lekkiego samochodu dostawczego, do celów niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie stosują tylko wartość maksymalną. W przypadku pojazdów o podwójnym zasilaniu (benzyna/gaz), których świadectwa zgodności podają wartość indywidualnego poziomu emisji CO₂ dla każdego z tych paliw, państwa członkowskie wykorzystują jedynie zmierzoną wartość dla gazu.

3. Dla roku kalendarzowego rozpoczynającego się w dniu 1 stycznia 2012 r. i dla każdego następnego roku kalendarzowego, każde z państw członkowskich określa, zgodnie z metodami podanymi w części B niniejszego załącznika, dla każdego z producentów:

- a) całkowitą liczbę nowych lekkich samochodów dostawczych zarejestrowanych na jego terytorium;
- b) średni indywidualny poziom emisji CO₂, zgodnie z niniejszym załącznikiem, część B pkt 2;
- c) średnią masę, zgodnie z niniejszym załącznikiem, część B pkt 3;
- d) dla każdej wersji każdego z wariantów każdego typu nowego lekkiego samochodu dostawczego:
 - (i) całkowitą liczbę nowych lekkich samochodów dostawczych zarejestrowanych na jego terytorium, zgodnie z niniejszym załącznikiem, część B pkt 4;
 - (ii) indywidualny poziom emisji CO₂;
 - (iii) masę;
 - (iv) powierzchnię postojową pojazdu, zgodnie z niniejszym załącznikiem pkt 5;
 - (v) ładowność.

B. Metodologia określania informacji dotyczących monitorowania CO₂ dla nowych lekkich samochodów dostawczych

Informacje dotyczące monitorowania, które państwa członkowskie są zobowiązane określić zgodnie z pkt 3 części A niniejszego załącznika, ustala się zgodnie z metodologią przedstawioną w niniejszej części.

1. Liczba zarejestrowanych nowych lekkich samochodów dostawczych (N)

Państwa członkowskie określają liczbę nowych lekkich samochodów dostawczych zarejestrowanych na ich terytorium w danym roku podlegającym monitorowaniu (N).

2. Średnie indywidualne poziomy emisji CO₂ z nowych lekkich samochodów dostawczych (S_{ave}).

Średnie indywidualne poziomy emisji CO₂ we wszystkich nowych lekkich samochodach dostawczych, nowo zarejestrowanych w państwie członkowskim w roku podlegającym monitorowaniu (S_{ave}) oblicza się poprzez podzielenie sumy indywidualnych poziomów emisji CO₂ każdego nowego pojazdu, S, przez liczbę nowych pojazdów, N.

$$S_{ave} = (1 / N) \times \Sigma S$$

3. Średnia masa nowych lekkich samochodów dostawczych

Średnią masę wszystkich nowych lekkich samochodów dostawczych zarejestrowanych w państwie członkowskim w roku podlegającym monitorowaniu (M_{ave}) oblicza się poprzez podzielenie sumy masy każdego nowego pojedynczego pojazdu, M, przez liczbę nowych pojazdów, N.

$$M_{ave} = (1 / N) \times \Sigma M$$

4. Rozkład w podziale na wersje nowych lekkich samochodów dostawczych

Dla każdej wersji każdego wariantu każdego typu nowego lekkiego samochodu dostawczego należy ewidencjonować liczbę nowo zarejestrowanych pojazdów, ich masę, indywidualny poziom emisji CO₂, rozstaw osi, rozstaw kół oraz technicznie dopuszczalną maksymalną masę całkowitą.

5. Powierzchnia postojowa

Powierzchnię postojową pojazdu oblicza się jako iloczyn rozstawu osi i średniego rozstawu kół pojazdu.

6. Ładowność

Ładowność pojazdu oblicza się jako różnicę pomiędzy technicznie dopuszczalną maksymalną masą całkowitą zgodnie z załącznikiem II do dyrektywy 2007/46/WE oraz masą pojazdu.

7. Pojazdy skompletowane

W przypadku pojazdów budowanych wieloetapowo indywidualne poziomy emisji CO₂ pojazdów skompletowanych są przyznane producentowi pojazdu podstawowego.

Aby zapewnić reprezentatywność wartości emisji CO₂, efektywności paliwowej oraz masy skompletowanego pojazdu nie obciążając zbytnio producenta pojazdu podstawowego, Komisja opracuje specjalną procedurę monitorowania i dokona przeglądu oraz wprowadzi niezbędne zmiany do stosownych przepisów dotyczących homologacji typu najpóźniej do dnia 31 grudnia 2011 r.

Opracowując taką procedurę, Komisja określa w stosownych przypadkach sposób monitorowania wartości masy oraz CO₂, w oparciu o tabelę wartości CO₂ odpowiadającą różnym klasom bezwładności końcowej lub w oparciu o tylko jedną wartość CO₂ uzyskaną w wyniku dodania masy pojazdu podstawowego do dodanej masy standardowej w podziale na klasę N₁. W ostatnim przypadku masa ta byłaby również wykorzystana dla części C niniejszego załącznika.

Komisja zapewnia ponadto, aby producent pojazdu podstawowego miał terminowy dostęp do wartości masy i indywidualnego poziomu emisji CO₂ pojazdu skompletowanego.

C. Format przekazywania danych

Dla każdego producenta i każdego roku państwa członkowskie przekazują dane opisane w pkt 3 części A niniejszego załącznika w następującym formacie:

Sekcja 1 – Dane z monitoringu w formie zagregowanej

Państwo członkowskie ⁽¹⁾ :	
Rok:	
Źródło danych:	

Producent	Całkowita liczba zarejestrowanych nowych lekkich samochodów dostawczych	Liczba nowych lekkich samochodów dostawczych o wartości emisji	Liczba nowych lekkich samochodów dostawczych o wartości masy	Liczba nowych lekkich samochodów dostawczych o wartości rozstawu osi	Liczba nowych lekkich samochodów dostawczych o wartości rozstawu kół	Liczba nowych lekkich samochodów dostawczych o wartości rozstawu drugiej osi
(Producent 1)	...	...	...	...	...	...
(Producent 2)	...	...	...	...	...	...
...	...	...	...	...	...	...
Wszyscy producenci łącznie	...	...	...	...	...	...

⁽¹⁾ Kody ISO 3166 alpha-2 z wyjątkiem Grecji i Zjednoczonego Królestwa, których kody to, odpowiednio, „EL” i „UK”.

Sekcja 2 – Szczegółowe dane z monitoringu

Nazwa producenta Standardowe oznaczenie UE	Nazwa producenta Standardowe oznaczenie krajowe	Nazwa producenta Oznaczenie w rejestrze krajowym	Typ	Wariant	Wersja	Marka	Nazwa handlowa	Kategoria pojazdu z homologacją typu	Kategoria pojazdu zarejestrowanego	Całkowita liczba nowych rejestracji	Indywidualny poziom emisji CO ₂ (g/km)	Masa (w kg)	Technicznie dozwolona maksymalna masa całkowita (kg)	Rozstaw osi (mm)	Rozstaw kół osi kierowana (mm)	Rozstaw kół druga osi (mm)	Rodzaj paliwa	Rodzaj zasilania	Pojemność silnika (cm ³)	Zużycie energii elektrycznej (Wh/km)	Kod technologii innowacyjnej lub grupy technologii innowacyjnych	Zmniejszenie emisji dzięki technolo- giom innowacyjnym
Prod. 1	Prod. 1	Prod. 1	Typ 1	Wariant 1	Wersja 1	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...
Prod. 1	Prod. 1	Prod. 1	Typ 1	Wariant 1	Wersja 2	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...
Prod. 1	Prod. 1	Prod. 1	Typ 1	Wariant 2	Wersja 1	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...
Prod. 1	Prod. 1	Prod. 1	Typ 1	Wariant 2	Wersja 2	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...
Prod. 1	Prod. 1	Prod. 1	Typ 2	Wariant 1	Wersja 1	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...
Prod. 1	Prod. 1	Prod. 1	Typ 2	Wariant 1	Wersja 2	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...

Nazwa producenta Standardowe oznaczenie UE	Nazwa producenta Standardowe oznaczenie krajowe	Nazwa producenta Oznaczenie w rejestrze krajowym	Typ	Wariant	Wersja	Marka	Nazwa handlowa	Kategoria pojazdu z homologacją typu	Kategoria pojazdu zarejestrowanego	Całkowita liczba nowych rejestracji	Indywidualny poziom emisji CO ₂ (g/km)	Masa (w kg)	Technicznie dozwolona maksymalna masa całkowita (kg)	Rozstaw osi (mm)	Rozstaw kół oś kierowana (mm)	Rozstaw kół druga oś (mm)	Rodzaj paliwa	Rodzaj zasilania	Pojemność silnika (cm ³)	Zużycie energii elektrycznej (Wh/km)	Kod technologii innowacyjnej lub grupy technologii innowacyjnych	Zmniejszenie emisji dzięki technolo- giom innowacyjnym
Prod. 2	Prod. 2	Prod. 2	Typ 1	Wariant 2	Wersja 2	...	...	...	...	...	...	...		...	...	...	...	...	...	...	...	...
Prod. 2	Prod. 2	Prod. 2	Typ 2	Wariant 1	Wersja 1	...	...	...	...	...	...	...		...	...	...	...	...	...	...	...	...
Prod. 2	Prod. 2	Prod. 2	Typ 2	Wariant 1	Wersja 2	...	...	...	...	...	...	...		...	...	...	...	...	...	...	...	...
Prod. 2	Prod. 2	Prod. 2	Typ 2	Wariant 2	Wersja 1	...	...	...	...	...	...	...		...	...	...	...	...	...	...	...	...
Prod. 2	Prod. 2	Prod. 2	Typ 2	Wariant 2	Wersja 2	...	...	...	...	...	...	...		...	...	...	...	...	...	...	...	...
Prod. 2	Prod. 2	Prod. 2	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...		...	...	...	...	...	...	...	...	...

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 511/2011**z dnia 11 maja 2011 r.****w sprawie wprowadzenia w życie dwustronnej klauzuli ochronnej zawartej w umowie o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Korei**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 23 kwietnia 2007 r. Rada upoważniła Komisję do rozpoczęcia w imieniu Unii i jej państw członkowskich negocjacji dotyczących umowy o wolnym handlu z Republiką Korei (zwaną dalej „Koreą”).
- (2) Negocjacje te zakończono, a w dniu 6 października 2010 r. podpisano Umowę o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony (zwaną dalej „Umową”) ⁽²⁾, która uzyskała zgodę Parlamentu Europejskiego w dniu 17 lutego 2011 r. ⁽³⁾ i która ma być stosowana zgodnie z postanowieniami art. 15.10 Umowy.
- (3) Konieczne jest ustanowienie procedur stosowania niektórych postanowień Umowy dotyczących środków ochronnych.
- (4) Należy zdefiniować pojęcia „poważna szkoda”, „groźba poważnej szkody” i „okres przejściowy”, o których mowa w art. 3.5 Umowy.
- (5) Zgodnie z postanowieniami art. 3.1 Umowy zastosowanie środków ochronnych może być rozważane jedynie w przypadku, gdy dany produkt jest przedmiotem przywozu do Unii w tak dużych ilościach i w takich warunkach, że może to wyrządzić poważną szkodę lub grozić wyrządzeniem takiej szkody producentom unijnym wytwarzającym produkt podobny lub bezpośrednio konkurencyjny.
- (6) Środki ochronne powinny przyjąć jedną z form, o których mowa w art. 3.1 Umowy.
- (7) Dalsze monitorowanie oraz przegląd Umowy, a także ewentualne przyjęcie niezbędnych środków ochronnych, powinny być przeprowadzane w jak najbardziej przejrzysty sposób.
- (8) Raz w roku Komisja powinna przedkładać sprawozdanie z wykonywania Umowy oraz stosowania środków ochronnych.
- (9) Należy określić szczegółowe przepisy dotyczące wszczęcia postępowania. Państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji informacje, w tym dostępne dowody, na temat wszelkich tendencji w przywozie, które mogłyby wymagać zastosowania środków ochronnych.
- (10) W związku z tym wiarygodność danych statystycznych dotyczących całości przywozu z Korei do Unii ma kluczowe znaczenie dla określenia, czy spełnione są warunki zastosowania środków ochronnych.
- (11) W niektórych przypadkach zwiększony przywóz skoncentrowany w jednym lub kilku państwach członkowskich może sam wyrządzić poważną szkodę lub grozić wyrządzeniem poważnej szkody przemysłowi unijnemu. W przypadku zwiększonego przywozu skoncentrowanego w jednym lub kilku państwach członkowskich Komisja może wprowadzić wcześniejsze środki nadzoru. Komisja dokładnie rozważy, jak zdefiniować produkt podlegający dochodzeniu, a w konsekwencji przemysł unijny produkujący podobny produkt w sposób, który zapewnia skuteczny środek naprawczy, przy pełnym poszanowaniu kryteriów zawartych w niniejszym rozporządzeniu i w Umowie.
- (12) Zgodnie z postanowieniami art. 3.2 ust. 2 Umowy, jeżeli istnieją wystarczające dowody *prima facie* uzasadniające wszczęcie postępowania, Komisja powinna opublikować zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (13) Zgodnie z postanowieniami art. 3.2 ust. 2 Umowy należy określić szczegółowe przepisy w sprawie wszczynania dochodzeń, dostępu zainteresowanych stron do zebranych informacji i kontroli tych informacji przez zainteresowane strony, przesłuchiwanie stron oraz zapewnienia im możliwości przedstawienia swoich opinii.
- (14) Zgodnie z postanowieniami art. 3.2 ust. 1 Umowy Komisja powinna zawiadomić Koreę pisemnie o wszczęciu dochodzenia i przeprowadzić z nią konsultacje.
- (15) Na mocy art. 3.2 i 3.3 Umowy niezbędne jest także określenie terminów wszczęcia dochodzeń oraz ustalenia, czy środki są odpowiednie, tak aby takie ustalenia zostały dokonane jak najszybciej, w celu zwiększenia pewności prawa zainteresowanych podmiotów gospodarczych.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 17 lutego 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w *Dzienniku Urzędowym*) i decyzja Rady z dnia 11 kwietnia 2011 r.

⁽²⁾ Dotychczas nieopublikowana w *Dzienniku Urzędowym*.

⁽³⁾ Dotychczas nieopublikowana w *Dzienniku Urzędowym*.

- (16) Zastosowanie jakiegokolwiek środka ochronnego powinno być poprzedzone dochodzeniem, pod warunkiem że w krytycznych okolicznościach Komisja może zastosować środki tymczasowe, o których mowa w art. 3.3 Umowy.
- (17) Środki ochronne powinny być stosowane wyłącznie w zakresie i okresie niezbędnym dla zapobieżenia poważnej szkodzi lub dla ułatwienia dostosowania. Zgodnie art. 3.2 ust. 5 Umowy należy określić maksymalny okres obowiązywania środków ochronnych oraz szczegółowe przepisy dotyczące przedłużania obowiązywania takich środków oraz ich przeglądu.
- (18) Ścisłe monitorowanie ułatwi podjęcie w odpowiednim czasie decyzji w sprawie ewentualnego wszczęcia dochodzenia lub wprowadzenia środków. Dlatego od daty rozpoczęcia stosowania Umowy Komisja powinna regularnie monitorować przywóz i wywóz w sektorach wrażliwych.
- (19) Konieczne jest ustanowienie określonych procedur związanych ze stosowaniem art. 14 (Zwrot ceł lub zwolnienie z należności celnych) Protokołu do Umowy dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej (zwanego dalej „protokołem w sprawie reguł pochodzenia”) w celu zapewnienia skutecznego działania mechanizmów w nim ustanowionych oraz obszernej wymiany informacji z właściwymi zainteresowanymi podmiotami.
- (20) Ponieważ ograniczenie zwrotu należności celnych możliwe będzie dopiero po pięciu latach od wejścia w życie Umowy, konieczne może okazać się wprowadzenie – na podstawie niniejszego rozporządzenia – środków ochronnych w odpowiedzi na poważną szkodę lub groźbę poważnej szkody dla producentów z Unii, powstałą w wyniku przywozu korzystającego ze zwrotu lub zwolnienia z należności celnych. W takim postępowaniu Komisja powinna ocenić wszelkie odpowiednie czynniki mające wpływ na sytuację przemysłu unijnego, w tym warunki określone w art. 14 ust. 2.1 protokołu w sprawie reguł pochodzenia. Dlatego od daty rozpoczęcia stosowania Umowy Komisja powinna monitorować koreańskie dane statystyczne dotyczące sektorów wrażliwych, na które może mieć wpływ zwrot należności celnych.
- (21) Od daty rozpoczęcia stosowania Umowy Komisja powinna również monitorować szczególnie uważnie, zwłaszcza w sektorach wrażliwych, dane statystyczne pokazujące zmiany przywozu i wywozu z Korei.
- (22) Państwa członkowskie mogą odnosić się do ostatecznych środków ochronnych przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem we wnioskach o wkład finansowy na mocy rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającego Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽¹⁾.
- (23) Wprowadzenie w życie dwustronnej klauzuli ochronnej zawartej w Umowie wymaga jednolitych warunków przyjmowania tymczasowych i ostatecznych środków

ochronnych, wprowadzania wcześniejszych środków nadzoru i zamykania dochodzenia bez wprowadzania środków. Środki te powinny być przyjmowane przez Komisję zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽²⁾.

- (24) Do przyjmowania środków nadzoru i środków tymczasowych właściwe jest zastosowanie procedury doradczej, mając na uwadze skutki tych środków i ich sekwencyjną logikę w odniesieniu do przyjęcia ostatecznych środków ochronnych. Jeżeli opóźnienie we wprowadzaniu środków spowodowałoby szkodę, która byłaby trudna do naprawienia, należy zezwolić Komisji na przyjęcie środków tymczasowych stosowanych w trybie natychmiastowym.
- (25) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie wyłącznie do produktów pochodzących z Unii lub z Korei,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „produkty” oznaczają towary pochodzące z Unii lub Korei. Produkt stanowiący przedmiot dochodzenia może obejmować jedną lub kilka pozycji taryfowych lub ich podsegment w zależności od konkretnej sytuacji rynkowej lub jakąkolwiek segmentację produktów powszechnie stosowaną w przemyśle unijnym;
- b) „zainteresowane strony” oznaczają strony, których dotyczy przywóz danego produktu;
- c) „przemysł unijny” oznacza wszystkich unijnych producentów produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych, prowadzących działalność na terytorium Unii, lub tych producentów unijnych, których łączna produkcja produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych stanowi większą część całkowitej unijnej produkcji tych produktów. W przypadku gdy produkt podobny lub bezpośrednio konkurencyjny jest tylko jednym z szeregu produktów wytwarzanych przez producentów wchodzących w skład przemysłu unijnego, przemysł ten definiuje się jako konkretne działania służące produkcji produktu podobnego lub bezpośrednio konkurencyjnego;
- d) „poważna szkoda” oznacza istotne ogólne osłabienie pozycji producentów unijnych;
- e) „groźba poważnej szkody” oznacza poważną szkodę, której wystąpienie jest zdecydowanie nieuchronne. Ustalenie istnienia groźby poważnej szkody jest oparte na sprawdzalnych faktach, a nie jedynie na przypuszczeniach, domysłach i odległej możliwości. Aby określić istnienie groźby poważnej szkody, pod uwagę należy wziąć między innymi sporządzone w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 5 ust. 5, prognozy, szacunki i analizy;

⁽¹⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- f) „okres przejściowy” oznacza w odniesieniu do produktu okres od daty rozpoczęcia stosowania Umowy, zgodnie z jej art. 15.10, do dziesięciu lat po dacie zakończenia obniżania lub znoszenia ciał, w zależności od danego produktu.

Artykuł 2

Zasady ogólne

1. Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem środków ochronnych można zastosować w przypadku, gdy w wyniku obniżenia lub zniesienia należności celnych produkt pochodzący z Korei jest przedmiotem przywozu do Unii w tak dużych ilościach, w ujęciu bezwzględny lub względem produkcji unijnej, oraz w takich warunkach, że może to wyrządzić poważną szkodę lub grozić wyrządzeniem takiej szkody przemysłowi unijnemu wytwarzającemu produkt podobny lub bezpośrednio konkurencyjny.

2. Środki ochronne mogą przyjąć jedną z następujących form:

- a) wstrzymanie dalszych obniżek stawki należności celnej nałożonej na dany produkt, przewidzianej na mocy Umowy; lub
- b) zwiększenie stawki należności celnej nałożonej na dany produkt do poziomu, który nie przekracza poziomu niższego niż:
 - stosowana wobec kraju najbardziej uprzywilejowanego (KNU) stawka należności celnej nałożonej na dany produkt, obowiązującej w momencie wprowadzania środka, lub
 - podstawowa stawka należności celnej wskazana w wykazach zawartych w załączniku 2-A do Umowy zgodnie z art. 2.5 ust. 2 Umowy.

Artykuł 3

Monitorowanie

1. Od daty rozpoczęcia stosowania Umowy Komisja monitoruje zmiany danych statystycznych dotyczących przywozu i wywozu produktów koreańskich w sektorach wrażliwych, których potencjalnie dotyczy zwrot należności celnych, oraz systematycznie współpracuje i dokonuje wymiany danych z państwami członkowskimi i przemysłem unijnym.

2. Na należycie umotywowany wniosek zainteresowanych sektorów przemysłu Komisja może rozważyć rozszerzenie zakresu monitorowania na inne sektory.

3. Komisja przedstawia co rok Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające wyniki monitorowania i aktualne dane statystyczne dotyczące przywozu z Korei produktów w sektorach wrażliwych oraz tych sektorach, na które rozszerzono monitorowanie.

4. Przez okres pięciu lat od daty rozpoczęcia stosowania Umowy i na należycie uzasadniony wniosek przemysłu unijnego Komisja zwraca szczególną uwagę na wszelkie wzrosty przywozu do Unii gotowych produktów wrażliwych pochodzących z Korei, jeżeli wzrost taki można przypisać zwiększonemu

stosowaniu części lub podzespołów importowanych do Korei z państw trzecich, które nie zawarły umowy o wolnym handlu z Unią i które objęte są przepisami dotyczącymi zwrotu należności celnych lub zwolnienia z należności celnych.

5. Do celów ust. 4 do kategorii produktów wrażliwych zalicza się co najmniej następujące produkty: wyroby tekstylne i odzież (HS 2007 poz. 5204, 5205, 5206, 5207, 5408, 5508, 5509, 5510, 5511), elektronikę użytkową (HS 2007 poz. 8521, 8528), samochody osobowe (HS 2007 poz. 870321, 870322, 870323, 870324, 870331, 870332, 870333) oraz produkty znajdujące się na liście dodatkowej sporządzonej zgodnie z art. 11.

Artykuł 4

Wszczęcie postępowania

1. Dochodzenie wszczyna się na wniosek państwa członkowskiego, dowolnej osoby prawnej lub stowarzyszenia niemającego osobowości prawnej, działających w imieniu przemysłu unijnego, lub z własnej inicjatywy Komisji, jeżeli jest dla niej oczywiste, że istnieją wystarczające dowody *prima facie* – ustalone w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 5 ust. 5 – uzasadniające wszczęcie dochodzenia.

2. Wniosek o wszczęcie dochodzenia zawiera dowody na to, że spełnione są warunki zastosowania środków ochronnych określone w art. 2 ust. 1. Wniosek zasadniczo zawiera następujące informacje: tempo i skalę wzrostu przywozu danego produktu w ujęciu bezwzględny i względny, udział w rynku krajowym przejęty przez zwiększony przywóz, zmiany w poziomie sprzedaży, produkcji, wydajności, wykorzystania mocy produkcyjnych, zysków i strat oraz zatrudnienia.

Dochodzenie można również wszcząć w przypadku gwałtownego wzrostu przywozu skoncentrowanego w jednym lub kilku państwach członkowskich, pod warunkiem że istnieją wystarczające dowody *prima facie* na to, iż warunki wszczęcia dochodzenia są spełnione, w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 5 ust. 5.

3. Jeżeli tendencje w przywozie z Korei zdają się wymagać wprowadzenia środków ochronnych, państwo członkowskie informuje o tym fakcie Komisję. Informacja ta obejmuje dostępne dowody, ustalone w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 5 ust. 5. Komisja przekazuje tę informację wszystkim państwom członkowskim.

4. Komisja niezwłocznie konsultuje się z państwami członkowskimi, jeżeli wniosek złożony jest zgodnie z ust. 1 lub jeżeli Komisja rozważa wszczęcie dochodzenia z własnej inicjatywy. Konsultacje z państwami członkowskimi odbywają się w terminie ośmiu dni roboczych od wysłania wniosku lub informacji przez Komisję, zgodnie odpowiednio z ust. 1 i 3 niniejszego artykułu, w ramach komitetu, o którym mowa w art. 14. Jeżeli po konsultacjach oczywiste jest, że istnieją wystarczające dowody *prima facie* – ustalone w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 5 ust. 5 – uzasadniające wszczęcie postępowania, Komisja publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Postępowanie zostaje wszczęte w terminie jednego miesiąca od dnia otrzymania wniosku zgodnie z ust. 1.

5. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 4:

- a) przedstawia streszczenie otrzymanych informacji oraz wzywa do przekazywania Komisji wszelkich istotnych informacji;
- b) określa termin, w którym zainteresowane strony mogą przedstawiać swoje opinie na piśmie oraz przekazywać informacje, jeśli te opinie oraz informacje mają być uwzględnione w dochodzeniu;
- c) określa termin składania przez zainteresowane strony wniosków o wysłuchanie przez Komisję zgodnie z art. 5 ust. 9.

6. Dowody zebrane w celu wszczęcia postępowania zgodnie z art. 14 ust. 2 protokołu w sprawie reguł pochodzenia mogą być również wykorzystane w dochodzeniach z myślą o wprowadzeniu środków ochronnych, jeżeli spełnione są warunki określone w niniejszym artykule, szczególnie w okresie pierwszych pięciu lat po dacie rozpoczęcia stosowania Umowy.

Artykuł 5

Dochodzenie

1. Po wszczęciu postępowania Komisja rozpoczyna dochodzenie. Okres określony w ust. 3 rozpoczyna się z dniem opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* decyzji w sprawie wszczęcia dochodzenia.

2. Komisja może zażądać od państw członkowskich dostarczenia informacji, a państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu spełnienia takiego żądania. Jeżeli informacje te są w interesie ogółu i nie są poufne w rozumieniu art. 12, są dodawane do dokumentów niepoufnych, zgodnie z ust. 8.

3. W miarę możliwości dochodzenie zostaje zakończone w terminie sześciu miesięcy od jego wszczęcia. Termin ten może zostać przedłużony o kolejne trzy miesiące w przypadku zaistnienia wyjątkowych okoliczności, takich jak udział nadzwyczaj dużej liczby stron lub złożona sytuacja rynkowa. Komisja informuje wszystkie zainteresowane strony o każdym takim przedłużeniu terminu, wyjaśniając przyczyny tego przedłużenia.

4. Komisja dąży do uzyskania wszystkich informacji, które uważa za niezbędne do dokonania ustaleń w odniesieniu do warunków ustanowionych w art. 2 ust. 1, i jeśli uzna za właściwe, dokłada starań w celu sprawdzenia tych informacji.

5. W trakcie dochodzenia Komisja ocenia wszystkie istotne obiektywne i wymierne czynniki wywierające wpływ na sytuację przemysłu unijnego, w szczególności tempo i wielkość wzrostu przywozu produktu objętego postępowaniem w ujęciu bezwzględnym i względnym, udział w rynku krajowym przejęty przez zwiększony przywóz, zmiany w poziomie sprzedaży, produkcji, wydajności, wykorzystania mocy produkcyjnych,

zysków i strat oraz zatrudnienia. Lista ta nie jest wyczerpująca i w celu stwierdzenia występowania poważnej szkody lub groźby poważnej szkody Komisja może wziąć pod uwagę również inne istotne czynniki, takie jak zapasy, ceny, zwrot zainwestowanego kapitału, przepływy pieniężne i inne czynniki, które powodują lub mogą powodować poważną szkodę albo grożą spowodowaniem poważnej szkody dla przemysłu unijnego.

6. Zainteresowane strony, które zgłosiły się w sposób określony w art. 4 ust. 5 lit. b), oraz przedstawiciele Korei mogą, na pisemny wniosek, uzyskać wgląd we wszystkie informacje udostępniane Komisji w związku z dochodzeniem inne niż informacje zawarte w dokumentach wewnętrznych przygotowanych przez organy Unii lub państw członkowskich, pod warunkiem że informacje te są istotne dla sprawy i nie są poufne w rozumieniu art. 12 oraz że są one wykorzystywane przez Komisję w ramach dochodzenia. Zgłosivszy się, zainteresowane strony mogą przedstawić Komisji swoje stanowisko w sprawie informacji. Stanowisko to zostaje uwzględnione, jeżeli jest poparte wystarczającymi dowodami *prima facie*.

7. Komisja zapewnia, aby wszystkie informacje i dane statystyczne wykorzystywane do dochodzenia były dostępne, zrozumiałe, przejrzyste i możliwe do zweryfikowania.

8. Jak tylko zostaną stworzone niezbędne warunki techniczne, Komisja zapewni chroniony hasłem dostęp *on-line* do informacji niepoufnych za pomocą platformy internetowej („platforma internetowa”), którą będzie zarządzać i poprzez którą będą rozpowszechniane wszystkie istotne informacje, które nie są poufne w rozumieniu art. 12. Dostęp do tej platformy internetowej otrzymają zainteresowane strony w ramach danego dochodzenia oraz państwa członkowskie i Parlament Europejski.

9. Komisja wysłuchuje zainteresowane strony w szczególności w przypadku, gdy złożyły one pisemny wniosek w terminie określonym w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wykazując, że wynik dochodzenia może rzeczywiście wpłynąć na ich sytuację oraz że istnieją szczególne powody dla ich wysłuchania.

Jeżeli istnieją ku temu szczególne powody, Komisja wysłuchuje takie strony ponownie przy następnych okazjach.

10. W przypadku niedostarczenia informacji w terminie wskazanym przez Komisję lub jeśli dochodzenie jest znacznie utrudnione, ustalenia mogą zostać dokonane na podstawie dostępnych faktów. Jeżeli Komisja stwierdzi, że któraś z zainteresowanych stron lub osób trzecich dostarczyła nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd informacje, nie uwzględnia ona takich informacji i opiera się na dostępnych faktach.

11. Komisja zawiadamia Koreę na piśmie o wszczęciu dochodzenia i prowadzi z nią konsultacje możliwie najwcześniej przed zastosowaniem środka ochronnego w celu oceny informacji uzyskanych w trakcie dochodzenia oraz wymiany opinii na temat tego środka.

Artykuł 6

Wcześniejsze środki nadzoru

1. Jeżeli tendencje przywozowe dla produktu pochodzącego z Korei mają taki charakter, że mogłyby spowodować jedną z sytuacji, o których mowa w art. 2 i 3, przywóz tego produktu może podlegać wcześniejszym środkom nadzoru.

2. Komisja może wprowadzić wcześniejsze środki nadzoru w przypadku gwałtownego wzrostu przywozu produktów należących do sektorów wrażliwych, skoncentrowanego w jednym lub kilku państwach członkowskich.

3. Wcześniejsze środki nadzoru są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 14 ust. 2.

4. Wcześniejsze środki nadzoru przyjmuje się na czas określony. O ile nie przewidziano inaczej, okres stosowania tych środków upływa wraz z końcem drugiego sześciomiesięcznego okresu, następującego po pierwszym sześciomiesięcznym okresie liczącym od dnia wprowadzenia środków.

Artykuł 7

Wprowadzenie tymczasowych środków ochronnych

1. Tymczasowe środki ochronne są stosowane w krytycznych okolicznościach, w których opóźnienie spowodowałoby szkody trudne do naprawienia, w wyniku wstępnych ustaleń na podstawie czynników, o których mowa w art. 5 ust. 5, zgodnie z którymi istnieją wystarczające dowody *prima facie* na to, że w wyniku obniżenia lub zniesienia należności celnej zgodnie z Umową przywóz produktu pochodzącego z Korei zwiększył się i że może to wyrządzić poważną szkodę lub grozić wyrządzeniem takiej szkody przemysłowi unijnemu.

Środki tymczasowe są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 14 ust. 2. W przypadku niezmiernie pilnego charakteru sprawy, łącznie z przypadkiem, o którym mowa w ust. 2, Komisja przyjmuje stosowane w trybie natychmiastowym tymczasowe środki ochronne zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 4.

2. W przypadku wystąpienia przez państwo członkowskie z wnioskiem o niezwłoczną interwencję Komisji i spełnienia warunków określonych w ust. 1 Komisja podejmuje decyzję w terminie pięciu dni roboczych od otrzymania wniosku.

3. Okres stosowania środków tymczasowych nie może przekroczyć 200 dni.

4. Jeżeli tymczasowe środki ochronne zostaną zniesione ze względu na fakt, że dochodzenie wykazało, iż nie zostały spełnione warunki określone w art. 2 ust. 1, wszelkie należności celne pobrane w wyniku wprowadzenia tych środków tymczasowych zostają automatycznie zwrócone.

5. Środki, o których mowa w niniejszym artykule, stosowane są w odniesieniu do każdego produktu wprowadzanego do swobodnego obrotu po wejściu tych środków w życie. Takie środki nie zapobiegają jednak wprowadzeniu do swobodnego

obrotu produktów będących już w drodze do Unii, pod warunkiem że punkt docelowy przywozu takich produktów nie może zostać zmieniony.

Artykuł 8

Zakończenie dochodzenia i postępowania bez wprowadzenia środków

1. Jeżeli ostatecznie ustalone fakty dowodzą, że nie zostały spełnione warunki określone w art. 2 ust. 1, Komisja podejmuje decyzję o zakończeniu dochodzenia i postępowania zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 3.

2. Zwracając należytą uwagę na ochronę informacji poufnych w rozumieniu art. 12, Komisja podaje do wiadomości publicznej sprawozdanie, przedstawiając swoje ustalenia i uzasadnione konkluzje we wszystkich odnośnych kwestiach merytorycznych i prawnych.

Artykuł 9

Wprowadzenie środków ostatecznych

1. Jeżeli ostatecznie ustalone fakty dowodzą, że spełnione zostały warunki określone w art. 2 ust. 1, Komisja podejmuje decyzję o zastosowaniu ostatecznych środków ochronnych zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 3.

2. Zwracając należytą uwagę na ochronę informacji poufnych w rozumieniu art. 12, Komisja podaje do wiadomości publicznej sprawozdanie zawierające podsumowanie stanu faktycznego i wniosków istotnych dla ustaleń.

Artykuł 10

Okres obowiązywania i przegląd środków ochronnych

1. Środek ochronny pozostaje w mocy jedynie przez taki okres, jaki może być niezbędny dla uniknięcia poważnej szkody czy też jej naprawienia lub ułatwienia dostosowania. Okres ten nie przekracza dwóch lat, chyba że zostanie przedłużony na mocy ust. 3.

2. Środek ochronny pozostaje w mocy przez każdy przedłużony okres w oczekiwaniu na wynik przeglądu.

3. Pierwotny okres obowiązywania środka ochronnego można wyjątkowo przedłużyć o okres nie dłuższy niż dwa lata, o ile zostanie ustalone, że środek ochronny nadal jest niezbędny dla uniknięcia poważnej szkody czy też jej naprawienia lub ułatwienia dostosowania, oraz że przemysł unijny jest w trakcie dostosowywania.

4. Obowiązywanie środków przedłuża się zgodnie z procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, odnoszącymi się do dochodzeń, i za pomocą takich samych procedur jak w przypadku środków pierwotnych.

Łączny okres obowiązywania środka ochronnego, wraz ze wszelkimi środkami tymczasowymi, nie może przekroczyć czterech lat.

5. O ile Korea nie wyraziła na to zgody, środek ochronny nie jest stosowany po zakończeniu okresu przejściowego.

Artykuł 11

Procedura dotycząca stosowania art. 14 protokołu w sprawie reguł pochodzenia

1. W celu stosowania art. 14 protokołu w sprawie reguł pochodzenia Komisja dokładnie monitoruje zmiany odnośnych danych statystycznych dotyczących przywozu i wywozu zarówno pod względem wartości, jak i – tam, gdzie to właściwe – ilości, oraz systematycznie udostępnia te dane i własne ustalenia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz zainteresowanym sektorom przemysłu unijnego. Monitorowanie rozpoczyna się z dniem rozpoczęcia stosowania Umowy, a dane są udostępniane co dwa miesiące.

Oprócz pozycji taryfowych zawartych w art. 14 ust. 1 protokołu w sprawie reguł pochodzenia Komisja sporządza we współpracy z przemysłem unijnym wykaz najważniejszych pozycji taryfowych, które nie są typowe dla sektora motoryzacyjnego, ale ważne dla wytwarzania pojazdów i innych powiązanych sektorów. Przeprowadza się specjalne monitorowanie, jak określono w art. 14 ust. 1 protokołu w sprawie reguł pochodzenia.

2. Na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy Komisja niezwłocznie analizuje, czy warunki powołania się na art. 14 protokołu w sprawie reguł pochodzenia zostały spełnione, oraz w ciągu 10 dni roboczych od złożenia wniosku przedstawia swoje ustalenia. Po konsultacjach w ramach specjalnego komitetu, o którym mowa w art. 207 ust. 3 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Komisja zwraca się do Korei z wnioskiem o konsultacje, w przypadku gdy warunki określone w art. 14 protokołu w sprawie reguł pochodzenia zostały spełnione. Komisja uznaje, że warunki te zostały spełnione między innymi wtedy, gdy osiągnięte zostały wartości progowe przedstawione w ust. 3 niniejszego artykułu.

3. Do celów stosowania art. 14 ust. 2.1 lit. a) protokołu w sprawie reguł pochodzenia przy ocenie tempa wzrostu przywozu części lub podzespołów do Korei porównywanego ze wzrostem tempa wywozu z Korei do Unii produktów gotowych różnica 10 punktów procentowych jest uznawana za „znaczną”. Do celów stosowania art. 14 ust. 2.1 lit. b) protokołu w sprawie reguł pochodzenia przy ocenie wzrostu wywozu z Korei do Unii produktów gotowych wzrost o 10 % w wartościach bezwzględnych lub w odniesieniu do produkcji unijnej jest uznawany za „znaczny”. W poszczególnych przypadkach wzrost kształtujący się poniżej tych wartości progowych może zostać również uznany za „znaczny”.

Artykuł 12

Poufność

1. Informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których o nie wnioskowano.

2. Żadne informacje poufne lub przekazane z zastrzeżeniem poufności na mocy niniejszego rozporządzenia nie są ujawniane bez wyraźnej zgody osoby udzielającej tych informacji.

3. Każdy wniosek o zachowanie poufności określa powody, dla których informacje te są poufne. Jeżeli jednak osoba udzielająca informacji nie wyraża zgody na ich podanie do wiadomości publicznej ani nie zezwala na ich ujawnienie w zarysie lub formie streszczenia oraz jeżeli okaże się,

że wniosek o zachowanie poufności jest nieuzasadniony, informacji tych można nie uwzględniać.

4. Informacje są uważane za poufne w każdym przypadku, jeżeli ich ujawnienie może mieć znacząco niekorzystne skutki dla osoby udzielającej tych informacji lub źródła tych informacji.

5. Przepisy ust. 1–4 nie wyłączają możliwości powołania się przez organy unijne na informacje ogólne oraz w szczególności na powody, na których oparto decyzje podjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia. Organy te uwzględniają jednak uzasadniony interes danych osób fizycznych i prawnych, aby nie ujawniać ich tajemnic handlowych.

Artykuł 13

Sprawozdanie

1. Komisja podaje do wiadomości publicznej roczne sprawozdanie w sprawie stosowania i wykonywania Umowy. Sprawozdanie to zawiera informacje o działaniach poszczególnych organów odpowiedzialnych za monitorowanie wykonywania Umowy oraz przestrzeganie wynikających z niej zobowiązań, w tym zobowiązań w zakresie barier w handlu.

2. Specjalne części sprawozdania dotyczą przestrzegania zobowiązań wynikających z rozdziału 13 Umowy oraz działań Wewnętrznej Grupy Doradczej i Forum społeczeństwa obywatelskiego.

3. Sprawozdanie zawiera także streszczenie danych statystycznych i zmian w handlu z Koreą. Zawiera też specjalne odniesienie do wyników monitorowania zwrotu należności celnych.

4. Sprawozdanie zawiera informacje o wykonywaniu niniejszego rozporządzenia.

5. W ciągu miesiąca od podania sprawozdania do wiadomości publicznej przez Komisję Parlament Europejski może zaprosić Komisję na posiedzenie *ad hoc* właściwej komisji parlamentarnej w celu przedstawienia i wyjaśnienia wszelkich kwestii związanych z wykonywaniem Umowy.

Artykuł 14

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera komitet ustanowiony w art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 260/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 4.

5. Ust. 2, 3 i 4 nie naruszają w żaden sposób wykonywania przez Parlament Europejski i Radę uprawnień określonych w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

⁽¹⁾ Dz.U. L 84 z 31.3.2009, s. 1.

Artykuł 15

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od daty rozpoczęcia stosowania Umowy zgodnie z jej art. 15.10. W *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zostanie opublikowane zawiadomienie określające datę rozpoczęcia stosowania Umowy.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 maja 2011 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

GYŐRI E.
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

OŚWIADCZENIE KOMISJI

Komisja z zadowoleniem przyjmuje zawarte w pierwszym czytaniu porozumienie między Parlamentem Europejskim a Radą w sprawie rozporządzenia dotyczącego klauzuli ochronnej.

Jak przewidziano w tym rozporządzeniu, Komisja będzie przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie coroczne sprawozdanie z wykonywania umowy o wolnym handlu między UE a Koreą i będzie gotowa do dyskusji z właściwą komisją Parlamentu Europejskiego na temat wszelkich kwestii wynikłych z wykonywania tej umowy.

W związku z tym Komisja pragnie zwrócić uwagę na następujące kwestie:

- a) Komisja będzie ściśle monitorować realizację przez Koreę jej zobowiązań w kwestiach regulacyjnych, w tym w szczególności zobowiązań dotyczących uregulowań technicznych w sektorze samochodowym. Monitorowanie to obejmie wszelkie aspekty barier pozataryfowych, a jego wyniki będą dokumentowane i przedstawiane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie;
- b) Komisja będzie również przywiązywać szczególną wagę do skutecznej realizacji zobowiązań w zakresie pracy i ochrony środowiska, określonych w rozdziale 13 umowy o wolnym handlu (Handel i zrównoważony rozwój). W związku z tym Komisja zwróci się o radę do Wewnętrznej Grupy Doradczej, w której skład wejdą przedstawiciele organizacji biznesowych, związków zawodowych i organizacji pozarządowych. Informacje na temat wykonywania postanowień rozdziału 13 umowy o wolnym handlu zostaną należycie udokumentowane i przedstawione Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Komisja podziela również pogląd, że ogromne znaczenie ma zapewnienie skutecznej ochrony w przypadku gwałtownego wzrostu przywozu we wrażliwych sektorach, w tym w sektorze małych samochodów. Monitorowanie sektorów wrażliwych obejmuje samochody, tekstylia i elektronikę użytkową. W związku z tym Komisja zauważa, że do celów dochodzenia w sprawie środków ochronnych sektor małych samochodów można uznać za odpowiedni rynek.

Komisja zwraca uwagę, że wyznaczenie stref uszlachetniania biernego na Półwyspie Koreańskim zgodnie z postanowieniami art. 12 protokołu w sprawie reguł pochodzenia wymagałoby międzynarodowego porozumienia między stronami, na które Parlament Europejski musiałby wyrazić zgodę. Komisja będzie w pełni informować Parlament na temat dyskusji w Komitecie ds. Stref Uszlachetniania Biernego na Półwyspie Koreańskim.

Komisja zwraca również uwagę, że jeżeli ze względu na wyjątkowe okoliczności podejmie decyzję o przedłużeniu okresu dochodzenia zgodnie z art. 5 ust. 3, zadba ona o to, aby taki przedłużony okres nie wykraczał poza końcowy termin obowiązywania jakichkolwiek środków tymczasowych wprowadzonych zgodnie z art. 7.

ZAŁĄCZNIK II

WSPÓLNE OŚWIADCZENIE

Komisja Europejska i Parlament Europejski wspólnie uważają, że bardzo ważna jest ścisła współpraca przy monitorowaniu wykonywania umowy o wolnym handlu między UE a Koreą oraz rozporządzenia dotyczącego klauzuli ochronnej. W tym celu obie instytucje uzgadniają, co następuje:

- w przypadku gdy Parlament Europejski przyjmie zalecenie dotyczące wszczęcia dochodzenia w sprawie środków ochronnych, Komisja zbada uważnie, czy spełnione zostały określone w rozporządzeniu warunki wszczynania dochodzenia z urzędu. Jeżeli Komisja uzna, że warunki te nie zostały spełnione, przedstawi ona właściwej komisji Parlamentu Europejskiego sprawozdanie zawierające wyjaśnienie wszystkich czynników istotnych dla wszczęcia takiego dochodzenia,
 - na wniosek właściwej komisji Parlamentu Europejskiego Komisja przedstawia jej sprawozdanie na temat wszelkich konkretnych aspektów związanych z realizacją przez Koreę jej zobowiązań dotyczących środków pozataryfowych lub w sprawie rozdziału 13 umowy o wolnym handlu (Handel i zrównoważony rozwój).
-

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 512/2011**z dnia 11 maja 2011 r.****w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 732/2008 wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r.**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Od roku 1971 Unia Europejska udziela preferencji handlowych krajom rozwijającym się w ramach swojego ogólnego systemu preferencji taryfowych. System ten jest wdrażany poprzez kolejne rozporządzenia wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych (zwany dalej „systemem”) na okresy trwające zwykle każdorazowo trzy lata.
- (2) Obecny system został wprowadzony w drodze rozporządzenia Rady (WE) nr 732/2008 ⁽²⁾ i stosuje się do dnia 31 grudnia 2011 r. Niniejsze rozporządzenie powinno zapewniać dalsze funkcjonowanie systemu po tej dacie.
- (3) Przyszłe udoskonalenia systemu należy oprzeć na wniosku Komisji dotyczącym nowego rozporządzenia („kolejne rozporządzenie”), które powinno uwzględniać kwestię skuteczności rozporządzenia (WE) nr 732/2008 w zakresie celów postawionych przed tym systemem. Kolejne rozporządzenie powinno obejmować niezbędne zmiany zapewniające ciągłą skuteczność systemu. We wniosku Komisji należy również uwzględnić dane statystyczne, które są dostępne dopiero od lipca 2010 r., dotyczące przywozu podlegającego systemowi w okresie obejmującym 2009 r. – rok, w którym nastąpiło gwałtowne załamanie światowego handlu, również w krajach rozwijających się. Równie ważne jest zapewnienie podmiotom gospodarczym i państwom beneficjentom odpowiednio długiego okresu na dostosowanie się do zmian wprowadzanych kolejnym rozporządzeniem. Z tych względów okres, który pozostał jeszcze do zakończenia stosowania rozporządzenia (WE) nr 732/2008, jest niewystarczający na umożliwienie Komisji przygotowania wniosku, a następnie przyjęcie kolejnego rozporządzenia zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą. Niemniej wskazane jest zapewnienie ciągłości funkcjonowania systemu po 31 grudnia 2011 r. do momentu przyjęcia i rozpoczęcia stosowania kolejnego rozporządzenia.
- (4) Okres obowiązywania rozporządzenia (WE) nr 732/2008 nie powinien być przedłużany bezterminowo.

W związku z tym, aby zapewnić czas niezbędny na przeprowadzenie procedury ustawodawczej w celu przyjęcia nowego systemu, należy przedłużyć okres obowiązywania tego rozporządzenia do dnia 31 grudnia 2013 r. Jeżeli stosowanie kolejnego rozporządzenia rozpocznie się przed tą datą, ten przedłużony okres obowiązywania powinien zostać odpowiednio skrócony.

- (5) Niezbędne jest wprowadzenie pewnych zmian technicznych do rozporządzenia (WE) nr 732/2008, aby zapewnić spójność i ciągłość funkcjonowania systemu.
- (6) Kraje rozwijające się, które spełniają kryteria kwalifikowalności do szczególnego rozwiązania motywacyjnego dotyczącego zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów (GSP+), powinny mieć możliwość korzystania z dodatkowych preferencji taryfowych w ramach tego rozwiązania, jeżeli złożą wniosek do dnia 31 października 2011 r. lub do dnia 30 kwietnia 2013 r., a Komisja podejmie decyzję o przyznaniu im szczególnego rozwiązania motywacyjnego odpowiednio do dnia 15 grudnia 2011 r. lub do dnia 15 czerwca 2013 r. Kraje rozwijające się, którym przyznano już możliwość korzystania ze szczególnego rozwiązania motywacyjnego w drodze decyzji Komisji 2008/38/WE z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wykazu państw beneficjentów, które kwalifikują się do szczególnego rozwiązania motywacyjnego dotyczącego zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów, przewidzianego rozporządzeniem Rady (WE) nr 732/2008 ⁽³⁾, i decyzji Komisji 2010/318/WE z dnia 9 czerwca 2010 r. w sprawie państw beneficjentów, które kwalifikują się do szczególnego rozwiązania motywacyjnego dotyczącego zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów na okres od dnia 1 lipca 2010 r. do dnia 31 grudnia 2011 r., zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 732/2008 ⁽⁴⁾ powinny zachować ten status w okresie przedłużenia obowiązywania obecnego systemu.
- (7) W związku z tym należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 732/2008,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 732/2008 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 z dnia 22 lipca 2008 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych od dnia 1 stycznia 2009 r. i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 i rozporządzenia Komisji (WE) nr 1100/2006 i (WE) nr 964/2007”;

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2011 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 211 z 6.8.2008, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 334 z 12.12.2008, s. 90.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 142 z 10.6.2010, s. 10.

2) w art. 8 ust. 2 akapit drugi dodaje się litery w brzmieniu:

„c) do celów art. 9 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) – dane dostępne w dniu 1 września 2010 r. – do uzyskania rocznej średniej z trzech kolejnych lat;

d) do celów art. 9 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) – dane dostępne w dniu 1 września 2012 r. – do uzyskania rocznej średniej z trzech kolejnych lat.”;

3) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 po lit. a) ppkt (ii) dodaje się tekst w brzmieniu:

„lub

(iii) w terminie do dnia 31 października 2011 r., by uzyskać możliwość udziału w szczególnym rozwiązaniu motywacyjnym z dniem 1 stycznia 2012 r.;

lub

(iv) w terminie do dnia 30 kwietnia 2013 r., by uzyskać możliwość udziału w szczególnym rozwiązaniu motywacyjnym z dniem 1 lipca 2013 r.”;

b) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) drugie zdanie otrzymuje brzmienie:

„Od państw, którym przyznano udział w szczególnym rozwiązaniu motywacyjnym dotyczącym zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów na podstawie wniosku złożonego na mocy ust. 1 lit. a) ppkt (i), nie wymaga się składania wniosku na mocy ust. 1 lit. a) ppkt (ii), ust. 1 lit. a) ppkt (iii) ani ust. 1 lit. a) ppkt (iv).”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Od państw, którym przyznano udział w szczególnym rozwiązaniu motywacyjnym dotyczącym zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów na podstawie wniosku złożonego na mocy ust. 1 lit. a) ppkt (ii), nie wymaga się składania wniosku na mocy ust. 1 lit. a) ppkt (iii) ani ust. 1 lit. a) ppkt (iv). Od państw, którym przyznano udział w szczególnym rozwiązaniu motywacyjnym dotyczącym zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów na podstawie wniosku złożonego na mocy ust. 1 lit. a) ppkt (iii), nie wymaga się składania wniosku na mocy ust. 1 lit. a) ppkt (iv).”;

4) w art. 10 ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) na końcu lit. b) dodaje się słowo „lub”;

b) dodaje się litery w brzmieniu:

„c) w terminie do dnia 15 grudnia 2011 r. w przypadku wniosków złożonych zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) ppkt (iii); lub

d) w terminie do dnia 15 czerwca 2013 r. w przypadku wniosków złożonych zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) ppkt (iv).”;

5) w art. 32 ust. 2 słowa: „31 grudnia 2011 r.” zastępuje się słowami: „31 grudnia 2013 r. lub do dnia określonego w kolejnym rozporządzeniu, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 maja 2011 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK

Przewodniczący

W imieniu Rady

GYŐRI E.

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 513/2011**z dnia 11 maja 2011 r.****dotyczące zmiany rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 w sprawie agencji ratingowych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W opublikowanym dnia 25 lutego 2009 r. raporcie końcowym grupy wysokiego szczebla pod przewodnictwem Jacquesa de Larosière'a z upoważnienia Komisji stwierdzono, że należy wzmocnić ramy nadzorcze sektora finansowego w Unii Europejskiej, aby zmniejszyć groźbę wystąpienia w przyszłości kryzysów finansowych i ograniczyć ich skutki. Zalecono w nim również daleko idące reformy struktury nadzoru. Ta grupa ekspertów wyraziła również opinię, że potrzebne jest utworzenie europejskiego systemu urzędów nadzoru finansowego (ESNF), złożonego z trzech europejskich urzędów nadzoru odpowiedzialnych, odpowiednio, za sektor bankowości, sektor ubezpieczeń i pracowniczych programów emerytalnych oraz sektor giełd i papierów wartościowych, a także zaleciła ustanowienie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.

(2) W swoim komunikacie z dnia 4 marca 2009 r. zatytułowanym „Realizacja europejskiego planu naprawy” Komisja zaproponowała przedłożenie projektu ustawodawczego w sprawie utworzenia ESNF, natomiast w komunikacie z dnia 27 maja 2009 r. zatytułowanym „Europejski nadzór finansowy” przedstawiła więcej szczegółów na temat możliwej struktury takich nowych ram nadzorczych, podkreślając specyfikę nadzoru nad agencjami ratingowymi.

(3) W konkluzjach z dnia 19 czerwca 2009 r. Rada Europejska zaleciła utworzenie ESNF złożonego z sieci krajowych urzędów nadzoru finansowego współpracujących z trzema nowymi europejskimi urzędami nadzoru. ESNF powinien mieć na celu podniesienie jakości i spójności nadzoru krajowego, wzmocnienie nadzoru nad grupami transgranicznymi dzięki ustanowieniu kolegiów organów nadzorczych oraz opracowanie jednolitego zbioru przepisów UE obowiązującego wszystkich uczestników rynków finansowych na rynku wewnętrznym. Rada Europejska podkreśliła, że Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych powinien mieć uprawnienia nadzorcze w odniesieniu do agencji ratingowych. Komisja powinna ponadto zachować uprawnienia do egzekwowania postanowień traktatów, a w szczególności rozdziału 1 tytułu VII Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do wspólnych reguł w dziedzinie konkurencji zgodnie z przepisami wykonawczymi do tych reguł.

(4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽⁴⁾ ustanowiło Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (zwany dalej „Urzędem”).

(5) Należy jasno określić kompetencje Urzędu, tak by uczestnicy rynków finansowych mogli zidentyfikować organ właściwy dla działalności agencji ratingowych. Urząd powinien posiadać wyłączną odpowiedzialność na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 ⁽⁵⁾ w kwestiach związanych z rejestracją agencji ratingowych i bieżącym nadzorem nad zarejestrowanymi agencjami ratingowymi.

(6) Urząd powinien posiadać wyłączne kompetencje odnośnie do rejestracji agencji ratingowych w Unii i nadzoru nad nimi. W przypadku przekazania przez Urząd konkretnych zadań właściwym organom, Urząd powinien zachować odpowiedzialność prawną za te zadania. Szefowie i inny personel właściwych organów krajowych powinni uczestniczyć – w charakterze członków organów Urzędu, takich jak jego Rada Organów Nadzoru lub jego wewnętrzne panele – w procesie decyzyjnym w ramach Urzędu zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010. Urząd powinien mieć wyłączne uprawnienia w zakresie zawierania umów o wymianie informacji z organami nadzorczymi państw trzecich. W zakresie, w jakim właściwe organy krajowe uczestniczą w procesie decyzyjnym w ramach Urzędu lub gdy wykonują zadania w imieniu Urzędu, powinny one podlegać takim porozumieniom o współpracy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 14.12.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 54 z 19.2.2011, s. 37.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 11 kwietnia 2011 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 1.

- (7) Przejrzystość informacji na temat ocenionego instrumentu finansowego udzielonych przez emitenta wyznaczanej agencji ratingowej może mieć znaczną wartość dodaną dla funkcjonowania rynku i ochrony konsumenta. Należy zatem rozważyć, jak najlepiej rozszerzyć wymóg przejrzystości informacji dotyczący ratingów wszystkich instrumentów finansowych. Po pierwsze, ujawnienie tej informacji innym zarejestrowanym bądź certyfikowanym agencjom ratingowym najprawdopodobniej zwiększy konkurencję pomiędzy agencjami ratingowymi, ponieważ może to doprowadzić w szczególności do wzrostu liczby niezamówionych ratingów. Wystawianie takich niezamówionych ratingów powinno zachęcać do wykorzystywania więcej niż jednego ratingu dla danego instrumentu finansowego. Może to również pomóc w uniknięciu ewentualnych konfliktów interesów, występujących zwłaszcza w ramach modelu emitent płaci, a także powinno przyczynić się do podniesienia jakości ratingów. Po drugie, ujawnienie tej informacji całemu rynkowi może również zwiększyć zdolność inwestorów do prowadzenia własnych analiz ryzyka, opierając należytą staranność na tych dodatkowych informacjach. Takie ujawnienie informacji może prowadzić też do zmniejszenia zależności od ratingów kredytowych wydawanych przez agencje ratingowe. Aby osiągnąć te podstawowe cele, Komisja powinna rozważyć te kwestie głębiej, analizując bardziej szczegółowo odpowiedni zakres tego obowiązku ujawniania, przy uwzględnieniu oddziaływania na lokalne rynki sekurytyzacji, ściślejszego dialogu z zainteresowanymi stronami, monitorowania rynku i rozwoju sytuacji regulacyjnej oraz doświadczenia zdobytego przez inne jurysdykcje. W świetle tej oceny Komisja powinna złożyć stosowne wnioski legislacyjne. Ocena i wnioski Komisji powinny pozwolić na określenie nowych wymogów w zakresie przejrzystości w sposób najbardziej odpowiadający interesowi publicznemu i jak najspójniejszy z zasadą ochrony inwestorów.
- (8) Ze względu na to, że ratingi kredytowe wykorzystywane są w całej Unii, tradycyjny podział na macierzyste właściwe organy i inne właściwe organy, a także stosowanie koordynacji przez kolegia nadzorcze nie są najodpowiedniejsze w kontekście nadzoru nad agencjami ratingowymi. Wraz z ustanowieniem Urzędu zachowanie takiej struktury nie jest już konieczne. Należy zatem usprawnić proces rejestracji i odpowiednio skrócić terminy.
- (9) Urząd powinien być odpowiedzialny za rejestrację agencji ratingowych i sprawowanie nad nimi bieżącego nadzoru, nie powinien być jednak odpowiedzialny za nadzór nad użytkownikami ratingów kredytowych. Właściwe organy wyznaczone na mocy odpowiednich przepisów sektorowych do celów nadzorowania instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych, zakładów ubezpieczeń prowadzących działalność w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie, zakładów ubezpieczeń na życie, zakładów reasekuracji, przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), instytucji pracowniczych programów emerytalnych i alternatywnych funduszy inwestycyjnych powinny zatem pozostać odpowiedzialne za nadzór nad wykorzystywaniem ratingów kredytowych przez te instytucje finansowe i inne podmioty, które są nadzorowane na szczeblu krajowym w kontekście i do celów stosowania innych dyrektyw w sprawie usług finansowych, oraz nad wykorzystywaniem ratingów kredytowych w prospektach emisyjnych.
- (10) Istnieje potrzeba skutecznego instrumentu ustanawiającego zharmonizowane regulacyjne standardy techniczne, tak aby ułatwić stosowanie rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 na co dzień i aby zapewnić równe szanse i odpowiednią ochronę inwestorów i konsumentów w całej Unii. Ze względu na to, że Urząd charakteryzuje wysoki poziom wiedzy specjalistycznej, efektywne i właściwe jest powierzenie mu opracowywania projektów regulacyjnych standardów technicznych.
- (11) W dziedzinie agencji ratingowych Urząd powinien przedłożyć Komisji projekty standardów technicznych dotyczących informacji, jakie agencja ratingowa musi przedstawić w swoim wniosku o rejestrację, informacji, których agencja ratingowa musi udzielić we wniosku o certyfikację i na potrzeby dokonania oceny jej znaczenia systemowego dla stabilności finansowej lub integralności rynków finansowych, a także dotyczących prezentacji informacji, w tym struktury, formatu, metody i okresu sprawozdawczości, ujawnianych przez agencje ratingowe, dotyczących oceny zgodności metodyki dotyczącej ratingu kredytowego z wymogami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1060/2009, jak również treści i formatu okresowych sprawozdań zawierających dane na temat ratingów, których Urząd może zażądać od agencji ratingowych na potrzeby bieżącego nadzoru. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010 Komisja powinna zatwierdzić te regulacyjne projekty standardów technicznych w celu nadania im wiążącej mocy prawnej. Przy opracowywaniu projektów regulacyjnych standardów technicznych Urząd powinien rozważyć aktualizację wytycznych już wydanych przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Papierami Wartościowymi w odniesieniu do treści rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 oraz, jeżeli okaże się to potrzebne i konieczne, zaktualizować je.
- (12) W dziedzinach nieobjętych regulacyjnymi standardami technicznymi Urząd powinien mieć uprawnienia do wydawania i aktualizowania niewiążących wytycznych w kwestiach związanych ze stosowaniem rozporządzenia (WE) nr 1060/2009.
- (13) Aby skutecznie wykonywać swoje obowiązki Urząd powinien mieć prawo do zwracania się ze zwykłym wnioskiem lub na podstawie decyzji o przekazanie wszelkich koniecznych informacji przez agencje ratingowe, osoby prowadzące działalność w zakresie ratingu kredytowego, oceniane podmioty i powiązane z nimi strony trzecie, którym agencje ratingowe zleciły funkcje na zasadzie outsourcingu, oraz osoby w inny sposób blisko i w sposób znaczący powiązane z agencjami ratingowymi lub wykonywaniem działalności w zakresie ratingu kredytowego. Ostatnia grupa osób powinna przykładowo obejmować personel agencji ratingowej, który nie bierze bezpośredniego udziału

w działalności w zakresie ratingu kredytowego, ale który z racji funkcji pełnionej w agencji ratingowej może posiadać istotne informacje na temat konkretnej sprawy. Do tej kategorii mogą również należeć przedsiębiorstwa, które świadczyły usługi na rzecz agencji ratingowej. Przedsiębiorstwa korzystające z ratingów kredytowych nie należą do tej kategorii. Jeżeli Urząd zwraca się o takie informacje za pomocą zwykłego wniosku, osoba będąca adresatem wniosku nie ma obowiązku dostarczenia informacji, ale w przypadku gdy zrobi to dobrowolnie przedstawione informacje nie powinny być błędne ani mylące. Informacje takie należy udostępnić niezwłocznie.

- (14) W celu skutecznego wykonywania swoich uprawnień nadzorczych Urząd powinien mieć prawo do przeprowadzania dochodzeń i kontroli na miejscu.
- (15) Właściwe organy powinny udzielać wszelkich informacji wymaganych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 oraz udzielać pomocy Urzędowi i współpracować z nim. Urząd oraz właściwe organy powinny również ściśle współpracować z właściwymi sektorowymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad instytucjami, o których mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1060/2009. Urząd powinien mieć możliwość przekazywania poszczególnych zadań związanych z nadzorem właściwym organom państwa członkowskiego, np. w przypadku, gdy zadanie związane z nadzorem wymaga wiedzy i doświadczenia dotyczącego warunków miejscowych, które są łatwiej dostępne na szczeblu krajowym. Zadania, których powinna dotyczyć możliwość przekazania, obejmują wykonywanie poszczególnych zadań dochodzeniowych i kontrole na miejscu. Przed przekazaniem zadań Urząd powinien skonsultować się z odnośnym właściwym organem w sprawie szczegółowych warunków takiego przekazania zadań, w tym zakresu przekazywanego zadania, harmonogramu jego wykonania oraz przekazania niezbędnych informacji przez Urząd, jak i przekazania do Urzędu niezbędnych informacji. Za wykonanie przekazanego zadania Urząd powinien wypłacić właściwym organom wynagrodzenie zgodnie z rozporządzeniem w sprawie opłat, które zostanie wydane przez Komisję w drodze aktu delegowanego. Urząd nie powinien mieć możliwości przekazywania decyzji w sprawie rejestracji.
- (16) Należy zagwarantować, by właściwe organy mogły zwrócić się do Urzędu o sprawdzenie, czy zostały spełnione warunki wycofania rejestracji agencji ratingowej oraz o zawieszenie przez Urząd wykorzystywania ratingów w przypadku gdy agencja ratingowa zostanie uznana za poważnie i stale naruszającą przepisy rozporządzenia (WE) nr 1060/2009. Urząd powinien rozpatrzyć wniosek w tej sprawie i podjąć odpowiednie środki.
- (17) Urząd powinien mieć możliwość nałożenia okresowych kar pieniężnych, aby nakłonić agencję ratingową do

usunięcia naruszenia, do dostarczenia pełnych informacji, o które wystąpił Urząd, lub do poddania się dochodzeniu lub kontroli na miejscu.

- (18) Urząd powinien mieć też możliwość nakładania na agencje ratingowe grzywien w przypadku stwierdzenia, że agencje te umyślnie lub w wyniku zaniedbania dopuściły się naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1060/2009. Grzywny powinny być odpowiednie do poziomu naruszenia. Naruszenia powinny zostać podzielone na różne kategorie, do których należy przyporządkować konkretne grzywny. Aby obliczyć grzywnę za konkretne naruszenie, Urząd powinien skorzystać z dwuetapowej metodologii polegającej na ustanowieniu podstawowej kwoty oraz dostosowaniu tej podstawowej kwoty, w razie konieczności, przy pomocy pewnych współczynników. Podstawową kwotę należy ustalić uwzględniając roczny obrót danej agencji ratingowej, a dostosowanie powinno polegać na zwiększeniu lub zmniejszeniu kwoty podstawowej poprzez zastosowanie odpowiednich współczynników zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (19) Niniejsze rozporządzenie ustanawia współczynniki związane z okolicznościami obciążającymi i łagodzącymi w celu wyposażenia Urzędu w narzędzia pozwalające zadecydować o grzywnie proporcjonalnej do wagi naruszenia popełnionego przez agencję ratingową, przy uwzględnieniu okoliczności, w jakich naruszenie to popełniono.
- (20) Przed podjęciem decyzji o nałożeniu grzywny lub okresowych kar pieniężnych Urząd powinien dać podmiotom będącym przedmiotem tego postępowania możliwość przedstawienia wyjaśnień w celu zapewnienia im prawa do obrony.
- (21) Państwa członkowskie powinny zachować uprawnienia w zakresie ustanawiania i wdrażania przepisów dotyczących sankcji za naruszenie obowiązku instytucji finansowych i innych podmiotów, zgodnie z którym do celów regulacyjnych można wykorzystywać wyłącznie ratingi kredytowe wystawiane przez agencje ratingowe zarejestrowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009.
- (22) Niniejsze rozporządzenie nie powinno tworzyć precedensu umożliwiającego Europejskim Urzędowi Nadzoru nakładanie finansowych lub niefinansowych kar na uczestników rynków finansowych lub inne przedsiębiorstwa w związku z innymi rodzajami działalności.
- (23) Urząd powinien powstrzymać się od nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący wynikający z identycznego faktu lub z faktów, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

- (24) Nałożone przez Urząd grzywny i okresowe kary pieniężne powinny być możliwe do wyegzekwowania, a ich egzekucję powinny regulować przepisy procedury cywilnej obowiązujące w państwie, na którego terytorium jest ona prowadzona. Przepisy postępowania cywilnego nie powinny obejmować przepisów postępowania karnego, ale powinna istnieć możliwość włączenia do nich przepisów postępowania administracyjnego.
- (25) W przypadku naruszenia przepisów rozporządzenia przez agencję ratingową Urząd powinien być uprawniony do podjęcia szeregu środków nadzorczych, takich jak m.in. zobowiązanie agencji ratingowej do usunięcia naruszenia, zawieszenie wykorzystywania ratingów do celów regulacyjnych, nałożenie na agencję ratingową tymczasowego zakazu wystawiania ratingów kredytowych, oraz – w ostateczności – wycofanie rejestracji w przypadku gdy agencja ratingowa nadal poważnie lub wielokrotnie narusza przepisy rozporządzenia (WE) nr 1060/2009. Środki nadzorcze powinny być stosowane przez Urząd uwzględniając charakter i wagę naruszenia oraz powinny respektować zasadę proporcjonalności. Przed podjęciem decyzji o zastosowaniu środków nadzorczych Urząd powinien umożliwić osobom, które są przedmiotem postępowania, przedstawienie swojego stanowiska, zgodnie z ich prawem do obrony.
- (26) Przepisy niniejszego rozporządzenia są zgodne z prawami podstawowymi i zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i porządkiem konstytucyjnym państw członkowskich. W związku z tym niniejsze rozporządzenie należy interpretować i stosować zgodnie z tymi prawami i z zasadami, w tym prawami dotyczącymi wolności prasy i wolności wypowiedzi w mediach, oraz z prawem do tłumaczenia ustnego i pisemnego dla osób, które nie mówią w języku postępowania lub go nie rozumieją, w ramach ogólnego prawa do rzetelnego procesu sądowego.
- (27) W celu zachowania pewności prawnej należy ustanowić jasne środki przejściowe dotyczące przekazywania Urzędowi akt i dokumentów roboczych przez właściwe organy krajowe.
- (28) Dokonanie rejestracji agencji ratingowej przez właściwy organ pozostaje w mocy w całej Unii po przekazaniu uprawnień nadzorczych przez właściwe organy do Urzędu.
- (29) Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian i doprecyzowania kryteriów oceny równoważności ram regulacyjnych i nadzorczych państwa trzeciego w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na rynkach finansowych, przyjęcia rozporządzenia w sprawie opłat i szczegółowych zasad dotyczących grzywien i okresowych kar pieniężnych, oraz zmian załączników do rozporządzenia (WE) nr 1060/2009. Szczególne znaczenie ma przeprowadzenie przez Komisję stosownych konsultacji podczas prac przygotowawczych, w tym na szczeblu ekspertów.
- (30) W procesie przygotowania i sporządzania aktów delegowanych Komisja zobowiązana jest zagwarantować wczesne i stałe przekazywanie informacji oraz odnosnych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (31) Parlament Europejski lub Rada powinny dysponować trzymiesięcznym okresem od daty powiadomienia na zgłoszenie zastrzeżeń do aktu delegowanego. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady powinno być możliwe przedłużenie tego okresu o trzy miesiące, w odniesieniu do obszarów budzących istotne zaniepokojenie. Parlament Europejski i Rada powinny również mieć możliwość poinformowania pozostałych instytucji, że nie zamierzają zgłaszać sprzeciwu. Takie wczesne zatwierdzanie aktów delegowanych jest szczególnie właściwe w razie konieczności przestrzegania terminów, np. tam, gdzie w akcie podstawowym zawarte są terminy przyjmowania przez Komisję aktów delegowanych.
- (32) W deklaracji dotyczącej art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dołączonej do aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony, uczestnicy konferencji odnotowali wyrażony przez Komisję zamiar dalszego konsultowania się z ekspertami powołanymi przez państwa członkowskie podczas przygotowywania projektów aktów delegowanych w dziedzinie usług finansowych zgodnie z ustaloną praktyką.
- (33) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽¹⁾ stosuje się do przetwarzania danych osobowych na użytek rozporządzenia (WE) nr 1060/2009.
- (34) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽²⁾ w pełni obowiązuje w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych na użytek rozporządzenia (WE) nr 1060/2009.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

- (35) W związku z tym, że cele niniejszego rozporządzenia, tj. ustanowienie skutecznych i sprawnych ram nadzorczych dla agencji ratingowych przez powierzenie jednemu, wspólnemu organowi nadzoru zadania nadzorowania agencji ratingowych w Unii, stworzenia jednego punktu kontaktowego dla agencji ratingowych i zapewnienia spójnego stosowania przepisów w odniesieniu do agencji ratingowych nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, ze względu na ogólnoeuropejską strukturę i wpływ działalności w zakresie ratingu kredytowego, która ma być nadzorowana, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w wymienionym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów.
- (36) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1060/2009,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany

W rozporządzeniu (WE) nr 1060/2009 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 ust. 1 dodaje się następujące litery:

- „p) »właściwe organy« oznaczają organy wyznaczone przez każde państwo członkowskie zgodnie z art. 22;
- q) »przepisy sektorowe« oznacza akty prawne Unii, o których mowa w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy;
- r) »właściwe organy sektorowe« oznaczają właściwe organy krajowe wyznaczone na mocy odpowiednich przepisów sektorowych do celów nadzorowania instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych, zakładów ubezpieczeń prowadzących działalność w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie, zakładów ubezpieczeń na życie, zakładów reasekuracji, przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), instytucji pracowniczych programów emerytalnych i alternatywnych funduszy inwestycyjnych.”;

- 2) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje kredytowe w rozumieniu dyrektywy 2006/48/WE, przedsiębiorstwa inwestycyjne w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE, zakłady ubezpieczeń podlegające pierwszej dyrektywie Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania

i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (*), zakłady ubezpieczeń na życie w rozumieniu dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie (**), zakłady reasekuracji w rozumieniu dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji (***), UCITS w rozumieniu dyrektywy 2009/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (****), instytucje pracowniczych programów emerytalnych w rozumieniu dyrektywy 2003/41/WE oraz alternatywne fundusze inwestycyjne mogą do celów regulacyjnych wykorzystywać wyłącznie ratingi kredytowe wystawione przez agencje ratingowe z siedzibą we Wspólnocie i zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

(*) Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 3.

(**) Dz.U. L 345 z 19.12.2002, s. 1.

(***) Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s. 1.

(****) Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32.”;

- b) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

- (i) lit. b), c) i d) otrzymują brzmienie:

„b) agencja ratingowa sprawdziła i może w każdej chwili udowodnić Europejskiemu Organowi Nadzoru (Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (zwanemu dalej »Urzędem«) ustanowionemu rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*), że prowadzenie działalności w zakresie ratingu kredytowego przez agencję ratingową w państwie trzecim, skutkujące wystawieniem ratingu kredytowego, który ma zostać zatwierdzony, spełnia wymogi co najmniej tak rygorystyczne, jak wymogi określone w art. 6–12;

c) zdolność Urzędu do oceny i monitorowania, czy agencja ratingowa z siedzibą w państwie trzecim spełnia wymogi, o których mowa w lit. b), nie jest ograniczona;

d) agencja ratingowa udostępnia Urzędowi na wniosek wszelkie informacje konieczne, by umożliwić mu bieżący nadzór w zakresie spełniania wymogów niniejszego rozporządzenia;

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

(ii) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) istnieją odpowiednie ustalenia dotyczące współpracy między Urzędem a odpowiednim organem nadzoru nad agencją ratingową z siedzibą w państwie trzecim. Urząd zapewnia, że wspomniane ustalenia dotyczące współpracy określają co najmniej poniższe elementy:

(i) mechanizm wymiany informacji między Urzędem a odpowiednim organem nadzoru nad agencją ratingową z siedzibą w państwie trzecim; oraz

(ii) procedury dotyczące koordynowania działań nadzorczych, mające na celu umożliwienie Urzędowi monitorowanie na bieżąco działalności w zakresie ratingu kredytowego skutkującej wystawieniem zatwierdzonego ratingu kredytowego.”;

3) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Agencja ratingowa, o której mowa w ust. 1, może złożyć wniosek o certyfikację. Wniosek składa się Urzędowi zgodnie z odpowiednimi przepisami art. 15.”;

b) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. Urząd rozpatruje wniosek o certyfikację i podejmuje decyzję w jego sprawie zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16. Decyzja w sprawie certyfikacji opiera się na kryteriach określonych w ust. 1 lit. a)–d) niniejszego artykułu.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Agencja ratingowa, o której mowa w ust. 1, może również złożyć wniosek o zwolnienie:

a) na podstawie analizy konkretnego przypadku – z wymogu spełniania niektórych lub wszystkich wymogów ustanowionych w załączniku I sekcja A i w art. 7 ust. 4, jeżeli agencja ratingowa jest w stanie wykazać, że wymogi te są niewspółmierne do charakteru, skali i złożoności jej działalności oraz charakteru i zakresu wystawiania ratingów kredytowych;

b) z wymogu fizycznej obecności w Unii, jeżeli wymóg taki byłby zbyt obciążający i niewspółmierny do charakteru, skali i złożoności jej działalności oraz charakteru i zakresu wystawiania ratingów kredytowych.

Agencja ratingowa składa wniosek o takie zwolnienia łącznie z wnioskiem o certyfikację. Oceniając ten wniosek, Urząd uwzględnia wielkość agencji ratingowej, o której mowa w ust. 1, w świetle charakteru, skali i złożoności jej działalności, biorąc pod uwagę charakter i zakres wystawiania przez nią ratingów kredytowych, a także wpływ wystawianych przez nią ratingów kredytowych na stabilność finansową i integralność rynków finansowych w jednym lub większej liczbie państw członkowskich. Na podstawie tych okoliczności Urząd może udzielić takiego zwolnienia agencji ratingowej, o której mowa w ust. 1.”;

d) uchyla się ust. 5;

e) ust. 6 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na rynkach finansowych Komisja przyjmuje – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 38a i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 38b i 38c – środki służące dalszemu doprecyzowaniu lub zmianie kryteriów ustanowionych w akapicie drugim niniejszego ustępu, lit. a), b) i c).”;

f) ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. Urząd wprowadza ustalenia dotyczące współpracy z odpowiednimi organami nadzoru państw trzecich, których ramy prawne i nadzorcze uznano za równoważne z niniejszym rozporządzeniem zgodnie z ust. 6. Ustalenia takie określają co najmniej:

a) mechanizm wymiany informacji między Urzędem a odpowiednimi zainteresowanymi organami nadzoru państw trzecich; oraz

b) procedury współpracy w zakresie działalności nadzorczej.

8. Artykuły 20 i 24 stosuje się odpowiednio do certyfikowanych agencji ratingowych i do wystawionych przez nie ratingów kredytowych.”;

4) w art. 6 ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„3. Urząd może, na wniosek agencji ratingowej, zwolnić ją z obowiązku spełniania wymogów zawartych w załączniku I sekcja A pkt 2, 5 i 6 oraz w art. 7 ust. 4, jeżeli agencja ratingowa jest w stanie wykazać, że wymogi te są niewspółmierne do charakteru, skali i złożoności jej działalności oraz charakteru i zakresu wystawiania ratingów kredytowych, oraz że:”;

b) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku grupy agencji ratingowych Urząd zapewnia, aby co najmniej jedna z agencji ratingowych należących do grupy nie była zwolniona z obowiązku spełnienia wymogów określonych w załączniku I sekcja A pkt 2, 5 i 6 oraz w art. 7 ust. 4.”;

5) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Outsourcing

Nie dokonuje się outsourcingu ważnych funkcji operacyjnych w sposób w istotnym stopniu pogarszający jakość kontroli wewnętrznej agencji ratingowej i zdolność Urzędu do nadzorowania przestrzegania przez agencję ratingową zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia.”;

6) art. 10 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Agencja ratingowa nie wykorzystuje nazwy Urzędu ani żadnego właściwego organu w sposób, który by wskazywał lub sugerował zatwierdzenie lub zaakceptowanie przez Urząd lub właściwy organ ratingów kredytowych lub jakiegokolwiek działalności w zakresie ratingu kredytowego prowadzonych przez tę agencję ratingową.”;

7) w art. 11 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Agencja ratingowa udostępnia w centralnym repozytorium utworzonym przez Urząd informacje na temat jej historycznych wyników, w tym częstotliwość zmian ratingów, oraz informacje o ratingach kredytowych wydanych w przeszłości i o wprowadzonych w nich zmianach. Agencja ratingowa dostarcza do tego repozytorium informacje w standardowym formacie określonym przez Urząd. Urząd udostępnia publicznie te informacje i corocznie publikuje podsumowanie informacji na temat głównych odnotowanych zmian sytuacji.

3. Agencja ratingowa corocznie, do dnia 31 marca, przedstawia Urzędowi informacje dotyczące elementów określonych w załączniku I sekcja E część II pkt 2.”;

8) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rejestracja staje się skuteczna na terytorium całej Unii z chwilą, gdy decyzja w sprawie rejestracji agencji ratingowej przyjęta przez Urząd, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub art. 17 ust. 3, wchodzi w życie.”;

b) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Agencje ratingowe bez zbędnej zwłoki zgłaszają Urzędowi wszelkie istotne zmiany w warunkach pierwszej rejestracji, w tym wszelkie otwarcie i zamknięcie oddziału w Unii.”;

c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Bez uszczerbku dla art. 16 lub 17 Urząd rejestruje agencję ratingową, jeśli po rozpatrzeniu wniosku stwierdzi, że agencja ratingowa spełnia warunki wystawiania ratingów kredytowych określone w niniejszym rozporządzeniu, z uwzględnieniem przepisów art. 4 i 6.

5. Urząd nie nakłada dodatkowych wymogów dotyczących rejestracji, które nie są przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.”;

9) art. 15–21 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 15

Wniosek o rejestrację

1. Agencja ratingowa składa wniosek o rejestrację do Urzędu. Wniosek zawiera informacje dotyczące elementów określonych w załączniku II.

2. Jeżeli wniosek o rejestrację składa grupa agencji ratingowych, członkowie grupy upoważniają jednego z członków grupy do złożenia wszystkich wniosków do Urzędu w imieniu grupy. Upoważniona agencja ratingowa dostarcza informacje dotyczące elementów określonych w załączniku II w odniesieniu do każdego członka grupy.

3. Agencja ratingowa składa wniosek w dowolnym języku urzędowym instytucji Unii. Przepisy rozporządzenia nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (*) mają zastosowanie odpowiednio do wszelkiej innej komunikacji między Urzędem a agencjami ratingowymi i ich personelem.

4. W ciągu 20 dni roboczych od otrzymania wniosku Urząd sprawdza kompletność wniosku. Jeśli wniosek nie jest kompletny, Urząd wyznacza termin, w którym agencja ratingowa ma przedłożyć dodatkowe informacje.

Po stwierdzeniu, że wniosek jest kompletny, Urząd powiadamia o tym odpowiednio agencję ratingową.

Artykuł 16**Rozpatrzenie wniosku o rejestrację agencji ratingowej przez Urząd**

1. W terminie 45 dni roboczych od dnia powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 4 akapit drugi, Urząd rozpatruje wniosek o rejestrację agencji ratingowej w oparciu o zgodność agencji ratingowej z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

2. Urząd może przedłużyć okres rozpatrywania wniosków o 15 dni roboczych, w szczególności jeśli agencja ratingowa:

- a) zamierza zatwierdzać ratingi kredytowe, o których mowa w art. 4 ust. 3;
- b) zamierza stosować outsourcing; lub
- c) zwraca się z wnioskiem o zwolnienie z obowiązku spełnienia wymogów zgodnie z art. 6 ust. 3.

3. W terminie 45 dni roboczych od dnia powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 4 akapit drugi, lub w terminie 60 dni roboczych od tego momentu, jeśli ma zastosowanie ust. 2 niniejszego artykułu, Urząd przyjmuje w pełni uzasadnioną decyzję w sprawie rejestracji albo odmowy rejestracji.

4. Decyzja przyjęta przez Urząd na mocy ust. 3 wchodzi w życie piątego dnia roboczego po jej przyjęciu.

Artykuł 17**Rozpatrzenie wniosku o rejestrację grupy agencji ratingowych przez właściwy Urząd**

1. W terminie 55 dni roboczych od dnia powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 4 akapit drugi, Urząd rozpatruje wniosek o rejestrację grupy agencji ratingowych w oparciu o zgodność agencji ratingowych z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

2. Urząd może przedłużyć okres rozpatrywania wniosków o 15 dni roboczych, zwłaszcza jeśli grupa agencji ratingowych:

- a) zamierza zatwierdzać ratingi kredytowe, o których mowa w art. 4 ust. 3;
- b) stosować outsourcing; lub
- c) zwraca się z wnioskiem o zwolnienie z obowiązku spełnienia wymogów zgodnie z art. 6 ust. 3.

3. W terminie 55 dni roboczych od dnia powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 4 akapit drugi, lub w terminie 70 dni roboczych od tego momentu, jeśli ma zastosowanie ust. 2 niniejszego artykułu, Urząd przyjmuje w pełni uzasadnione indywidualne decyzje w sprawie rejestracji lub jej odmowy dla każdej agencji ratingowej w ramach tej grupy.

4. Decyzja przyjęta przez Urząd na mocy ust. 3 wchodzi w życie piątego dnia roboczego po jej przyjęciu.

Artykuł 18**Powiadomienie dotyczące decyzji w sprawie rejestracji, decyzji w sprawie odmowy rejestracji lub wycofania rejestracji oraz publikacja wykazu zarejestrowanych agencji ratingowych**

1. W terminie pięciu dni roboczych od podjęcia decyzji zgodnie z art. 16, 17 lub 20 Urząd powiadamia o swojej decyzji zainteresowaną agencję ratingową. Jeśli Urząd odmawia rejestracji agencji ratingowej lub odwołuje rejestrację tej agencji ratingowej, podaje zainteresowanej agencji ratingowej pełne uzasadnienie w swojej decyzji.

2. Urząd powiadamia Komisję, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 (**), Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 (***), właściwe organy oraz właściwe sektorowe organy o wszelkich decyzjach przyjętych zgodnie z art. 16, 17 lub 20.

3. Urząd publikuje na swojej stronie internetowej wykaz agencji ratingowych zarejestrowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wykaz ten jest aktualizowany w terminie pięciu dni roboczych po podjęciu decyzji zgodnie z art. 16, 17 lub 20. Komisja publikuje ten zaktualizowany wykaz w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w terminie 30 dni po dokonaniu tej aktualizacji.

Artykuł 19**Opłata rejestracyjna i nadzorcza**

1. Urząd pobiera od agencji ratingowych opłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniem w sprawie opłat, o którym mowa w ust. 2. Opłaty te w pełni pokrywają wydatki Urzędu niezbędne do rejestracji agencji ratingowych i nadzoru nad nimi oraz zwrotu wszelkich kosztów, jakie mogą ponieść właściwe organy, wykonując prace na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku przekazania zadań zgodnie z art. 30.

2. Komisja przyjmuje rozporządzenie w sprawie opłat. Rozporządzenie to określa w szczególności rodzaj opłat i czynności, za które są pobierane, ich wysokość oraz sposób ich uiszczenia oraz sposób, w jaki Urząd zwraca wszelkie koszty, jakie mogą ponieść właściwe organy, wykonując prace na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku przekazania zadań zgodnie z art. 30.

Wysokość opłaty pobieranej od agencji ratingowej obejmuje wszystkie koszty administracyjne i jest proporcjonalna do obrotu danej agencji ratingowej.

Komisja przyjmuje rozporządzenie w sprawie opłat, o których mowa w akapicie pierwszym za pomocą aktu delegowanego zgodnie z art. 38a oraz w oparciu o warunki określone w art. 38b i 38c.

Artykuł 20

Wycofanie rejestracji

1. Bez uszczerbku dla art. 24 Urząd wycofuje rejestrację agencji ratingowej, jeśli agencja ratingowa:

- a) wyraźnie zrzeka się rejestracji lub nie przedstawiła żadnych ratingów kredytowych za poprzednie sześć miesięcy;
- b) uzyskała rejestrację, dopuszczając się poświadczenia nieprawdy lub w inny niezgodny z prawem sposób; lub
- c) przestała spełniać warunki, na podstawie których została zarejestrowana.

2. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego, w którym wykorzystywane są ratingi kredytowe wystawiane przez zainteresowaną agencję ratingową, stwierdzi, że jeden z warunków, o którym mowa w ust. 1, został spełniony, może zwrócić się do Urzędu o sprawdzenie, czy zostały spełnione warunki wycofania rejestracji zainteresowanej agencji ratingowej. W przypadku gdy Urząd postanowi o nieodwoływaniu rejestracji zainteresowanej agencji ratingowej, podaje pełne uzasadnienie swojej decyzji.

3. Decyzja w sprawie wycofania rejestracji staje się bezzwłocznie skuteczna na terytorium całej Unii, z zastrzeżeniem okresu przejściowego, w celu wykorzystania ratingu kredytowego, o którym mowa w art. 24 ust. 4.

ROZDZIAŁ II

NADZÓR ZE STRONY URZĘDU

Artykuł 21

Urząd

1. Nie naruszając przepisów art. 25a, Urząd zapewnia stosowanie niniejszego rozporządzenia.

2. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, Urząd wydaje i aktualizuje wytyczne dotyczące współpracy pomiędzy Urzędem, właściwymi organami oraz właściwymi organami sektorowymi do celów niniejszego rozporządzenia oraz do celów odnośnych przepisów sektorowych, w tym procedur i warunków szczegółowych związanych z przekazywaniem zadań.

3. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 Urząd, we współpracy z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), wydaje wytyczne w sprawie zastosowania systemu zatwierdzania na mocy art. 4 ust. 3 tego rozporządzenia do dnia 7 czerwca 2011 r. oraz aktualizuje je.

4. Do dnia 2 stycznia 2012 r. Urząd przedstawia Komisji do zatwierdzenia projekt regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 w sprawie:

- a) informacji, jakie powinna przedstawić agencja ratingowa we wniosku o rejestrację zgodnie z załącznikiem II;
- b) informacji, których agencja ratingowa musi udzielić we wniosku o certyfikację i na potrzeby dokonania oceny ich znaczenia systemowego dla stabilności finansowej lub integralności rynków finansowych, o których mowa w art. 5;
- c) prezentacji informacji, w tym struktury, formatu, metody i okresu sprawozdawczości ujawnianych przez agencje ratingowe zgodnie z art. 11 ust. 2 oraz załącznikiem I sekcja E część II pkt 1;
- d) oceny zgodności metodyki dotyczącej ratingu kredytowego z wymogami określonymi w art. 8 ust. 3;
- e) treści i formatu okresowych sprawozdań zawierających dane na temat ratingów, których Urząd może zażądać od agencji ratingowych na potrzeby bieżącego nadzoru.

5. Urząd publikuje sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia każdego roku, a po raz pierwszy do dnia 1 stycznia 2012 r. Sprawozdanie to zawiera w szczególności ocenę wdrożenia załącznika I przez agencje ratingowe zarejestrowane na mocy niniejszego rozporządzenia.

6. Każdego roku Urząd przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie w sprawie podjętych przez Urząd środków nadzoru i sankcji zastosowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, w tym grzywien lub okresowych kar pieniężnych.

7. Urząd współpracuje z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) przy realizacji swych zadań i konsultuje się z tymi organami przed wydaniem i aktualizacją wytycznych oraz przedłożeniem projektu regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 2, 3 i 4.

(*) Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385.

(**) Dz.U. L 331 z 15.12.2010 s. 12.

(***) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 22a

Badanie zgodności poprzez zobowiązanie do weryfikacji historycznej

1. Prowadząc bieżący nadzór agencji ratingowych zarejestrowanych na mocy niniejszego rozporządzenia, Urząd regularnie bada zgodność z art. 8 ust. 3.

2. Bez uszczerbku dla art. 23 Urząd będzie również w ramach analizy, o której mowa w ust. 1:

- a) sprawdzać prowadzenie weryfikacji historycznej przez agencje ratingowe;
- b) dokonywać analizy wyników weryfikacji historycznej; oraz
- c) kontrolować, czy agencje ratingowe posiadają odpowiednie procedury umożliwiające uwzględnienie wyników weryfikacji historycznej w stosowanych przez nie metodach ratingu.”;

11) art. 23–27 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 23

Nieingerowanie w zawartość ratingów kredytowych ani ich metodologie

Podczas wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia Urząd, Komisja ani żadne organy publiczne państwa członkowskiego nie ingerują w zawartość ratingów kredytowych ani w metodologie ich sporządzania.

Artykuł 23a

Wykonywanie uprawnień, o których mowa w art. 23b–23d

Uprawnienia przyznane Urzędowi, urzędnikom Urzędu lub innym osobom upoważnionym przez Urząd na mocy art. 23b–23d nie mogą służyć do wymagania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są poufne lub objęte tajemnicą.

Artykuł 23b

Wezwania do udzielenia informacji

1. Urząd może – za pomocą zwykłego wniosku lub w drodze decyzji – wezwać agencje ratingowe, osoby prowadzące działalność w zakresie ratingu kredytowego, oceniane podmioty i powiązane z nimi strony trzecie, strony trzecie, którym agencje ratingowe zleciły niektóre funkcje lub czynności operacyjne na zasadzie outsourcingu, oraz osoby w inny sposób blisko powiązane z agencjami ratingowymi lub wykonywaniem działalności w zakresie ratingu kredytowego, do udostępnienia wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

2. Przekazując wniosek w sprawie informacji na mocy ust. 1, Urząd:

- a) powołuje się na niniejszy artykuł jako podstawę prawną wniosku;
- b) podaje cel wniosku;
- c) określa zakres żądanych informacji;
- d) ustala termin, w którym należy te informacje dostarczyć;
- e) informuje osobę, do której zwraca się o informacje, że nie ma ona obowiązku ich przedstawienia, lecz w odpowiedzi na wniosek przedstawione informacje nie mogą być błędne ani mylące;
- f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. 36a w związku z pkt 7 sekcji II załącznika III w przypadku, gdy odpowiedzi na zadane pytania są nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd.

3. Wymagając dostarczenia informacji na mocy ust. 1 za pomocą decyzji, Urząd:

- a) powołuje się na niniejszy artykuł jako podstawę prawną wniosku;
- b) podaje cel wniosku;
- c) określa zakres informacji będących przedmiotem wniosku;
- d) ustala termin dostarczenia informacji;
- e) wskazuje okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 36b, w przypadku gdy przedstawione wymagane informacje są niekompletne;
- f) wskazuje grzywnę przewidzianą w art. 36a w związku z pkt 7 sekcji II załącznika III w przypadku, gdy odpowiedzi na zadane pytania są nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd; oraz
- g) wskazuje prawo do odwołania się od decyzji do komisji odwoławczej oraz do skierowania decyzji do rozpatrzenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z art. 60 i 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Osoby, o których mowa w ust. 1 lub ich przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych lub spółek niemających osobowości prawnej, osoby powołane do ich reprezentacji zgodnie z ustawą lub statutem, udzielają wymaganych informacji. Profesjonalni pełnomocnicy należycie upoważnieni do działania mogą przedłożyć informacje w imieniu swoich klientów. Ci ostatni pozostają w pełni odpowiedzialni za informacje, jeśli przekazane informacje są niekompletne, niewłaściwe lub wprowadzają w błąd.

5. Urząd niezwłocznie przesyła kopię zwykłego wniosku lub swojej decyzji do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym mają miejsce zamieszkania lub siedzibę osoby, o których mowa w ust. 1 i których dotyczy wnioski o udzielenie informacji.

Artykuł 23c

Ogólne dochodzenia

1. W celu wypełniania swych obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia Urząd może przeprowadzać wszelkie niezbędne dochodzenia względem osób wymienionych w art. 23b ust. 1. W tym celu urzędnicy i inne osoby upoważnione przez Urząd są uprawnieni do:

- a) badania dokumentów, danych, procedur i wszelkich innych materiałów związanych z wykonywaniem jego zadań niezależnie od nośnika, na którym są one przechowywane;
- b) wykonywania lub uzyskiwania uwierzytelnionych kopii lub wyciągów z takich dokumentów, danych, procedur i innych materiałów;
- c) wzywania dowolnych osób, o których mowa w art. 23b ust. 1, lub ich przedstawicieli lub członków ich personelu i zwracania się do nich o złożenie ustnych lub pisemnych wyjaśnień na temat sytuacji faktycznej lub dokumentów związanych z przedmiotem i celem kontroli oraz do zanotowania odpowiedzi;
- d) przesłuchiwania wszelkich innych osób fizycznych lub prawnych, które zgodzą się na przesłuchanie, do celów zbierania informacji związanych z przedmiotem dochodzenia;
- e) żądania rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych.

2. Urzędnicy oraz inne osoby upoważnione przez Urząd do celów dochodzeń, o których mowa w ust. 1, wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel dochodzenia. W upoważnieniu wskazane są również okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 36b w przypadku, gdy nieprzekazane zostaną żądane dokumenty, dane, procedury i wszelkie inne materiały lub odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 23b ust. 1, lub zostaną przekazane w sposób niepełny, a także kary przewidziane w art. 36a w związku z pkt 8 sekcji II załącznika III, bądź w przypadku gdy odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 23b ust. 1, są nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd.

3. Osoby, o których mowa w art. 23b ust. 1, poddają się kontrolom wszczynanym na mocy decyzji Urzędu. W decyzji określa się przedmiot i cel dochodzenia, wskazuje na okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 36b, środki prawne dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz prawo do skierowania decyzji do kontroli przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

4. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed dochodzeniem Urząd informuje właściwy organ państwa członkow-

skiego, w którym ma być prowadzone dochodzenie, o dochodzeniu i tożsamości upoważnionych osób. Urzędnicy zainteresowanego właściwego organu udzielają – na wniosek Urzędu – pomocy upoważnionym osobom w wykonywaniu przez nie ich obowiązków. Na wniosek, urzędnicy zainteresowanego właściwego organu zainteresowanego państwa członkowskiego również mogą być obecni podczas dochodzeń.

5. Jeżeli żądanie przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i danych o ruchu przewidziane w ust. 1 lit. e) wymaga uzyskania zezwolenia od organu wymiaru sprawiedliwości stosownie do przepisów krajowych, występuje się o takie zezwolenie. O zgodę taką można wystąpić jako o środek zapobiegawczy.

6. W przypadku gdy zostanie złożony wniosek o zezwolenie, o którym mowa w ust. 3a, krajowy organ sądowy sprawdza, czy decyzja Urzędu jest autentyczna i czy przewidziane środki przymusu nie są arbitralne ani nadmierne, uwzględniając przedmiot dochodzeń. Sprawdzając, czy środki przymusu są proporcjonalne, krajowy organ wymiaru sprawiedliwości może zwrócić się do Urzędu o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności w odniesieniu do przesłanek, na podstawie których Urząd podejrzewa naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także do powagi domniemanego naruszenia oraz sposobu, w jaki osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym zdarzeniu. Jednakże krajowe organy sądowe nie mogą dokonać przeglądu konieczności przeprowadzania inspekcji lub żądać dostępu do informacji zawartych w aktach Urzędu. Zgodność z prawem decyzji Urzędu może być przedmiotem kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 23d

Kontrole na miejscu

1. W celu wypełniania swych obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia Urząd może przeprowadzać wszelkie niezbędne dochodzenia w pomieszczeniach, w których prowadzona jest działalność gospodarcza przez osoby prawne wymienione w art. 23b ust. 1. W przypadku gdy wymaga tego właściwe i skuteczne przeprowadzenie inspekcji, Urząd może przeprowadzić kontrolę na miejscu bez uprzedzenia.

2. Urzędnicy i inne osoby upoważnione przez Urząd do przeprowadzenia kontroli na miejscu mogą wejść do wszelkich lokali i na teren, które stanowią miejsce prowadzenia działalności osób prawnych, których dotyczy decyzja o dochodzeniu przyjęta przez Urząd i posiadają wszelkie uprawnienia określone w art. 23c ust. 1. Mają również prawo do pieczętowania wszelkich pomieszczeń w miejscu prowadzenia działalności kontrolowanego podmiotu i ksiąg lub dokumentów na czas i w zakresie koniecznym do przeprowadzenia kontroli.

3. Urzędnicy Urzędu i inne osoby upoważnione przez Urząd do przeprowadzenia kontroli na miejscu wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel dochodzenia, a także okresowe kary pieniężne określone w art. 36b w przypadku, gdy zainteresowane osoby nie poddają się dochodzeniu. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed kontrolą Urząd powiadamia o niej właściwy organ państwa członkowskiego, w którym kontrola ta ma być przeprowadzona.

4. Osoby, o których mowa w art. 23b ust. 1, poddają się kontrolom na miejscu zarządzonym na mocy decyzji Urzędu. W decyzji określa się przedmiot i cel dochodzenia, wyznacza datę jego wszczęcia oraz wskazuje na okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 36b, środki prawne dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz prawo do skierowania decyzji do kontroli przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Urząd podejmuje takie decyzje po skonsultowaniu się z właściwym organem państwa członkowskiego, w którym ma być przeprowadzona kontrola.

5. Urzędnicy właściwego organu państwa członkowskiego, na którego terytorium ma być przeprowadzona kontrola, a także osoby upoważnione bądź wyznaczone przez ten organ, na wniosek Urzędu aktywnie pomagają urzędnikom Urzędu i innym osobom upoważnionym przez Urząd. W tym celu posiadają uprawnienia określone w ust. 2. Podczas kontroli na miejscu mogą być również obecni, na żądanie, urzędnicy właściwego organu zainteresowanego państwa członkowskiego.

6. Urząd może również zażądać od właściwych organów państw członkowskich przeprowadzenia – w jego imieniu – poszczególnych zadań dochodzeniowych i kontroli na miejscu zgodnie z niniejszym artykułem i art. 23c ust. 1. W tym celu właściwe organy posiadają te same uprawnienia co Urząd, określone w niniejszym artykule i w art. 23c ust. 1.

7. W przypadku gdy urzędnicy Urzędu i inne osoby towarzyszące upoważnione przez Urząd stwierdzą, że osoba sprzeciwia się kontroli zarządzanej na mocy niniejszego artykułu, właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego udziela im niezbędnej pomocy, zwracając się w razie potrzeby o pomoc policji lub równorzędnego organu egzekwowania prawa, w celu umożliwienia im przeprowadzenia kontroli na miejscu.

8. Jeżeli kontrola na miejscu przewidziana w ust. 1 lub pomoc przewidziana w ust. 7 wymaga zezwolenia organu sądowego zgodnie z przepisami krajowymi, składa się wniosek o wydanie takiego zezwolenia, w tym z wyprzedzeniem. O zgodę taką można wystąpić jako o środek zapobiegawczy.

9. W przypadku gdy zostanie złożony wniosek o zezwolenie, o którym mowa w ust. 8, krajowy organ sądowy sprawdza, czy decyzja Urzędu jest autentyczna i czy przewidziane środki przymusu nie są arbitralne ani nadmierne, uwzględniając przedmiot kontroli. Sprawdzając, czy środki przymusu są proporcjonalne, krajowy organ wymiaru sprawiedliwości może zwrócić się do

Urzędu o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności w odniesieniu do przesłanek, na podstawie których Urząd podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także do powagi domniemanego naruszenia oraz sposobu, w jaki osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym zdarzeniu. Jednakże krajowe władze sądownicze nie mogą dokonać przeglądu konieczności przeprowadzania inspekcji lub żądać dostępu do informacji zawartych w aktach Urzędu. Zgodność z prawem decyzji Urzędu może być przedmiotem kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 23e

Przepisy proceduralne dotyczące stosowania środków nadzorczych i nakładania grzywien

1. Jeżeli wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, Urząd stwierdzi, że wiele wskazuje na możliwe istnienie faktów mogących stanowić co najmniej jedno naruszenie wymienione w załączniku III, Urząd wyznacza spośród swojego personelu niezależnego urzędnika dochodzeniowego, aby przeprowadził dochodzenie w tej sprawie. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze lub nie brał w przeszłości udziału w bezpośrednim lub pośrednim nadzorowaniu lub procesie rejestracyjnym danej agencji ratingowej i wykonuje swoje funkcje niezależnie od Rady Organów Nadzoru Urzędu.

2. Urzędnik dochodzeniowy bada domniemane naruszenia, z uwzględnieniem wszelkich uwag przedstawionych przez osoby poddane dochodzeniu, i przedkłada Radzie Organów Nadzoru Urzędu pełną dokumentację zawierającą dokonane przez niego ustalenia.

Aby wykonać swoje zadania, urzędnik dochodzeniowy może skorzystać z prawa do złożenia wniosku o udzielenie informacji zgodnie z art. 23b oraz do przeprowadzania dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 23c i 23d. Korzystając z tych praw, urzędnik dochodzeniowy przestrzega przepisów art. 23a.

Przy wykonywaniu swoich zadań urzędnik dochodzeniowy ma dostęp do wszystkich dokumentów i informacji zebranych przez Urząd w ramach prowadzonych przezeń działań nadzorczych.

3. Po zakończeniu dochodzenia i przed przedłożeniem Radzie Organów Nadzoru Urzędu dokumentacji zawierającej jego ustalenia urzędnik dochodzeniowy zapewnia osobom, które są przedmiotem dochodzenia, możliwość przedstawienia swojego stanowiska na temat spraw będących przedmiotem dochodzenia. Urzędnik dochodzeniowy opiera swoje ustalenia wyłącznie na faktach, do których osoby poddane dochodzeniu miały możliwość się odnieść.

W trakcie dochodzeń prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu w pełni przestrzega się prawa zainteresowanych osób do obrony.

4. Przedkładając Radzie Organów Nadzoru Urzędu dokumentację zawierającą swoje ustalenia, urzędnik dochodzeniowy powiadamia o tym fakcie osoby poddane dochodzeniu. Osoby poddane dochodzeniu mają prawo dostępu do dokumentacji, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do dokumentacji nie obejmuje informacji poufnych dotyczących stron trzecich.

5. Na podstawie dokumentacji zawierającej ustalenia urzędnika dochodzeniowego i – na wniosek zainteresowanych stron – po umożliwieniu osobom poddanym dochodzeniu przedstawienia ich stanowiska zgodnie z art. 25 i 36c, Rada Organów Nadzoru Urzędu stwierdza, czy osoby, które są przedmiotem dochodzenia, popełniły co najmniej jedno naruszenie wymienione w załączniku III, a jeżeli tak – stosuje środek nadzorczy zgodnie z art. 24 i nakłada grzywnę zgodnie z art. 36a.

6. Urzędnik dochodzeniowy nie bierze udziału w obradach Rady Organów Nadzoru Urzędu ani w żaden inny sposób nie uczestniczy w procesie podejmowania decyzji przez Radę Organów Nadzoru Urzędu.

7. Komisja przyjmuje dalsze przepisy proceduralne dotyczące wykonywania prawa do nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych, w tym przepisy dotyczące prawa do obrony, przepisy tymczasowe i przepisy dotyczące poboru grzywien lub okresowych kar pieniężnych; przyjmuje również szczegółowe przepisy dotyczące okresów przedawnienia odnoszących się do nakładania i egzekwowania kar.

Przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym, przyjmowane są w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 38a i na warunkach określonych w art. 38b i 38c.

8. Urząd przekazuje sprawy do postępowania karnego stosownym organom krajowym, gdy – wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia – stwierdzi, że wiele wskazuje na możliwe istnienie faktów mogących stanowić przestępstwo. Ponadto Urząd powstrzymuje się od nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych w przypadku, gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący w związku z tymi samymi czynami lub czynami, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.

Artykuł 24

Środki nadzorcze stosowane przez Urząd

1. W przypadku gdy, zgodnie z art. 23e ust. 5, Rada Organów Nadzoru Urzędu ustali, że agencja ratingowa popełniła jedno z naruszeń wymienionych w załączniku III, podejmuje ona jedną lub więcej z poniższych decyzji:

- a) wycofanie rejestracji agencji ratingowej;
- b) nałożenie na tę agencję ratingową tymczasowego zakazu wystawiania ratingów kredytowych, obowiązującego w całej Unii do czasu usunięcia naruszenia;
- c) zawieszenie wykorzystywania do celów regulacyjnych ratingów kredytowych wystawionych przez tę agencję ratingową, obowiązujące w całej Unii do czasu usunięcia naruszenia;
- d) zobowiązanie tej agencji ratingowej do usunięcia danego naruszenia;
- e) wydanie publicznych ostrzeżeń.

2. Podejmując decyzje, o których mowa w ust. 1, Rada Organów Nadzoru Urzędu bierze pod uwagę charakter i wagę naruszenia, uwzględniając następujące kryteria:

- a) czas trwania i częstotliwość naruszenia;
- b) kwestię, czy naruszenie ujawniło istotne lub systemowe słabości procedur stosowanych przez przedsiębiorstwo bądź jego systemów zarządzania lub kontroli wewnętrznej;
- c) kwestię, czy naruszenie doprowadziło do przestępstwa finansowego bądź też ułatwiło przestępstwo finansowe lub w inny sposób jest z nim związane;
- d) kwestię, czy naruszenia dopuszczono się umyślnie lub w wyniku zaniedbania.

3. Przed podjęciem decyzji, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c) Rada Organów Nadzoru Urzędu informuje o nich Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych).

4. Ratingi kredytowe mogą być w dalszym ciągu wykorzystywane do celów regulacyjnych po przyjęciu decyzji, o których mowa w ust. 1 lit. a) i c), w okresie nieprzekraczającym:

- a) dziesięciu dni roboczych od dnia podania do wiadomości publicznej decyzji Urzędu zgodnie z ust. 5, jeżeli istnieją ratingi kredytowe tego samego instrumentu finansowego lub podmiotu wystawione przez inne agencje ratingowe zarejestrowane zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia; lub
- b) trzech miesięcy od dnia podania do wiadomości publicznej decyzji Urzędu zgodnie z ust. 5, jeżeli nie istnieją ratingi kredytowe tego samego instrumentu finansowego lub podmiotu wystawione przez inne agencje ratingowe zarejestrowane zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

W wyjątkowych okolicznościach związanych z ewentualnym zakłóceniem rynku lub stabilności finansowej Rada Organów Nadzoru Urzędu może – z własnej inicjatywy lub na wniosek Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) lub Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) – przedłużyć okres, o którym mowa w lit. b), o trzy miesiące.

5. Bez zbędnej zwłoki Rada Organów Nadzoru Urzędu powiadamia zainteresowaną agencję ratingową o wszelkich decyzjach przyjętych na mocy ust. 1 i przekazuje wszelkie takie decyzje właściwym organom i właściwym organom sektorowym oraz Komisji, Europejskiemu Urzędowi Nadzoru (Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego) oraz Europejskiemu Urzędowi Nadzoru (Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych). Podaje ona do wiadomości publicznej na swojej stronie internetowej każdą decyzję w terminie 10 dni roboczych od daty jej podjęcia.

Podając swoją decyzję do wiadomości publicznej zgodnie z akapitem pierwszym, Rada Organów Nadzoru Urzędu podaje również do publicznej wiadomości prawo zainteresowanej agencji ratingowej do odwołania się od decyzji, a także – w stosownych przypadkach – fakt, że takie odwołanie zostało złożone, precyzując, że odwołanie to nie ma skutku zawieszającego oraz fakt, że Komisja Odwoławcza ma możliwość zawieszenia stosowania zaskarżonej decyzji zgodnie z art. 60 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 25

Wysłuchanie zainteresowanych stron

1. Przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji zgodnie z art. 24 ust. 1 Rada Organów Nadzoru Urzędu zapewnia stronom podlegającym postępowaniu możliwość przedstawienia swojego stanowiska w kwestiach, co do których ESA (ESMA) poczyniła ustalenia. Podstawę decyzji Rady Organów Nadzoru Urzędu mogą stanowić wyłącznie ustalenia, co do których osoby, których dotyczy postępowanie, mogły przedstawić swoje stanowisko.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania, jeżeli konieczne jest podjęcie pilnych działań w celu zapobieżenia istotnym i zbliżającym się szkodom dla systemu finansowego. W takiej sytuacji Rada Organów Nadzoru Urzędu może podjąć decyzję tymczasową i zapewnia zainteresowanym stronom możliwość przedstawienia swojego stanowiska jak najszybciej po podjęciu decyzji.

2. W postępowaniu w pełni przestrzega się prawa do obrony osób, których dotyczy postępowanie. Mają one prawo dostępu do gromadzonych przez Urząd akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych stron w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do dokumentacji nie obejmuje informacji poufnych.

Artykuł 25a

Właściwe organy sektorowe odpowiedzialne za nadzór nad przestrzeganiem oraz egzekwowanie wymogów art. 4 ust. 1 (wykorzystanie ratingów kredytowych)

Właściwe organy sektorowe są odpowiedzialne za nadzór nad przestrzeganiem oraz egzekwowanie wymogów art. 4 ust. 1 zgodnie z odpowiednimi przepisami sektorowymi.

ROZDZIAŁ III

WSPÓŁPRACA POMIĘDZY URZĘDEM, WŁAŚCIWYMI ORGANAMI ORAZ WŁAŚCIWYMI ORGANAMI SEKTOROWYMI

Artykuł 26

Zobowiązanie do podejmowania współpracy

Urząd, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), właściwe organy oraz właściwe organy sektorowe współpracują ze sobą, gdy jest to konieczne dla celów niniejszego rozporządzenia oraz odnośnych przepisów sektorowych.

Artykuł 27

Wymiana informacji

1. Urząd, właściwe organy oraz właściwe organy sektorowe bez zbędnej zwłoki wymieniają między sobą informacje wymagane do celów wypełniania ich obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia i odnośnych przepisów sektorowych.

2. Urząd może przekazywać bankom centralnym, Europejskiemu Systemowi Banków Centralnych i Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w ramach ich uprawnień jako władz monetarnych, Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego oraz, w stosownych przypadkach, innym organom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych i rozliczeniowych, informacje poufne przeznaczone do wykonywania ich zadań. Podobnie tym organom lub podmiotom nie zabrania się przekazywania Urzędowi informacji, których może on potrzebować w celu wypełniania swoich obowiązków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.”;

12) uchyla się art. 28 i 29;

13) art. 30, 31 i 32 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 30

Przekazywanie zadań przez Urząd właściwym organom

1. W przypadkach gdy jest to konieczne w celu właściwego wykonania zadania nadzorczego, Urząd może przekazać poszczególne zadania nadzorcze właściwemu organowi państwa członkowskiego zgodnie z wytycznymi wydanymi przez Urząd zgodnie z art. 21 ust. 2. Takie poszczególne zadania nadzorcze mogą w szczególności obejmować uprawnienia do kierowania wezwań do udzielenia informacji zgodnie z art. 23b oraz do prowadzenia dochodzeń i kontroli na miejscu zgodnie z art. 23d ust. 6.

2. Przed przekazaniem zadań Urząd konsultuje się z odpowiednim właściwym organem. Konsultacje te dotyczą:

a) zakresu przekazywanego zadania;

b) harmonogramu wykonania zadania, które ma być przekazane; oraz

c) przekazania niezbędnych informacji przez Urząd i do Urzędu.

3. Zgodnie z rozporządzeniem w sprawie opłat, które ma być przyjęte przez Komisję zgodnie z art. 19 ust. 2, Urząd zwraca właściwemu organowi koszty poniesione w związku z realizacją przekazanych zadań.

4. Urząd dokonuje przeglądu przekazania, o którym mowa w ust. 1, w stosownych odstępach czasu. Przekazanie zadań można odwołać w każdej chwili.

Przekazywanie zadań nie ma wpływu na zakres odpowiedzialności Urzędu i nie ogranicza zdolności Urzędu do wykonywania i nadzorowania przekazanej czynności. Obowiązki nadzorcze wynikające z niniejszego rozporządzenia, w tym decyzje o rejestracji, ocena końcowa i dalsze decyzje dotyczące naruszeń, nie mogą być przekazywane.

Artykuł 31

Powiadomienia oraz wnioski o zawieszenie kierowane przez właściwe organy

1. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego stwierdza, że na terytorium tego lub też innego państwa członkowskiego są podejmowane lub zostały podjęte działania sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem, powiadamia o tym fakcie Urząd w jak najbardziej szczegółowy sposób. Jeżeli właściwy organ uważa, że jest to właściwe do celów dochodzenia, właściwy organ może również zasugerować Urzędowi, by oszacował, czy konieczne jest skorzystanie z uprawnień przewidzianych w art. 23b i 23c w odniesieniu do agencji ratingowej biorącej udział w tych działaniach.

Urząd podejmuje odpowiednie działania. Informuje o wynikach działań powiadamiający właściwy organ, a także, jeśli to możliwe, poinformuje o wszelkich istotnych skutkach przejściowych.

2. Bez uszczerbku dla obowiązku powiadomienia określonego w ust. 1, jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego dokonujący powiadomienia uznaje, że zarejestrowana agencja ratingowa, której ratingi kredytowe są wykorzystywane na terytorium tego państwa członkowskiego, narusza obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia i naruszenia te są na tyle poważne i częste, że mają znaczny wpływ na ochronę inwestorów lub stabilność systemu finansowego w danym państwie członkowskim, właściwy organ dokonujący powiadomienia może zwrócić się do Urzędu z wnioskiem o zawieszenie wykorzystywania do celów regulacyjnych ratingów kredytowych danej agencji ratingowej przez instytucje finansowe oraz inne podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1. Właściwy

organ dokonujący powiadomienia przedstawia Urzędowi wyczerpujące uzasadnienie swojego wniosku.

W przypadkach gdy Urząd uznaje wniosek za nieuzasadniony, informuje o tym na piśmie właściwy organ dokonujący powiadomienia, podając tego powody. W przypadkach gdy Urząd uznaje wniosek za uzasadniony, stosuje odpowiednie środki celem rozwiązania danego problemu.

Artykuł 32

Tajemnica zawodowa

1. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej ma zastosowanie do Urzędu, właściwych organów oraz wszystkich osób, które pracują lub pracowały dla Urzędu, dla właściwych organów lub dla każdej innej osoby, której Urząd przekazał zadania, włącznie z zatrudnionymi przez Urząd audytorami i rzeczoznawcami. Informacje objęte tajemnicą zawodową nie mogą być ujawniane innej osobie lub innemu organowi, z wyjątkiem sytuacji, gdy takie ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego.

2. Wszystkie informacje, które na podstawie niniejszego rozporządzenia zostały nabyte przez lub wymienione między Urzędem, właściwymi organami, właściwymi organami sektorowymi oraz innymi organami i podmiotami wymienionymi w art. 27 ust. 2, uznaje się za poufne, chyba że w momencie ich przekazania Urząd lub właściwy organ, lub inny organ bądź podmiot oświadczy, iż informacje te mogą być ujawnione lub ich ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego.”;

14) uchyla się art. 33;

15) art. 34 i 35 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 34

Umowa o wymianie informacji

Urząd może zawierać umowy o wymianie informacji z organami nadzoru państw trzecich wyłącznie wtedy, gdy ujawniane informacje są objęte gwarancjami zachowania tajemnicy zawodowej, które są co najmniej równoważne gwarancjom określonym w art. 32.

Taka wymiana informacji służy Urzędowi oraz tym organom nadzoru do wykonywania ich zadań.

W odniesieniu do przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego Urząd stosuje rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (*).

Artykuł 35

Ujawnianie informacji otrzymanych od państw trzecich

Urząd może ujawnić informacje otrzymane od organów nadzorczych państw trzecich wyłącznie wtedy, gdy Urząd lub właściwe organy uzyskały wyraźną zgodę organu nadzorczego, który przekazał informacje, oraz w stosownych przypadkach, gdy informacje są ujawniane wyłącznie do celów, na które ten organ nadzorczy wyraził zgodę, lub gdy takie ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego.

(*) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.”;

16) nagłówek rozdziału I tytułu IV „Sankcje, procedura komitetowa i sprawozdawczość” zostaje zastąpiony nagłówkiem „Sankcje, grzywny, okresowe kary pieniężne, procedura komitetowa, przekazanie uprawnień oraz sprawozdawczość”;

17) w art. 36 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar stosowanych w przypadku naruszenia art. 4 ust. 1 oraz podejmują wszelkie środki zapewniające ich wykonanie. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ sektorowy podawał do publicznej wiadomości każdą sankcję, jaka została nałożona za naruszenie art. 4 ust. 1, chyba że takie ujawnienie mogłoby poważnie zagrozić rynkom finansowym lub wyrządzić nieproporcjonalną szkodę zainteresowanym stronom.”;

18) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 36a

Grzywny

1. W przypadku gdy – zgodnie z art. 23e ust. 5 – Rada Organów Nadzoru Urzędu odkryje popełnienie przez agencję ratingową – umyślnie lub w wyniku zaniedbania – jednego z naruszeń wymienionych w załączniku III, podejmuje ona decyzję o nałożeniu grzywny zgodnie z postanowieniami ust. 2.

Naruszenie agencji ratingowej zostaje uznane za umyślne, jeżeli Urząd stwierdzi istnienie obiektywnych przesłanek dowodzących, że agencja ratingowa lub jej kierownictwo wyższego szczebla działały celowo w celu popełnienia naruszenia.

2. Podstawowe kwoty grzywien, o których mowa w ust. 1, mieszczą się w następujących granicach:

a) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 1–5, 11–15, 19, 20, 23, 28, 30, 32, 33, 35, 41, 43, 50 i 51 sekcji I załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 500 000 EUR i nie przekracza 750 000 EUR;

b) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 6–8, 16–18, 21, 22, 24, 25, 27, 29, 31, 34, 37, 40, 42, 45, 47, 48, 49, 52 i 54 sekcji I załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 300 000 EUR i nie przekracza 450 000 EUR;

c) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 9, 10, 26, 36, 44 i 53 sekcji I załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 100 000 EUR i nie przekracza 200 000 EUR;

d) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 1, 6, 7 i 8 sekcji II załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 50 000 EUR i nie przekracza 150 000 EUR;

e) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 2, 4 i 5 sekcji II załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 25 000 EUR i nie przekracza 75 000 EUR;

f) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 3 sekcji II załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 10 000 EUR i nie przekracza 50 000 EUR;

g) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 1–3 i 11 sekcji III załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 150 000 EUR i nie przekracza 300 000 EUR;

h) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 4, 6, 8 i 10 sekcji III załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 90 000 EUR i nie przekracza 200 000 EUR;

i) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 5, 7 i 9 sekcji III załącznika III, grzywna wynosi przynajmniej 40 000 EUR i nie przekracza 100 000 EUR.

Aby podjąć decyzję, czy podstawowa kwota grzywien powinna odpowiadać niższej, średniej czy wyższej granicy określonej w akapicie pierwszym, Urząd uwzględni roczny obrót danej agencji ratingowej w poprzedzającym roku obrotowym. Podstawowa kwota plasować się będzie w dolnej granicy dla agencji ratingowych, których roczny obrót jest niższy niż 10 mln EUR, w średnim zakresie dla agencji ratingowych, których roczny obrót wynosi pomiędzy 10 a 50 mln EUR oraz w górnej granicy dla agencji ratingowych, których roczny obrót jest wyższy niż 50 mln EUR.

3. Kwoty podstawowe podane w granicach określonych w ust. 2 w razie potrzeby dostosowuje się z uwzględnieniem okoliczności obciążających lub łagodzących, zgodnie ze współczynnikami zdefiniowanymi w załączniku IV.

Odpowiedni współczynnik obciążenia stosuje się pojedynczo do kwoty podstawowej. Przy zastosowaniu więcej niż jednego współczynnika obciążenia, różnicę między kwotą podstawową a kwotą wynikającą z zastosowania poszczególnego współczynnika obciążenia dodaje się do kwoty podstawowej.

Odpowiedni współczynnik złagodzenia stosuje się pojedynczo do kwoty podstawowej. Przy zastosowaniu więcej niż jednego wskaźnika złagodzenia, różnicę między kwotą podstawową a kwotą wynikającą z zastosowania poszczególnego wskaźnika złagodzenia odejmuje się od kwoty podstawowej.

4. Nie naruszając przepisów ust. 2 i 3, grzywna nie może przekraczać 20 % rocznego obrotu agencji ratingowej w poprzedzającym roku obrotowym i, jeżeli w wyniku naruszenia agencja ratingowa bezpośrednio lub pośrednio uzyskała korzyści finansowe, grzywna musi być co najmniej równa wysokości tych korzyści finansowych.

W przypadku gdy agencja ratingowa w wyniku danego działania lub zaniechania dopuściła się więcej niż jednego naruszenia wymienionego w załączniku III, zastosowanie ma wyłącznie wyższa grzywna obliczona zgodnie z ust. 2 i 3 i odnosząca się do jednego z tych naruszeń.

Artykuł 36b

Okresowe kary pieniężne

1. Rada Organów Nadzoru Urzędu nakłada w drodze decyzji okresową karę pieniężną, aby skłonić:

- a) agencję ratingową do usunięcia naruszenia, zgodnie z decyzją podjętą na mocy art. 24 ust. 1 lit. d);
- b) osoby, o których mowa w art. 23b ust. 1, do dostarczenia kompletnych informacji, których zażądano w drodze decyzji wydanej na mocy art. 23b;
- c) osoby, o których mowa w art. 23b ust. 1, do poddania się dochodzeniu, a w szczególności do przedłożenia kompletnych dokumentów, danych, procedur i wszelkich innych żądanych materiałów, a także do uzupełnienia i skorygowania innych informacji udostępnionych w dochodzeniu wszczętym na podstawie decyzji podjętej na mocy art. 23c;
- d) osoby, o których mowa w art. 23b ust. 1, do poddania się kontroli na miejscu zarządzanej decyzją na mocy art. 23d.

2. Okresowa kara pieniężna musi być skuteczna i proporcjonalna. Okresowa kara pieniężna jest nakładana za każdy dzień, do momentu gdy agencja ratingowa lub zainteresowana osoba podporządkuje się odpowiedniej decyzji, o której mowa w ust. 1.

3. Niezależnie od przepisów ust. 2 wysokość okresowych kar pieniężnych jest równa 3 % średniego dziennego obrotu w poprzedzającym roku obrotowym lub – w przypadku osób fizycznych – 2 % średniego dziennego dochodu w poprzedzającym roku kalendarzowym. Kary są obliczane od dnia określonego w decyzji nakładającej okresową karę pieniężną.

4. Okresową karę pieniężną można nałożyć na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy po powiadomieniu o decyzji Urzędu.

Artykuł 36c

Wysłuchanie osób, których dotyczy postępowanie

1. Przed podjęciem decyzji nakładającej grzywnę i/lub okresową karę pieniężną na podstawie art. 36a lub art. 36b ust. 1 lit. a)–d), Rada Organów Nadzoru Urzędu zapewnia stronom, które są przedmiotem postępowania, możliwość przedstawienia swojego stanowiska w sprawie ustaleń Urzędu. Podstawę decyzji Rady Organów Nadzoru Urzędu mogą stanowić wyłącznie ustalenia, co do których osoby, których dotyczy postępowanie mogły przedstawić swoje stanowisko.

2. W toku postępowaniu w pełni przestrzega się prawa do obrony osób, których dotyczy postępowanie. Mają one prawo dostępu do gromadzonych przez Urząd akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych stron w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje dostępu do informacji poufnych oraz wewnętrznych dokumentów przygotowanych przez Urząd.

Artykuł 36d

Ujawnienie, charakter, egzekwowanie oraz przydział grzywien i okresowych kar pieniężnych

1. Urząd podaje do wiadomości publicznej każdą grzywnę i każdą okresową karę pieniężną, które zostały nałożone zgodnie z art. 36a i 36b, chyba że takie ujawnienie publiczne zagrażałoby poważnie rynkom finansowym lub wyrządziło nieproporcjonalną szkodę zainteresowanym stronom.

2. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 36a i 36b mają charakter administracyjny.

3. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 36a i 36b są możliwe do wyegzekwowania.

Postępowanie egzekucyjne regulowane jest przepisami postępowania cywilnego obowiązującymi w państwie, na którego terytorium ma ono miejsce. Klauzula wykonalności jest nadawana, bez jakiegokolwiek kontroli innej niż weryfikacja autentyczności decyzji, przez wyznaczony w tym celu przez rząd państwa członkowskiego organ, o którym zostanie powiadomiony Urząd i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Po dopełnieniu tych formalności na wniosek zainteresowanego, może on przystąpić do egzekucji zgodnie z ustawodawstwem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio do właściwego organu.

Postępowanie egzekucyjne może być zawieszone wyłącznie na mocy orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Jednakże kontrola prawidłowości przeprowadzenia egzekucji podlega właściwości sądów krajowych zainteresowanego państwa członkowskiego.

4. Kwoty uzyskane z grzywien i okresowych kar pieniężnych przydziela się do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

Artykuł 36e

Kontrola prowadzona przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma nieograniczone prawo orzekania w zakresie odwołań od decyzji, na mocy których Urząd nałożył grzywnę lub okresową karę pieniężną. Trybunał Sprawiedliwości może uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną.”;

19) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 37

Zmiany w załącznikach

W celu uwzględnienia zmian sytuacji, w tym sytuacji międzynarodowej, sytuacji na rynkach finansowych, szczególnie w zakresie nowych instrumentów finansowych, Komisja może przyjmować – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 38a i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 38b i 38c – środki służące zmianie załączników, z wyłączeniem załącznika III.”;

20) w art. 38 uchyla się ust. 2;

21) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 38a

Wykonanie przekazania

1. Uprawnienie do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 6 akapit trzeci, art. 19 ust. 2, art. 23e ust. 7, i art. 37, powierza się Komisji na okres czterech lat, począwszy od dnia 1 czerwca 2011 r.

Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazanego uprawnienia najpóźniej sześć miesięcy przed zakończeniem okresu czterech lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada odwołają je zgodnie z art. 38b.

2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Uprawnienie do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlega warunkom określonym w art. 38b i art. 38c.

Artykuł 38b

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie uprawnień przewidziane w art. 5 ust. 6 akapit trzeci, art. 19 ust. 2, art. 23e ust. 7 i art. 37 może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza ona odwołać przekazanie uprawnień, stara się poinformować drugą instytucję i Komisję, w odpowiednim czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest ona publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 38c

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą zgłaszać sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie trzech miesięcy od dnia zawiadomienia.

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o trzy miesiące.

2. Jeśli w terminie, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wchodzi w życie z dniem podanym w tym akcie.

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie zamierzają wyrażać sprzeciwu.

3. W przypadku sprzeciwu wobec aktu delegowanego ze strony Parlamentu Europejskiego lub Rady, wyrażonego w terminie, o którym mowa w ust. 1, akt delegowany nie wchodzi w życie. Zgodnie z art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej instytucja wyrażająca sprzeciw wobec aktu delegowanego podaje uzasadnienie swojego sprzeciwu.”;

22) w art. 39 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się ust. 2;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do dnia 1 lipca 2011 r. Komisja, w świetle rozwoju sytuacji w zakresie ram regulacyjnych i nadzorczych dla agencji ratingowych w państwach trzecich, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące skutków tego rozwoju sytuacji i przepisów przejściowych, o których mowa w art. 40, w zakresie stabilności rynków finansowych w Unii.”;

23) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 39a

Sprawozdanie Urzędu

Do dnia 31 grudnia 2011 r. Urząd dokonuje oceny potrzeb odnoszących się do personelu i zasobów, związanych z przejściem przez ten organ uprawnień i obowiązków zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.”;

24) art. 40 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Istniejące agencje ratingowe, mogą w dalszym ciągu wystawiać ratingi kredytowe, które mogą być wykorzystywane do celów regulacyjnych przez instytucje finansowe i inne podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1, chyba że odmówiono rejestracji. W przypadku odmowy rejestracji zastosowanie ma art. 24 ust. 4 i 5.”;

(25) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 40a

Środki przejściowe dotyczące Urzędu

1. Wszystkie kompetencje i obowiązki związane z działalnością w zakresie nadzoru i egzekwowania przepisów w obszarze agencji ratingowych, które zostały powierzone właściwym organom, niezależnie od tego, czy działają one jako właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego czy nie, oraz kolegiom nadzorczym, jeżeli takie kolegia zostały ustanowione, wygasają dnia 1 lipca 2011 r.

Niemniej jednak wnioszek o rejestrację otrzymany przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego lub stosowne kolegium przed dniem 7 września 2010 r. nie zostanie przekazany Urzędowi, a decyzję o rejestracji albo odmowie rejestracji podejmą te organy i stosowne kolegium.

2. Bez uszczerbku dla ust. 1 akapit drugi, wszystkie akta i dokumenty robocze związane z działalnością w zakresie nadzoru i egzekwowania przepisów w obszarze agencji ratingowych, w tym wszystkie niezakończone oceny i działania w zakresie egzekwowania przepisów lub ich uwierzytelnione kopie, zostają przejęte przez Urząd w dniu, o którym mowa w ust. 1.

3. Właściwe organy i kolegia, o których mowa w ust. 1, zapewniają przekazanie Urzędowi wszystkich istniejących dokumentów i dokumentów roboczych lub ich uwierzytelnionych kopii niezwłocznie, nie później niż do dnia 1 lipca 2011 r. Te właściwe organy i kolegia służą również Urzędowi wszelką niezbędną pomocą i radą celem ułatwienia skutecznego i sprawnego przekazywania obowiązków i podjęcia działalności w zakresie nadzoru i egzekwowania przepisów w obszarze agencji ratingowych.

4. Urząd działa jako następca prawny właściwych organów i kolegiów, o których mowa w ust. 1, we wszelkich postępowaniach administracyjnych i sądowych wynikających z działalności w zakresie nadzoru i egzekwowania przepisów prowadzonej przez właściwe organy i kolegia w zakresie spraw objętych omawianym rozporządzeniem.

5. Zarejestrowanie agencji ratingowej zgodnie z tytułem III rozdział I przez właściwy organ, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, pozostaje ważne po przekazaniu kompetencji Urzędowi.

6. Do dnia 1 lipca 2014 r. i w ramach bieżącego nadzoru Urząd przeprowadza co najmniej jedną weryfikację w sprawie wszystkich agencji ratingowych objętych zakresem jego uprawnień nadzorczych.”;

26) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia;

27) dodaje się załączniki zawarte w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu 11 maja 2011 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK

Przewodniczący

W imieniu Rady

GYŐRI E.

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w sekcji A pkt 2 ostatni akapit otrzymuje brzmienie:

„Opinie niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej wydawane w sprawach, o których mowa w lit. a)–d), przedstawiane są okresowo zarządowi lub radzie nadzorczej, a na wniosek są udostępniane Urzędowi.”;

2) w sekcji B pkt 8 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„8. Rejestry i ścieżki audytu, o których mowa w pkt 7, są przechowywane w siedzibie zarejestrowanej agencji ratingowej przez co najmniej pięć lat i na wniosek są udostępniane Urzędowi.”;

3) w sekcji E część II pkt 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. raz do roku następujące informacje:

- a) wykaz 20 największych klientów agencji ratingowej według generowanego dzięki nim przychodu;
 - b) wykaz tych klientów agencji ratingowej, których wkład w stopę wzrostu generowania przychodu agencji ratingowej w poprzednim roku obrotowym był wyższy niż stopa wzrostu całkowitego przychodu agencji ratingowej w tym roku więcej niż półtorakrotnie. Każdy taki klient jest umieszczany na tej liście wyłącznie wtedy, gdy w danym roku stanowił ponad 0,25 % całkowitego uzyskanego na całym świecie przychodu agencji ratingowej na poziomie globalnym; oraz
 - c) zestawienie ratingów kredytowych wystawionych w ciągu roku, z którego wynika wielkość udziału niezamówionych ratingów kredytowych.”.
-

ZAŁĄCZNIK II

Do rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 dodaje się załączniki w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK III

Wykaz naruszeń, o których mowa w art. 24 ust. 1 i art. 36a ust. 1**I. Naruszenia związane z konfliktami interesów oraz wymaganiami organizacyjnymi i operacyjnymi**

1. Agencja ratingowa narusza przepisy art. 4 ust. 3, jeżeli zatwierdza rating kredytowy wystawiony w państwie trzecim, gdy nie są spełnione warunki określone w tym ustępie, chyba że agencja ratingowa nie może wiedzieć, jakie są przyczyny leżące u podstaw tego naruszenia, lub przyczyny te są poza jej kontrolą.
2. Agencja ratingowa narusza przepisy art. 4 ust. 4 akapit drugi, jeżeli wykorzystuje zatwierdzenie ratingu kredytowego wystawionego w państwie trzecim z zamiarem uniknięcia wymogów niniejszego rozporządzenia.
3. Agencja ratingowa narusza przepisy art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 1, jeżeli nie ustanawia zarządu lub rady nadzorczej.
4. Agencja ratingowa narusza przepisy art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit pierwszy, jeżeli nie gwarantuje, że jej interesy gospodarcze nie mają wpływu na niezależność ani dokładność działalności w zakresie ratingu kredytowego.
5. Agencja ratingowa narusza przepisy art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit drugi, jeżeli wyznacza wyższą kadrę kierowniczą, która nie charakteryzuje się dobrą reputacją, nie posiada wystarczających kwalifikacji lub doświadczenia, lub nie może zapewnić należytego i ostrożnego zarządzania agencją ratingową.
6. Agencja ratingowa narusza przepisy art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit trzeci, jeżeli nie wyznacza wymaganej liczby niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej.
7. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit czwarty, jeżeli ustanawia system wynagrodzeń niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej, który jest powiązany z wynikami działalności agencji ratingowej lub nie zapewnia niezależności ich oceny; lub ustala długość kadencji niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej na okres przekraczający pięć lat lub na odnawialny okres; lub poprzez odwołanie niezależnego członka zarządu lub rady nadzorczej w przypadkach innych niż niewłaściwe postępowanie lub niewystarczające wyniki.
8. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit piąty, jeżeli wyznacza członków zarządu lub rady nadzorczej, którzy nie posiadają wystarczającej wiedzy specjalistycznej w zakresie usług finansowych; lub jeżeli agencja ratingowa wystawia ratingi kredytowe strukturyzowanych instrumentów finansowych i nie powołała co najmniej jednego niezależnego członka zarządu lub rady nadzorczej oraz jednego innego członka tego organu posiadającego dogłębną wiedzę i doświadczenie zdobyte na wyższym poziomie zarządzania na rynkach strukturyzowanych instrumentów finansowych.
9. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit szósty, jeżeli nie gwarantuje wykonywania zadań związanych z monitorowaniem spraw, o których mowa w akapicie szóstym tego punktu, przez niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej.
10. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 2 akapit siódmy, jeżeli nie gwarantuje okresowego przedstawiania zarządowi lub radzie nadzorczej przez niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej swoich opinii w sprawach, o których mowa w akapicie szóstym tego punktu, lub udostępniania tych opinii – na wniosek – Urzędowi.
11. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 3, jeżeli nie ustanawia odpowiedniej polityki lub procedur zapewniających wypełnianie przez nią obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.
12. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 4, jeżeli nie posiada prawidłowych procedur administracyjnych lub księgowych, mechanizmów kontroli wewnętrznej, skutecznych procedur oceny ryzyka lub skutecznych rozwiązań w zakresie kontroli lub bezpieczeństwa w systemach przetwarzania informacji; lub nie określiła lub nie utrzymuje procedur decyzyjnych lub struktur organizacyjnych wymaganych w tym punkcie.

13. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 5, jeżeli nie ustanawia lub nie utrzymuje stałej i skutecznej komórki ds. nadzoru zgodności z prawem, która działa niezależnie.
14. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 6 akapit pierwszy, jeżeli nie zapewnia spełnienia określonych w akapicie pierwszym tego punktu warunków umożliwiających komórce ds. nadzoru zgodności z prawem wypełnianie swoich obowiązków w sposób właściwy lub niezależny.
15. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 7, gdy nie tworzy odpowiednich i skutecznych rozwiązań organizacyjnych lub administracyjnych mających na celu zapobieganie konfliktom interesów, o których mowa w załączniku I sekcja B pkt 1, ich wskazywanie i eliminowanie lub zarządzanie nimi i ujawnianie ich lub nie zapewnia prowadzenia rejestrów wszystkich istotnych zagrożeń dla niezależności działalności w zakresie ratingu kredytowego, w tym zagrożeń dla zasad dotyczących analityków ratingowych, o których mowa w załączniku I sekcja C, oraz nie posiada zabezpieczeń stosowanych w celu zmniejszenia tych zagrożeń.
16. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 8, jeżeli nie stosuje odpowiednich systemów, zasobów lub procedur w celu zapewnienia ciągłości i regularności w realizacji jej działalności w zakresie ratingu kredytowego.
17. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 9, jeżeli nie ustanawia komórki ds. przeglądu, która:
 - a) jest odpowiedzialna za okresowe przeglądy jej metod, modeli i kluczowych założeń ratingowych lub wszelkie istotne zmiany lub stosowność tych metod, modeli lub kluczowych założeń ratingowych, jeżeli są one stosowane lub mają być stosowane do oceny nowych instrumentów finansowych;
 - b) jest niezależna od działów odpowiedzialnych za działalność w zakresie ratingu kredytowego; lub
 - c) podlega członkom zarządu lub rady nadzorczej.
18. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja A pkt 10, jeżeli nie monitoruje lub nie ocenia adekwatności i skuteczności swoich systemów, mechanizmów kontroli wewnętrznej i rozwiązań wprowadzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub nie podejmuje odpowiednich działań mających na celu zaradzenie wszelkim brakom.
19. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 1, jeżeli nie wskazuje i nie eliminuje wszelkich istniejących lub potencjalnych konfliktów interesów lub nie zarządza takimi konfliktami i nie ujawnia w sposób jasny lub wyraźny takich konfliktów, które mogą wpływać na analizy lub oceny analityków ratingowych i pracowników tej agencji, lub wszelkich innych osób fizycznych, z których usług korzysta lub której usługi kontroluje agencja ratingowa, biorących bezpośredni udział w wystawianiu ratingów kredytowych, lub osób zatwierdzających ratingi kredytowe.
20. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I Sekcja B pkt 3 akapit pierwszy, jeżeli wystawia rating kredytowy w okolicznościach określonych w akapicie pierwszym tego punktu lub, w przypadku gdy rating kredytowy już istnieje, nie ujawnia niezwłocznie, że na rating kredytowy wpływ mogły mieć takie okoliczności.
21. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 3 akapit drugi, jeżeli nie ocenia niezwłocznie, czy istnieją powody do ponownej oceny lub do wycofania istniejącego ratingu kredytowego.
22. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I Sekcja B pkt 4 akapit pierwszy, jeżeli świadczy usługi doradcze lub konsultingowe na rzecz ocenianego podmiotu lub powiązanej z nim strony trzeciej w odniesieniu do struktury korporacyjnej lub prawnej, aktywów, zobowiązań lub działalności tego ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej.
23. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 4 akapit trzeci część pierwsza, jeżeli nie zapewnia, że świadczenie usług dodatkowych nie powoduje powstania konfliktu interesów z działalnością w zakresie ratingu kredytowego.
24. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 5, jeżeli nie gwarantuje, że analitycy ratingowi lub osoby zatwierdzające ratingi nie składają propozycji ani zaleceń dotyczących opracowywania strukturyzowanych instrumentów finansowych, w stosunku do których agencja ratingowa ma wystawić rating kredytowy.

25. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 6, jeżeli nie opracowuje kanałów sprawozdawczości lub kanałów komunikacyjnych w taki sposób, aby zapewnić niezależność osób, o których mowa w sekcji B pkt 1, od pozostałej działalności agencji ratingowej wykonywanej na zasadach komercyjnych.
26. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 8 akapit drugi, jeżeli nie przechowuje rejestrów przez co najmniej trzy lata po wycofaniu jej rejestracji.
27. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 1, jeżeli nie gwarantuje, że analitycy ratingowi, pracownicy agencji ratingowej lub wszelkie inne osoby fizyczne, z których usług korzysta lub których usługi kontroluje agencja ratingowa, bezpośrednio uczestniczące w działalności w zakresie ratingu kredytowego, posiadają odpowiednią wiedzę i doświadczenie do wykonywania przydzielonych im obowiązków.
28. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 2, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w art. 7 ust. 1, nie inicjowały negocjacji ani nie uczestniczyły w negocjacjach dotyczących opłat lub płatności z żadnym ocenianym podmiotem, powiązaną z nim stroną trzecią lub inną osobą bezpośrednio lub pośrednio związaną z ocenianym podmiotem przez kontrolę.
29. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 3 lit. a), jeżeli nie zapewni, aby osoba, o której mowa w pkt 1 tej sekcji, podjęła wszelkie uzasadnione środki w celu ochrony posiadanego przez agencję ratingową majątku lub rejestrów przed oszustwem, kradzieżą lub użyciem niezgodnym z przeznaczeniem, z uwzględnieniem charakteru, zakresu i złożoności jej działalności oraz charakteru i zakresu jej działalności w zakresie ratingu kredytowego.
30. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 5, jeżeli wyciąga negatywne konsekwencje wobec osoby, o której mowa w pkt 1 tej sekcji, w przypadku gdy osoba ta przekazuje pracownikowi ds. zgodności stosowne informacje, jeżeli uważa, że inna osoba, o której mowa w pkt 1 niniejszej sekcji, jest zaangażowana w działalność, która zdaniem tej osoby jest niezgodna z prawem.
31. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 6, jeżeli nie dokonuje przeglądu odnośnej pracy analityka ratingowego zrealizowanej w ciągu dwóch lat poprzedzających jego odejście, w przypadku gdy dany analityk ratingowy wypowiada stosunek pracy i rozpoczyna pracę w ocenianym podmiocie, w którego ratingu kredytowym uczestniczył, lub w przedsiębiorstwie finansowym, którym analityk ratingowy zajmował się w ramach swoich obowiązków w agencji ratingowej.
32. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3 w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 1, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w tym punkcie, nie kupowały ani nie sprzedawały instrumentów finansowych, o których mowa w tym punkcie, ani też nie realizowały żadnych transakcji, których przedmiotem są te instrumenty.
33. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3 w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 2, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w pkt 1 niniejszej sekcji, nie uczestniczyły w określaniu ratingu kredytowego zgodnie z pkt 2 niniejszej sekcji, ani w inny sposób nie wpływały na jego określenie.
34. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 3 lit. b), c) i d), jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w pkt 1 niniejszej sekcji, nie ujawniały, nie wykorzystywały ani nie przekazywały informacji, o których mowa w tych literach.
35. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 4, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w pkt 1 niniejszej sekcji, nie żądały ani nie przyjmowały pieniędzy, prezentów ani przysług od nikogo, z kim agencja ratingowa prowadzi interesy.
36. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 7, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w pkt 1 niniejszej sekcji, nie zajmowały kluczowych stanowisk kierowniczych w ocenianym podmiocie ani powiązanej z nim stronie trzeciej przed upływem sześciu miesięcy od czasu wystawienia ratingu kredytowego.
37. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 4, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 8 akapit pierwszy lit. a), jeżeli nie zapewnia, aby główni analitycy ratingowi nie uczestniczyli w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi przez okres dłuższy niż cztery lata.
38. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 4, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 8 akapit pierwszy lit. b), jeżeli nie zapewnia, aby analitycy ratingowi nie uczestniczyli w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi przez okres dłuższy niż pięć lat.

39. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 4, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 8 akapit pierwszy lit. c), jeżeli nie zapewnia, aby osoby zatwierdzające ratingi kredytowe nie uczestniczyły w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi przez okres dłuższy niż siedem lat.
40. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 4, w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 8 akapit drugi, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w pkt 8 akapit pierwszy lit. a), b) i c), nie uczestniczyły w działalności w zakresie ratingu kredytowego dotyczącej ocenianego podmiotu lub stron trzecich, o których mowa w tych literach, przez okres dwóch lat, licząc od upływu terminów określonych w tych literach.
41. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 5, jeżeli wprowadza systemy wynagrodzenia lub oceny pracy uzależnione od wysokości przychodów uzyskiwanych przez tę agencję ratingową od ocenianych podmiotów lub powiązanych stron trzecich.
42. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 2, jeżeli nie przyjmuje, nie wdraża lub nie egzekwuje odpowiednich środków w celu zapewnienia, że wystawiane przez nią ratingi kredytowe są oparte na wnikliwej analizie wszystkich dostępnych jej informacji, istotnych dla analizy zgodnie ze stosowanymi przez nią metodami ratingu.
43. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 3, jeżeli nie stosuje rygorystycznych, systematycznych i aktualnych metod ratingu, podlegających walidacji na podstawie doświadczeń z przeszłości, w tym w formie ponownej weryfikacji.
44. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 4 akapit pierwszy, jeżeli odmawia wystawienia ratingu kredytowego podmiotu lub instrumentu finansowego z powodu tego, że część tego podmiotu lub instrumentu finansowego została wcześniej oceniona przez inną agencję ratingową.
45. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 4 akapit drugi, jeżeli nie rejestruje wszystkich przypadków, w których w procesie wystawiania ratingu kredytowego inaczej ocenia ona istniejące ratingi kredytowe przygotowane przez inną agencję ratingową i dotyczące aktywów bazowych lub strukturyzowanych instrumentów finansowych lub jeżeli nie podaje uzasadnienia odmiennej oceny.
46. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 5 zdanie pierwsze, jeżeli nie monitoruje swoich ratingów kredytowych lub nie poddaje na bieżąco, a co najmniej raz w roku, przeglądowi swoich ratingów kredytowych i metod.
47. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 5 zdanie drugie, jeżeli nie wprowadza wewnętrznych ustaleń w celu monitorowania wpływu zmian warunków makroekonomicznych lub warunków panujących na rynkach finansowych na ratingi kredytowe.
48. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 6 lit. b), jeżeli w przypadku zmiany metod, modeli lub podstawowych założeń ratingowych nie dokonuje lub dokonuje nieterminowo przeglądu ratingów kredytowych, na które zmiany te mają wpływ zgodnie z tą literą, lub nie poddaje tych ratingów obserwacji w międzyczasie.
49. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 6 lit. c), jeżeli nie dokonuje ponownej oceny ratingu kredytowego wystawionego w oparciu o metody, modele lub podstawowe założenia ratingowe, które ulegają zmianie, jeżeli ogólny połączony efekt tych zmian ma wpływ na ten rating kredytowy.
50. Agencja ratingowa narusza art. 9, jeżeli dokonuje outsourcingu ważnych funkcji operacyjnych w sposób w istotnym stopniu pogarszający jakość kontroli wewnętrznej agencji ratingowej lub zdolność Urzędu do nadzorowania wypełniania przez agencję ratingową zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia.
51. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja D część I pkt 4 akapit drugi, jeżeli wystawia rating kredytowy lub nie wycofuje istniejącego ratingu kredytowego, gdy brak jest wiarygodnych danych lub złożona struktura nowego typu instrumentu finansowego lub jakość dostępnych informacji nie jest zadowalająca lub budzi poważne wątpliwości co do możliwości wystawienia wiarygodnego ratingu kredytowego przez agencję ratingową.
52. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 6, jeżeli wykorzystuje nazwę Urzędu lub nazwę właściwego organu w sposób, który by wskazywał lub sugerował zatwierdzenie lub zaakceptowanie przez Urząd lub właściwy organ, ratingów kredytowych lub jakiegokolwiek działalności w zakresie ratingu kredytowego prowadzonych przez tę agencję ratingową.
53. Agencja ratingowa narusza art. 13, jeżeli pobiera opłaty za informacje udostępnione zgodnie z art. 8–12.

54. Agencja ratingowa będąca osobą prawną z siedzibą w Unii narusza art. 14 ust. 1, jeżeli nie występuje z wnioskiem o rejestrację do celów art. 2 ust. 1.

II. Naruszenia związane z utrudnianiem działalności w zakresie nadzoru

1. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z pkt 7 sekcji B załącznika I, nie prowadząc rejestrów lub ścieżek audytu swojej działalności w zakresie ratingu kredytowego zgodnie z wymogami określonymi w tych przepisach.
2. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 8 akapit pierwszy, jeżeli rejestry i ścieżki audytu, o których mowa w pkt 7 tej sekcji, nie są przechowywane w jej siedzibie przez co najmniej pięć lat lub nie są one udostępniane na żądanie Urzędu.
3. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 9, jeżeli rejestry zawierające wzajemne prawa i obowiązki agencji ratingowej i ocenianego podmiotu lub powiązanych z nim stron trzecich w ramach umowy świadczenia usług w zakresie ratingu kredytowego nie są przechowywane przez czas trwania stosunku umownego z ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi.
4. Agencja ratingowa narusza art. 11 ust. 2, jeżeli nie udostępnia wymaganych informacji lub nie udostępnia ich w formie wymaganej w tym ustępie.
5. Agencja ratingowa narusza art. 11 ust. 3, w związku z przepisami załącznika I sekcja E część I pkt 2, jeżeli nie udostępnia Urzędowi wykazu usług dodatkowych.
6. Agencja ratingowa narusza art. 14 ust. 3 akapit drugi, jeżeli nie zgłasza Urzędowi wszelkich istotnych zmian w warunkach pierwszej rejestracji zgodnie z tym akapitem.
7. Agencja ratingowa narusza art. 23b ust. 1, jeżeli przedstawia błędne lub mylące informacje w odpowiedzi na zwykły wniosek o udzielenie informacji na mocy art. 23b ust. 2 lub w odpowiedzi na decyzję zawierającą wniosek o udzielenie informacji na mocy art. 23b ust. 3.
8. Agencja ratingowa narusza art. 23c ust. 1 lit. c), jeżeli przedstawia błędne lub mylące informacje w odpowiedzi na pytania zadane na mocy tej litery.

III. Naruszenia związane z przepisami dotyczącymi ujawniania informacji

1. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 2, jeżeli nie podaje do publicznej wiadomości nazw ocenianych podmiotów lub powiązanych stron trzecich, od których uzyskuje ponad 5 % swojego rocznego przychodu.
2. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 4 akapit trzeci część druga, jeżeli w sprawozdaniu na temat ratingu ostatecznego nie ujawnia usług dodatkowych, jakie świadczyła na rzecz podmiotu ocenianego lub powiązanej z strony trzeciej.
3. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 1, jeżeli nie ujawnia opinii publicznej metod, modeli lub podstawowych założeń ratingowych wykorzystywanych przez nią w działalności w zakresie ratingu kredytowego w sposób opisany w załączniku I sekcja E część I pkt 5.
4. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 6 lit. a), jeżeli w przypadku zmiany metod, modeli lub podstawowych założeń ratingowych nie ujawnia niezwłocznie lub ujawnia, nie korzystając z tych samych środków komunikacji, które były wykorzystane do rozpowszechnienia dotkniętych zmianami ratingów kredytowych, prawdopodobnego zakresu ratingów kredytowych, na które będą miały wpływ te zmiany.
5. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 1, jeżeli nie ujawnia nieselektywnie lub terminowo decyzji o przerwaniu dokonywania ratingu kredytowego, wraz z pełnym uzasadnieniem decyzji.
6. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 2, w związku z przepisami załącznika I sekcja D część I pkt 1, 2, pkt 4 akapit pierwszy lub pkt 5 oraz załącznika I sekcja D część II, jeżeli przy przedstawianiu ratingu nie udostępnia informacji wymaganych na mocy tych przepisów.
7. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 2 w związku z przepisami załącznika I sekcja D część I pkt 3, jeżeli nie informuje ocenianego podmiotu na co najmniej 12 godzin przed publikacją ratingu kredytowego.

8. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 3, jeżeli nie zapewnia wyraźnego odróżnienia kategorii ratingu przypisywanych strukturyzowanym instrumentom finansowym, przy pomocy dodatkowego symbolu odróżniającego je od kategorii ratingu stosowanych w odniesieniu do wszelkich innych podmiotów, instrumentów finansowych lub zobowiązań finansowych.
9. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 4, jeżeli nie ujawnia swojej polityki lub procedur dotyczących niezamówionych ratingów kredytowych.
10. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 5, jeżeli przy wystawianiu niezamówionego ratingu kredytowego nie udostępnia informacji wymaganych na mocy tego ustępu lub nie oznacza niezamówionego ratingu kredytowego jako takiego.
11. Agencja ratingowa narusza art. 11 ust. 1, jeżeli nie ujawnia w całości lub nie aktualizuje natychmiast informacji dotyczących elementów określonych w załączniku I, sekcja E, część I.

ZAŁĄCZNIK IV

Wykaz współczynników związanych z okolicznościami obciążającymi i łagodzącymi do celów stosowania art. 36a ust. 3

Następujące współczynniki mają zastosowanie w sposób łączny do podstawowych kwot, o których mowa art. 36a ust. 2, na podstawie każdej z poniższych okoliczności obciążających lub łagodzących:

I. Współczynniki korygujące związane z okolicznościami obciążającymi

1. Jeżeli naruszenie popełniono wielokrotnie, w odniesieniu do każdego naruszenia stosuje się dodatkowy współczynnik równy 1,1.
2. Jeżeli naruszenie popełniano przez okres dłuższy niż sześć miesięcy, stosuje się współczynnik równy 1,5.
3. Jeżeli naruszenie ujawniło istotne systemowe słabości w zakresie organizacji agencji ratingowej, w szczególności stosowanych przez nią procedur bądź jej systemów zarządzania lub kontroli wewnętrznej, stosuje się współczynnik równy 2,2.
4. Jeżeli naruszenie ma niekorzystny wpływ na jakość ratingów ocenianych przez daną agencję ratingową, stosuje się współczynnik równy 1,5.
5. Jeżeli naruszenia dopuszczano się umyślnie, stosuje się współczynnik równy 2.
6. Jeżeli od momentu stwierdzenia naruszenia nie podjęto żadnych działań naprawczych, stosuje się współczynnik równy 1,7.
7. Jeżeli wyższa kadra kierownicza agencji ratingowej nie współpracuje z Urzędem w prowadzeniu przez ten organ dochodzeń, stosuje się współczynnik równy 1,5.

II. Współczynniki korygujące związane z okolicznościami łagodzącymi

1. Jeżeli naruszenie dotyczy naruszeń wymienionych w załączniku III sekcja II lub III i popełniano je przez okres krótszy niż 10 dni roboczych, stosuje się współczynnik równy 0,9.
 2. Jeżeli wyższa kadra kierownicza agencji ratingowej może wykazać, że podjęła wszystkie konieczne środki, aby zapobiec naruszeniu, stosuje się współczynnik równy 0,7.
 3. Jeżeli agencja ratingowa zwróciła Urzędowi uwagę na naruszenie szybko, skutecznie i w sposób kompletny, stosuje się współczynnik równy 0,4.
 4. Jeżeli agencja ratingowa dobrowolnie zastosowała środki uniemożliwiające popełnienie podobnego naruszenia w przyszłości, stosuje się współczynnik równy 0,6.”.
-

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL